

РУБИ ДИКСЪН ДА ИЗМАМИШ ПИРАТА

Част 4 от „Звездни пирати“

Превод от английски: Ralna, 2019

chitanka.info

ГЛАВА 1

СЕНТОРР

— Хората... наистина ядат тези неща? — Фран погледна към Кивиан с изражение на ужас и почуда.

— В смисъл... доброволно? — Кат гледаше към буркана на масата в общата зала.

— На какво прилича? — попита Айрис, преплела пръсти с тези на Аливос. Тя стоеше точно пред буркана, за който говореха с любопитно изражение. Не можеше да види ужаса в лицата на другите две човешки жени, радарният ѝ сензор позволяваше да долавя само форми и движение на физическо изражение.

Капитанът ни, Кивиан просто сви развеселено рамене. Тарекх всеки момент щеше да избухне в смях, виждах го как едва се сдържа, а Аливос просто потърка с палец ръката на Айрис, а другата обви защитнически около раменете ѝ.

Общата зала на *Лудо влюбения глупак* беше по-шумна от всякога. Облегнах се на вратата и загледах трите дребни човешки жени около масата, Кат и Фран гледаха големия буркан от близо. Аз лично бях виждал такива неща и преди. Не за пръв път *Глупака* доставяше инукни червеи на Оутер Рим и нямаше да бъде за последен.

Но това определено беше първи път за човешките жени на борда.

— Приличат на червеи с глави на бръмбар — каза Кат с ужасен шепот. — Освен това са дълги колкото ръката ми.

— Предизвикателството тук е да се глътнат цели, поне така съм чувал — развеселено каза Кивиан. — Кожата им е наистина, наистина мека. Ако без да искаш я пробиеш, умират, впръсквайки течност навсякъде и трябва да започнеш на ново.

Кат издаде давящ се звук. Тарекх се изхили скришом.

Аз само извъртях очи. Някога бяхме пиратски кораб. Бяхме четирима мъже и взимахме работата си наистина сериозно. Никога не сме се мотали около човеци, за да гледаме странните им реакции към различни храни. Но изглежда останалата част от екипажа се интересуваше само наполовина от работата, която трябваше да се свърши. Сега те предпочитаха да прекарват времето със своите

човешки половинки, вместо да търсят нови задачи, за да уплътняват времето си. Всеки път, когато се оплачех, Кивиан все казваше, че все още са във фаза „Меден месец“ и много скоро отново ще се заемат с работата. Но така минаха месеци, а аз продължавах да чакам.

И да чакам.

Човешките жени бяха променили всичко и не бях напълно сигурен дали това ми харесва. Харесвах жените, наистина бе така. Но не бях привърженик на промяната, която донесоха. Е, така или иначе, никога не съм харесвал промените или изненадите, или нещо от този сорт. Харесвах живота ми да бъде подреден и предвидим.

— Хората ги ядат... цели? Затова ли са забранени? — попита тихо Айрис — Да не са отровни?

— Гнусни са — добави Кат, с разширени зеници. Бузата ѝ почти се опря в масата, когато завъртя глава и се наведе, опитвайки да намери някакъв смисъл в гърчещата се маса в буркана.

— Хората ги ядат, защото гладуват — казах раздразнено, обаждайки се за пръв път. — Някои ферми в далечните светове имат лоши години и се налага да избират между това дали да продадат продукцията си или да я изядат. Отишли са толкова далеч в незаселените райони, за да осигурят прехрана на семействата си. Затова поглъщат червеите цели и така лъжат организма си, че няма нужда от храна. Колкото по-голям е червеят, толкова по-дълго могат да издържат. По-евтино е, отколкото да трябва да си купуваш храна и работиш по-лесно, когато не усещаш колко си гладен.

Всички се обърнаха, за да ме погледнат. Фран изглеждаше тъжна, а Кат замислена. Изражението на Кивиан бе разбиращо, но той ме познаваше най-дълго от всички останали. Знаеше колко добре съм запознат с бедните ферми на Оутер Рим и методите им да пестят храна.

— Нелегални са — най-послед се обади Тарекх, чието чувство за хумор най-послед се бе изпарило, и завъртя буркана, посочвайки главата на един червей — защото са паразити. Ако не бъдат правилно унищожени след ползване, могат да заразят добитъка, а последното нещо, от което един фермер има нужда, е добитък, който отказва да яде и да наддава маса. Освен това, когато червеят се изважда, трябва да бъде много внимателно, иначе има шанс да направи дупки по вътрешностите ти. Много лесно може да се инфектираш и да умреш. Случва се доста по-често отколкото би трябвало.

— На Оутер Рим няма много лекари — казах аз. — Но хората правят това, което е нужно, за да оцелеят.

— Тогава ние защо го правим? — попита Айрис, поклащайки глава.

— Защото е работа и ни се плаща да я свършим. — Кивиан сви рамене и се пресегна, за да се заиграе с една от къдриците на Фран. — Не ги принуждаваме да поглъщат тези същества. Просто го правим достъпно за тези, които ни плащат. Както каза Сенторр, понякога нелегалното е единствената опция, която имаш. Много хора биха предпочели да погълнат един червей, вместо да гладуват.

— Аз съм петдесет на петдесет, след като видях тези неща — каза Кат, побутвайки леко буркана. — Много мило от тяхна страна да ни оставят няколко, като благодарност.

— За мен, не благодаря — промърмори Фран. Тя стана от стола си и се намести в скута на Кивиан, а той обви ръце около кръста ѝ, притискайки я по-близо. — Готова съм да разнасяме оръжия вместо това, макар че преди дори не съм си помисляла, че мога да го кажа.

Той само погледна към нея с любящо, развеселено изражение.

Тарекх дръпна буркана към себе си, преструвайки се, че го гледа замислено.

— Ох, не знам. Обзалагам се, че ако ги нарежеш и изпържиш в тиган, ще стане много приятно хапване.

— Това е, защото ти ядеш всичко — каза Кат, смръщвайки нос. — Кълна се, стомахът ти е толкова голям, колкото и голямата ти многознаеща уста.

— Миналата вечер нямаше оплакване от уменията ми да ям — заяви той и тя се хвърли през масата, за да му запуши ръката с уста, докато останалите избухнаха в смях.

Аливос, боецът, винаги готов да се хвърли в битка, просто поклати развеселено глава при тази сцена и целуна ръката на Айрис.

Кефинг, тъжна картина беше станал пиратският ни екипаж. Едва сдържах отвращението си. Не им се сърдех. Не бях ядосан, че имат любовта на половинките си. Просто съвкупността от промените в екипажа на *Глука*, лошите спомени свързани с инукни червеите и може би моята собствена самота ме правеха раздражителен. В който и да е случай бях кофти компания. Оттласнах се от стената.

— Отивам на мостика. Ще поема нощната смяна.

Никой не каза нищо. Напоследък взимах много нощни смени, още откакто Айрис дойде на борда и всички бяха станали официално по двойки. Нямах против. Дори предпочитах това, защото на мостика бе спокойно и тихо, а понякога предпочитах да стоя сам.

Добре де, много често предпочитах да стоя сам.

Обърнах се и излязох, насочвайки се натам. Напоследък това бе любимото ми място. Осъзнах, че нямам търпение да се настаня на навигаторския си стол, да отворя няколко звездни карти и просто да се отпусна за няколко часа, оставяйки отворен канала за комуникация със звездите за компания.

Не обвинявах останалите, че искат да прекарват време с половинките си. Наистина. Но някога *Глука* бе като място с екипаж от приятели, които правеха пари, свършвахме каквото има да се свърши и си прекарвахме добре. Сега бяхме три двойки и тяхното пето колело. Не завиждах на никого от тях за щастието им.

Да бъда на мостика беше моето щастие.

Вратите се отвориха щом наближих, приветствайки ме. Тук бе тихо, на екраните се виждаха различни звездни карти на местата, през които минавахме или щяхме да минем по курса, който бях заложил. Главната система извеждаше информация през няколко минути, автоматично показвайки или докладвайки за всяка планета, астероид или станция, покрай която минавахме. Мястото ми отпред бе празно, чакайки ме да го заема.

Докато вървях напред усетих спокойствие. Дори повече, в стомаха ми се породих нетърпение.

Най-после сам.

— Сенторр — чух Айрис да вика от коридора, — какво става?

Едва се сдържах да не изръмжа подразнено, защото от всички човешки жени тук, най-много харесвах Айрис. Тя бе сладка, съобразителна и най-вече много по-тиха от останалите две. И тъй като това бе Айрис, изчаках, натискайки панела на автоматичните врати, за да останат отворени.

Тя се появи след миг с радарните си очила, на върха на главата ѝ с навигационната си пръчка в ръка. Преди време ми бе казала, че няма нищо против очилата, но те изискваха концентрация и понякога предпочиташе да не ги слага. Пръчката ѝ се удряше в стените, докато

преценяваше от къде да влезе на мостика и тя автоматично се обърна към стола ми.

— Седнал ли си?

— Все още не. — Постарах се да не звуча рязко. — Тъкмо отивах към станцията си. Има ли нещо?

— Не. С Аливос така или иначе мислехме да си лягаме. — Бузите ѝ се зачервиха и с лека усмивка тя пристъпи напред, за да се опре с ръка на стола пред станцията на Али. — Няма да ти преча дълго. Аз просто исках да... поговорим. Всичко наред ли е? Изглеждаше ми някак притеснен тази вечер.

— Кое те кара да мислиш така? — Скръстих ръце зад гърба си, без да помръдвам.

Айрис се усмихна на въпроса ми и пъкна пръчката под мишницата си.

— Беше много тих.

— Винаги съм тих.

— Но този път е по различен начин. — Тя наведе глава настрани. — Просто се чудех, има ли нещо, което те тревожи.

— Добре съм. — Не знаех дали ще ме разбере. Не бях сигурен дали самия аз разбирам изцяло чувствата си, просто бях нетърпелив тя да си тръгне, за да остана сам на мостика. — Наистина. Не се тревожи за мен.

— Говорих с Али да отидем на ваканция следващият път щом заредим с гориво. На някоя планета с хубав плаж, да си почине няколко дни. Искаш ли да дойдеш? Добре дошъл си винаги.

И да бъда третото колело, вместо петото (или седмото)?

— Добре съм, наистина.

— Мисля, че имаш нужда от почивка, Сенторр. Работиш два пъти повече от останалите. — Тя ми се усмихна нежно, въпреки че галеше стола на Аливос, сякаш ѝ липсваше присъствието на половинката ѝ. — Знам, че вероятно смяташ, че не забелязваме, но не е така. Всички на кораба ни е грижа за теб.

Тя наистина беше адски добра жена. Аливос беше късметлия.

— Наистина, Айрис, добре съм. Обичам да работя. Честно. — Погледнах към мястото си, и щом забелязах, че там свети зеления индикатор за съобщения между корабите, нетърпението ми отново

нарасна. — Знам, че е трудно да повярваш, но понякога съм щастлив просто да съм сам на мостика.

— Ммм... — Айрис очевидно не ми вярваше. Тя прокара четирите си пръста и палеца си... все още се удивлявах на петпръстите ръце на човеците... по стола и го потупа. — Ако някога искаш да си поговориш с някой, знай, че в мое лице имаш приятел. Няма да споделя с никого.

Погледнах надолу към зелената светлина и направих всичко по силите си да не покажа нетърпението си пред Айрис. Тя просто опитваше да ме подкрепя.

— Благодаря ти, но пак казвам, много съм си добре, за разлика от Аливос, който вероятно е готов да събори стените на стаята ви, защото сте разделени толкова дълго.

Блестяща усмивка озари лицето ѝ.

— Тук съм по-малко от пет минути.

— Именно.

Айрис се изкиска и отново взе пръчката си, плъзгайки я по пода.

— Имаш право. Добре. Просто исках да те проверя. — Но все още не си тръгваше, стоеше някак колебливо. — Ако имаш нужда някой да дойде и да покрие нощната смяна...

— Знам — прекъснах я бързо. — Ще почукам на вратата ви и Аливос ще дойде, а ти ще му правиш компания. Наясно съм. — Спрях, защото мисля, че прозвуча много грубо. — Благодаря ти, Айрис. Много си мила.

Тя ми се усмихна отново, погали стола на Аливос и се обърна да си ходи. Изчаках я да излезе от мостика и затворих вратата, преди да се насоча към станцията си на практика кипейки от ентусиазъм. Не можех да напиша командата за получаване на съобщението достатъчно бързо, а сърцето ми блъскаше силно в гърдите.

Съобщението бе от *Малката сестричка*, стар джънкър от Клас IV фрейгхтър, управляван от семейство пирати. Беше отворено съобщение, изпратено по пиратска честота, която не се използваше често, но бе идеална за среднощни лични кореспонденции. **Да не си умрял?** гласеше съобщението, и нямаше информация за кого е, макар да знаех, че е за мен. Много добре познавах този „тон“. **Или си пропаднал в черна дупка? Най-близкото слънце е експлодирало? Какво?**

Не успях да спра усмивката, която разтегна лицето ми. Истината бе, че се усмихвах толкова широко, че чак бузите ме заболяха. Посмях се на съобщението и написах отговора си. **Не съм мъртъв. Празнувахме успешно доставена пратка. Трябваша ми няколко минути да се измъкна от останалите.**

Натиснах бутона изпрати и започнах внимателно да проверявам каналите, системните показатели на кораба и новините за близките ни дестинации, докато чаках съобщението от *Малката сестричка*.

Не ми се наложи да чакам дълго. **Крайно кефинг време беше. Помислих, че ще си вися тук сама цяла вечер.**

Не, изпратих съобщение аз. **Тук съм. Подготвила си се за цяла вечер?**

Да. Братята ми спят. Товарът е заключен и обезопасен. Към момента сме се насочили към най-близката станция, за да заредим гориво, после ще починем, преди да потеглим отново по задачи. Обикновените простотии. А ти?

Току-що приключихме доставка на червеи до един търговец, който да ги занесе на Оутер Рим.

Червеи, а? Вкусно. Надявам се, че тези са били за почвата, а не за ядене.

За ядене, отвърнах аз. **Потърси информация за инукни червеи. Ще почакам.**

Представих си ярката ѝ синя кожа и проблясващите бели зъби. Зачудих се дали тъмната ѝ коса е сплетена на плитка? Или я държи пусната. За може би стотен път, откакто започнаха среднощните ни разговори, се опитвах да си представя как изглежда навигатора на *Малката сестричка* и бях напълно омагьосан от нея. Тя плени сърцето ми от първата порочна шега, която пусна, докато си пишехме.

Знаех, че се казва Зоуи. Доста необичайно име за мессакаш, но тя каза, че е име предаващо се в семейството, което едва ли бе така. Знаех, че има трима по-големи братя, които бяха служили във войната на родната ни планета и когато се е присъединила към тях са започнали да управляват *Малката сестричка*. Знаех, че пътуват по същите маршрути като нас и че предпочитаха да бъдат придружаващ персонал (или иначе казано, придружаваха бегълци, зложници или престъпници до мястото, на което искаха да отидат), вместо като нас

да разнасят контрабандна стока. Знаех, че обича звездите повече от всичко на света и обича да пътува.

Знаех, че е самотна и няма половинка и че прекарва време единствено с братята си на кораба. Знаех, че има порочно и много тънко чувство за хумор и че понякога бе поразително умна.

Казано накратко, тя бе идеална за мен.

Просто трябваше да я убедя да напусне кораба си заради мен. Не бях измислил как да го постигна, но това бе целта ми. Зоуи щеше да бъде моя жена, ако ще това да е последно нещо, което ще направя... но засега бях доволен да си пишем през нощта.

Уау. Това е гнусно. Нима хората го правят?

Да, правят го.

Каза, че си израснал във фермерски свят. Ти някога правил ли си го?

Веднъж-два пъти, когато бяха тежки години.

Тя написа нещо, някакъв вид символ.

Не получих съобщението ти. Написах ѝ аз.

О, извинявай. Това трябваше да е тъжна емотиконка. Или нещо такова. Използвах я често с братята ми. Означава... както и да е, лош навик. Не е нищо важно. Извинявай, че те обърках.

Не съм объркан. Просто не разбрах съобщението. Напоследък ми се случва много често.

Смея се, написа тя. **Отново ли жените? Корабът ви има нужда от здравословна доза естроген. Ще е добре за теб, Сенторр.** Тя знаеше всичко за проблема ми да пасна в новата роля, която заемах на кораба и мислеше, че е смешно. Тя се забавляваше, но тъй като знаех, че не е злонамерено, няхах нищо против.

Е една от тях, май ще се размножава, признах мислейки за Фран и променливите ѝ настроения напоследък, а ѝ навика ѝ да смесва сладки със солени спагети в общата зала. **Признавам, при човеците е трудно да се каже.**

Последва наистина дълга пауза и си я представих как се е загледала в седем или осем монитора, също като моите, в търсене на най-безопасния маршрут, по който да прекара *Малката сестричка* без да бъде забелязан от останалите кораби, властите или някой друг, който случайно пресича пътя им. Толкова се бях вгълбил в тази мисъл, че едва не пропуснах да забележа, че е дошло ново съобщение.

Човеци?

Шокиращо, нали? Това не е нещо, което обикновено бих споделил с непознат, тъй като се водят за контрабанда, но да. И не само една. На борда на Глупака има три човешки жени. Можеш да ме съжаляваш.

Определено те съжалих, ъх. Вие, момчета, сигурно сте магнит за човеци или нещо такова.

Не ме засмивай. Понякога и аз си го мисля. Надявам се да не си промениш мнението за мен или екипажа. Знам, че мисълта да съжителстваш с човеци, е... малко трудна за приемане, но истината е, че те са точно като теб и мен. С тази разлика, че изглеждат странно.

Просто съм шокирана, че скри подобно нещо от мен. Мислех, че сме приятели, Сенторр.

Това не е нещо, за което може да се говори спокойно. Няма как да кажа: „Хей, сега тъкмо тръгваме от станция Саан Такхи и между другото, на кораба ни гъмжи от човеци“.

Не, предполагам, че не. И все пак, уау, човеци.

Изненадан съм, че вие не сте се натъквали на такива, имайки предвид работата ви. Винаги внимавахме какво говорим, тъй като каналът бе отворен.

Би трябвало да сме, но не. Мисля си, че братята ми се стараят да ме защитават от такива неща.

От начина, по който ги описваше, явно бяха изключително защитнически настроени, като всички добри мессакаш братя. Радвах се, че беше защитена. Чувствам се по-добре, като знам, че си в безопасност с тях. Поколебах се дали да продължа, тъй като копнеех истински за разговора ни тази вечер. Може би виждайки какво изживявах останалите със своите половинки или може би защото се чувствах така сам. Може би усещах, че тя е някак дистанцирана и не можех да разбера защо. Искам да чуя гласа ти тази нощ, Зоуи.

Тя отвърна на мига.

И аз. Ще посмеем ли?

Не можех да чакам повече. Позвъних директно към Малката сестричка, използвайки личен, кодиран канал. Зоуи го използваше и знаеше точно какво да търси и как да го улови. Бяхме го правили и преди, но всеки път ме оставяше изпълнен с нетърпение.

— Здравей отново — промърморих, нагласяйки слушалките, за да не изпусна нито миг с гласа ѝ.

— Да не очакваше някой друг? — Ето го, леко развеселеният ѝ глас с лек намек за акцент. Тя говореше езика на мессакаш почти съвършено, но имаше леки ударения на отделни думи, които не бяха съвсем точни. Беше казала, че е израснала в малък, изолиран град и е добила акцента му, но аз не бях сигурен. Беше ми някак познат... и все пак не можех да го свържа с нищо. Каквото и да е, караше ме да тръпна в очакване да чуя гласа ѝ.

— Не се интересувам от това да говоря с някой друг — признах. — Какво правиш?

— В момента лавирам през един много претъпкан док на Андор IV. Ровя в навигационните карти. Гледам как една комета прелита прекалено близко до един фрейхтер, който не внимава достатъчно, наслаждавам се на светлинното шоу на един далечен метеор на система, която си плаче да я посетиш. А ти?

— Поддържам отворена линия с любимата ми женска. Доставка ли ще правите? — бяха минали дни от както говорихме за последно и просто *кефинг*, много ми липсваше звука на гласа ѝ. Сякаш като го чуех се чувствах отново цял. Прероден. Което може да звучи тъпо, но бе истината. Непрестанно мислех за Зоуи... когато спях, когато се къпех, когато бях около останалите. Мислех за нея, когато останалите споделяха изпълнени с любов докосвания с половинките си. Мислех за нея, когато стоях сам на мостика. Мислех за нея, когато си взимах купа със спагети, чудейки се кой ли е любимият ѝ вкус.

Бях обсебен.

Освен това не ми пукаше. Ако да бъда привлечен от жена с прелестен глас бе проблем, то няхах нищо против да бъда мъж с проблеми.

— Не. Вече свършихме. Ескортирахме една хубава дискретна двойка до хубава дискретна планета по техен избор и сега дискретно се отправяме към най-близката станция за презареждане на гориво. — Тя въздъхна. — За нещастие, най-близката станция за зареждане е ЗМ, която си е направо помийна яма. Кълна се, въздухът там мирише на евтина манджа и немити тела. Ходил ли си там?

Не можех да повярвам. Тя бе така близо и все пак толкова далеч. От всички станции, на които мислех да закарам *Глуака* за

презареждане, ЗМ беше в списъка ми. ЗМ беше съкратено от Три Мъглявини, една от най-големите станции в края на галактиката. Освен това беше една от най-пренаселените с всякакъв вид раси и тя определено не грешеше за миризмата на въздуха там. Мислех да я подмина, но сега, като знаех, че тя се е отправила в тази посока? Наведох се над монитора и вкарах някои промени в координатите. Щяхме да изхабим малко повече гориво, но щях да дам на Кивиан своя дял от последната сделка, ако се налагаше.

— Бил съм на ЗМ много, много пъти. Те нямаха ли наскоро проблеми с пирати? — Айрис ми бе разказала за това. Тя обичаше да слуша кодираните канали с надеждата, че може да попадне на информация, която да ни е от полза.

— Пирати, а? Не думай. — Тонът ѝ бе лек и шеговит.

— Да. Пирати. — И двамата се насладихме за миг на шегата, преди да продължа. — Какво ще кажеш, ако ти съобщя, че и ние сме се насочили на там в момента? Тъкмо оставихме една пратка и пътуваме в същата посока.

— Хмм. Не е ли малко далеч от обикновените ви пътища? Мислех, че носите стоки от третата луна на Примус? — Можех да доловя объркването в гласа ѝ и лекото потропване на пръстите ѝ по монитора. По някаква причина тя пишеше нещо много бързо. Беше странно, но и сладко.

Нямаше как да излъжа друг навигатор. Едновременно бях развеселен и очарован, че успя да ме разгадае толкова бързо.

— Малко повече гориво ще изхабим, но там имаме среща с контакт. — Докато говорех направих няколко промени, настройвайки курса. Ако му дам време, *Глука* сам щеше да си настрои курса, щом има крайна точка, но обичах да държа ръцете си заети.

Мълчанието на Зоуи ме изнервяше.

Говорихме си така от месеци. Дори повече. Може би година. Всяка нощ си изпращахме съобщения, а през последните няколко месеца се свързвахме и чрез секретен канал. Мислех, че сме близки, но мълчанието бе толкова лошо.

Може би беше срамежлива и чака аз пръв да кажа нещо. Вече бях започнал, затова реших да не се колебая. Издърпах местонахождението на *Маката сестричка* на картите си, тъй като знаех точния им сигнал.

— Ако данните ми са верни, ще стигнете там утре. Ние ще пристигнем на следващия ден. — Спрях за миг, преди да продължа. — Искам да се срещнем, Зоуи.

Искам го повече от всичко на света. Ти си моята половинка. Изтощих се само да копнея за теб. Искам да те държа в обятията си.

Тя издаде тих звук.

— Много искам да се срещнем, Сенторр.

Гласът ѝ бе задъхан и сладък и цялото ми тяло се напрегна от нужда. Чувайки дрезгавия ѝ, мек глас, членът ми се втвърди болезнено и знаех, че е твърд като стомана. Тя ме възбуждаше повече от всяка друга жена преди нея, а дори още не бях видял очите ѝ. Нямаше нужда. Знаех, че е перфектна.

Ето защо последните ѝ думи сякаш се забиха като юмрук в стомаха ми.

— Но това ще бъде една бърза спирка. Няма да останем за дълго. В графика имаме други хора за превозване и ако не го направим бързо, ще вдигат шум и ще искат да ни платят по-малко. Знаеш какви са братята ми — Зоуи се поколеба. — Съжалявам. Може би следващия път?

Изръмжах.

— Може би. — Започнах бързо да вкарвам координатите на ЗМ, макар да имах усещането, че блъскам бясно по монитора.

— Не бъди тъжен — каза ми тя и гласът ѝ звучеше някак увещаващо. — Просто ще трябва да ти се реванширам.

Простенах протяжно и погледнах към вратата на мостика... бе затворена... преди да потъркам с ръка предната част на панталона си.

— Както виждам, в едно от онези настроения си, тази вечер.

— Господи, винаги, когато говоря с теб съм в тези настроения. Така съм винаги щом чуя гласа ти. — Тя издаде онова *кефинг* секси ръмжене, което ми казваше, че се докосва.

Беше прекалено много. Членът ми започна да тупти болезнено и разтворих бързо дрехите си, освобождавайки го.

— Нека тази вечер видя лицето ти — настоях — Изпрати ми визуализация, а не това скапано аудио.

— Не мога — прошепна Зоуи. — Не харесвам лицето си... прекалено съм грозна. Не искам да го виждаш.

И преди бяхме обсъждали това. Тя отказваше да ми изпрати визуализация и твърдеше, че е заради лицето ѝ. Не ме интересуваше дали носът ѝ бе по-голям от рогата ѝ, просто исках да видя лицето ѝ. Знаех, че щях да я намеря за прелестна. Не можех да мразя нищо в нея и фактът, че не мога да видя лицето ѝ, бе най-голямото мъчение.

— Зоуи, знаеш, че не ме е грижа...

— Мен ме е — заяви тя упорито. — Скапваш ми мерака, Сенторр. Ако искаш да продължаваме да говорим, трябва да бъде така. Моля те.

В нейното „моля те“ се долавяше лека нотка на отчаяние, която ме накара да въздъхна. Не разбихах страха ѝ... когато говорехме бе толкова смела и от това, което слушах за братята ѝ, тя бе смела и пред тях.

— Много ме дразниш.

— Но все пак ме обичаш — пошегува се тя и шеговитият закачлив тон се върна в гласа ѝ, заедно с лека надежда.

Смешно как използва с такава лекота думата „обичаш“. Това беше човешки израз. Може би го е чула, докато е прекарвала някой от товарите си. Ухилих се, мислейки колко е подходящ израз.

— Да, обичам те. Сърцето ми ти принадлежи. Знаеш това.

— Е, щом е така, може ли да не спорим един с друг? Много повече предпочитам да си поговорим някои порочни неща. Мога... да ти кажа къде е ръката ми в момента.

— Върху влагалището ти? — промърморих тихо, защото макар да бях сам на мостика, исках да съм сигурен, че няма кой да чуе случващото се помежду ни. Не исках да споделям с никой половинката си.

Зоуи изпусна развълнувана лека въздишка.

— Толкова си порочен, когато говориш така. Господи, правиш ме толкова влажна.

Прокарах ръка по члена си.

— Най-добре е да се докосваш в момента — изръмжах.

— О, правя го. А ти галиш ли грамадният си дебел член? — гласът ѝ стана гърлен. — Представям си, че го докосваш, а главичката му е влажна от предеякулационната течност.

Дъхът излезе накъсано от гърлото ми, защото тя не грешеше. Бях толкова твърд, че чак ме болеше, а тялото ми вибрираше от нужда да

свърша.

— Да.

— Трябва да си представиш, че го докосвам с уста — каза тя. — Облизвам го от горе до долу и обратно, сякаш не съм вкусвала нищо по-хубаво.

Както винаги бях шокиран от думите й... шокиран и възбуден.

— Защитно покритие? — промърморих дрезгаво.

— Никога.

Потреперих едва сдържайки се да не свърша при тази дума. Зоуи имаше толкова порочна уста. Знаеше точно какво да каже, за да свърша бързо и мощно.

— Ти... ти ще сложиш устата си директно върху мен?

— По целия ти член — съгласи се тя. — Ще го потъркам по лицето си, гладна за още. Обзалагам се, че си толкова голям, че ще разтегнеш устните ми до крайност, когато те поема в уста.

Простенах и потърках по-силно члена си. Вече бях готов да свърша.

— Искам първо да те чуя, Зоуи. Знаеш правилата.

— Ммм — каза тя и я чух да стене приглушено. Наострих слух и можех да се обзаложа, че почти мога да чуя звука от влажната й плът и можех да си представя как пръстите й се плъзгат по гънките й. Това бе достатъчно да подлуди един мъж от похот, но аз успях да се сдържа, бавно прокарайки ръка по члена си и мърморейки окуражително, докато тя се обработваше, докато не издаде нежен, приглушен стон, който прониза самата ми душа. С вик, прокарах няколко пъти ръка по члена си и също свърших.

Зоуи въздъхна доволно.

— Винаги се чувствам толкова порочна, когато правим така.

— Следващият път, искам да гледам лицето ти, когато го правим — казах й. — Наистина имах предвид това, което казах. Искам да се срещнем. Не ме е грижа как изглеждаш. Просто искам да хвана ръката ти и да докосна лицето ти.

— Може би, ако и двамата се озовем на едно и също място, по едно и също време — каза тя замислено — Някога.

— Може би. — И смятах да го направя по-скоро рано, отколкото късно. Когато разговора се насочи към по-ежедневни неща, аз продължих да сменям курса на *Глуака*. Ако правех непрестанни

корекции, можех да спестя известно време. Минута тук, десет минути там. Ако го правя в следващите осемнадесет часа, можехме да стигнем на ЗМ, късно утре вечерта.

И с малко късмет *Малката сестричка*, щеше все още да е там.

Защото исках да предявя правата си над своята жена. Беше ми омръзнало да чакам нейното *може би* и *някога*.

ГЛАВА 2

ЗОУИ

След като прекъснах връзката със Сенторр, бе почти време Адирон да се събуди и да поеме нощната смяна от мен. Това щеше да ми даде възможност да подремна, преди тримата ми братя да се спуснат на ЗМ, за да сеят раздор. Аз още не бях решила, дали ще отида с тях... от една страна, не бях напускала *Сестричката* от доста време, но от друга, посещението на една станция не бе голяма веселба. Всеки поглед, който получех ме караше да се чувствам изнервена и разтревожена. Адирон можеше да се забавлява навсякъде и по всяко време, но знаех, че Матхирас и Каспар се тревожеха, когато съм нещастна и обикновено се отказваха от собствените си забавления, защото аз не им се наслаждавах.

Което ме правеше още по-нещастна, защото те заслужаваха да се позабавляват малко.

Погалих последно станцията си, представяйки си лицето на Сенторр, преди да изляза и да изтичам в умивалнята. Трябваше да се измия преди Адирон да се събуди и да помирише аромата на възбуда, който се носеше във въздуха. Бях научила по трудния начин колко почувствителни са носовете им от моя, а инцидентът, когато бях на четиринадесет и трябваше да обясня на тримата си по-големи братя, че съм мастурбирала... Това бе момент, който не исках да преживявам никога повече.

Затова влетях в умивалнята и пуснах водата. Все още мислех за лицето на Сенторр. На кораба му нямаше идентификационна информация, но го бях потърсила в едни стари затворнически файлове. Единствената негова холограма, която имах, бе на едно старо 2Д, но сякаш се бе отпечата в ума ми (и може би бе изпринтена и пъхната под възглавницата ми). Той бе висок, с дълги рога, прекалено сериозно лице и най-впечатляващата изваяна уста, с която някой мъж вероятно се ражда веднъж на милиард, и все пак на него му отиваше и той изглеждаше истински секси.

Насочих отново ръка между бедрата си, започвайки отново да се докосвам. Господи, много бях загазила. Поработих бързо, за да свърша

отново, и след това мушнах ръцете си под течащата вода. За пръв път погледнах внимателно лицето си в огледалото.

Човеци?

Шокиращо нали?

Можеш да ме съжаляваш.

Можеш да ме съжаляваш. Тези четири думи се бяха прогорили в мозъка ми, докато гледах в огледалото човешкия нос, човешките очи, човешката уста и безрогата си глава. Мразех лицето си. Мразех луничките по носа си, мишо кафявата си коса и кожата, която не бе точно бяла, не точно розова и определено не златиста, а някакъв безличен цвят измежду тези трите. Нямах прелестно синя мессакаш кожа. Нямах рога, нито твърда кожа, която изглеждаше толкова страхотна. Бях мека и безлична, с цици, които изпъкваха напред без значение, колко се опитвах да ги скрия.

Можеш да ме съжаляваш.

Кеф, не очаквах да боли толкова много. Знаех, че мессакаш нямат особено високо мнение за човешката раса. За тях бяхме нещо средно между забранена секс играчка и обучено куче. През десетте години, откакто бях отвлечена от робовладелци, единствените други жени, които бях виждала бяха тези продадени в робство, нелегални играчки, обречени да имат отвратителен живот под палеца на извънземен господар.

Докоснах лицето си, чудейки се, дали съм красива за другите хора. Братята ми казваха, че бивам... е, Адирон казваше, че съм достатъчно грозна, че само при вида ми боята от коридорите на кораба ще се обели сама, но Адирон беше *кефинг* идиот. Зачудих се дали... дали Сенторр се отвращава от човеците или ще ме намери за привлекателна? Или съм прекалено уродлива за него? Малкото мессакаш, които бяха срещала, и които бяха виждали истинското ми лице (с изключение на братята ми) ме гледаха със съжаление.

Мисля, че ако Сенторр ме погледне със съжаление или отвращение, ще умра. Сърцето ме сви само при мисълта. Знаех, че той се тревожи заради отказа ми да му покажа лицето си, но... не можех да го направя. Знаех, че забраненото си е забранено, но просто не можех да се насиля да се откъсна от него. Това между нас бе единственото нещо, което бе изцяло мое и не исках да се откажа от него.

Разбира се, никога не можех да се срещна с него, колкото и да мечтаех за това. Беше приятно да имаш нещо... или някой... за когото да мислиш с надежда, някой, който те оставя без дъх и изпълнена с щастие само като чуеш гласа му. Среднощните ни разговори започнаха само за забавление, начин да прекарваме времето. Минаха месеци, преди да преминем отвъд обикновените шегички и да започнем да споделяме информация за последния метеорен дъжд или за кораб на властите, чакащ да залови някой в близост до пръстените на Касса IV. Той ми бе дружка.

Едва напоследък, общуването ни стана... проблемно.

Защото той ме желаше. И желаше нещо повече. Измих лицето, ръцете си и мястото между бедрата си. Не можеше да има нещо повече. Нямах как.

Можеш да ме съжаляваш.

БУМ. БУМ. БУМ. БУМ.

— *Кефинг*, да не си пукнала вътре?

— *Кеф*, разкарай се — изкрещях на Адирон. — Не мога ли да получа пет *кефинг* минути насаме, докато съм в клозета?

— Беше вътре много по-дълго от това — изкрещя брат ми — Какво за *кеф* си яла?

Простенах и приключих с миенето на ръцете си, изсуших ги и чак тогава отворих вратата, поглеждайки към тъпата усмивка на Адирон.

— Мразя те.

— Не, дребосък, обичаш ме — той ме сграбчи с една ръка за врата и ме завря под едната си грамадна синя ръка, рошейки безмилостно косата ми — Ти ме оооообичаш.

— Мрааааазя — изръмжах, борейки се да се измъкна от хватката ми — Толкова си смотан.

— Ти усмърдя умивалнята, а аз имам нужда да мога да дишам, докато съм вътре — заяви той и се настани зад станцията ми, вдигайки краката си на плота, все едно го притежаваше.

Издадох възмутен звук и плеснах грамадния му ботуш.

— Върви да седиш на собствената си станция.

— Не мога — заяви той, скръствайки ръцете си и дарявайки ме с озъбена усмивка. — Там е кочина. Ще я почистиш ли вместо мен?

Знаех, че го правеше умишлено, само за да ми влезе под кожата, но да му се не знае, получаваше му се всеки *кефинг* път.

— Това е твоята скапана кочина. Върви си я изчисти!

— Нее — той свали краката си, когато го ударих отново и се завъртя на стола ми. — Сменила ли си курса ни?

— Можех да почувствам как лицето ми пламва.

— Какво? Не. Защо да го правя?

— Ти ми кажи, дребосък — той натисна няколко бутона. — Изглежда си променила часа ни на пристигане на ЗМ. Има ли някаква причина да се забавим толкова?

— Бавим ли се? Не съм осъзнала. — Скръстих ръце, правейки се на невинна. — Може да го промениш. Не ми дреме кога ще пристигнем там.

Той присви очи към мен, преди да праметне черната си дълга плитка през рамо и да започне да настройва курса ни.

— Сигурна ли си, че си добре? Не е в стила ти да вършиш толкова калпава работа. По-скоро бих го очаквал от Каспар.

Започнах да барабаня с пръсти по ръката си, защото... той бе прав. Каспар беше толкова безразсъден, колкото и смел, затова той никога не отговаряше за навигациите ни. Ето защо аз се занимавах с това. Надявах се, че мога да забавя *Сестричката* с няколко часа... само за всеки случай...

Но това беше глупаво. Повече от това, аз ЗНАЕХ, че е глупаво. И все пак нямаше как да не се чудя... размърдах нетърпеливо крака.

— Хей, Адирон, мога ли да те питам нещо?

— Не, не ям онези земни бисквити, които обичаш толкова много — промърмори той под носа си, докато пишеше на панела ми, променяйки курса, за да е по-ефективен отколкото беше преди това.

— Бисквити с пълнеж — поправих го аз. Въпреки че бяха минали десет години, откакто последно бях на Земята, все още ми липсваше тази нездравословна храна, която обожавах като дете.

— По-добре да изям туба крио консервант — каза той. — Може би ще е по-здравословно. — Той направи отвратена физиономия.

— Мислиш ли, че съм красива? Като за човек?

Той завъртя стола ми, поглеждайки ме напълно изумен.

— Ти... да не би току-що да ме попита, дали мисля, че си красива? Мен, твой брат? — Той сложи ръка на устата си, правейки се,

че се дави. — Мисля, че ще повърна обяда си.

Ударих го по рамото и изхвърчах навън.

— Забрави, че съм питала.

— Ще избълвам всичко, което съм ял върху мониторите ти, ако ме питаш още веднъж нещо подобно — извика той след мен. — Лекааа!

Насочих се към стаята си, раздразнена и ударих няколко пъти възглавницата представяйки си, че е тъпото лице на Адирон. От всичките ми братя, вероятно бях най-близка с него, но освен това той бе най-дразнецката, несериозна личност, която съм имала нещастieto да срещна.

Трябваше да питам Матхирас. Той поне щеше да ми отговори искрено.

Ударих отново възглавницата, още по-ядосана заради ситуацията с Адирон. Обичах братята си. Наистина. Обичах ги с цялото си същество. Въпреки факта, че бяха трио извънземни пирати, бяха най-добрите мъже, които някога съм познавала. Бях им напълно благодарна, задето бяха толкова добри с мен.

Когато бях на десет, бях отвлечена от леглото си посред нощ и се събудих в извънземен кораб обградена от куп по-възрастни от мен жени. Тогава, не знаех какво се случва. Сега, вече пораснала, много добре осъзнавах, бях отвлечена, за да бъда превърната в домашен любимец... секс робиня... и да бъда продадена на черния пазар. Расата, която ме отвлече, сзът, работеше с много други извънземни раси, водейки им роби. За мое щастие, тримата мессакаш братя решили, че корабът на сзът е лесна плячка и го превзели. Бяха откарали жените на най-близкия търговец и бяха направили добра сделка, но търговецът не се интересувал от човешко дете (тоест от мен) и братята ми решиха да ме задържат малко повече при себе си.

Според мен са мислили, че съм сладка, като улично кученце.

След като ме оставиха да вилнея безпризорно из кораба за известно време, ясно можех да си спомня как стоях на навигационната станция на Каспар, когато той беше дежурен, мислейки си, че звездите, които се плъзгаха по екрана, като в безкраен океан, ми напомнят на видео игрите от дома. Бях започнала да натискам разни бутони, опитвайки да „спечеля“ нивото и когато не успях, започнах да ругая на

езика на мессакаш. Бях шокирала и тримата братя, които явно не осъзнаваха, че слушам внимателно всяка тяхна дума.

Измиха устата ми със сапун... и ме задържаха при себе си.

През годините бяхме станали по-близки от семейство. Адирон, Каспар и Матхирас имаха семейство в Родния свят. Името Ва Ситхаи бе старо, гордо име. Но вече нямаха дом и имах впечатлението, че родата им не е особено доволна от тях, затова те продължиха да летят в космоса и да правят каквото си искат.

А аз бях с тях. Бяхме страхотен екип. През последните десет години *Малката сестричка*, (кръстена на мен), бе моят дом. Тримата братя ме научиха да говоря езика на мессакаш, за да не разчитам на преводач, научиха ме всичко нужно, за да се оправям в космоса и на практика ме третираха като равна, въпреки статуса ми на човек. Можех да сменя всеки филтър на двигателя на *Сестричката*, можех да пилотирам през галактиката, да стрелям доста прилично с бластер. Можех да ругая на тринадесет езика, да играя на Пръчки, и да изям повече спагети от Адирон. Бях поела навигацията от Каспар, който бе доволен да отговаря за охраната и разни странни странични неща, вместо да виси на навигационната станция по цял ден.

Тук пасвах. Нямах значение, че съм момиче, или човек. Тримата ми братя ме караха винаги да се чувствам добре дошла. Сякаш бях част от екипа.

Знаех колко рядко и специално е това, и бях истински благодарна. Това бе причината никога да не ги напусна. Те ме обичаха и аз също ги обичах.

Имах късмет. Наистина голям късмет. Хората бяха считани за контрабанда във всеки ъгъл на вселената, с изключение на соларната система Сол, където хората живееха на практика неподозиращи, че цялата останала галактика не ги харесва (или ги взима само за роби). Трябваше да се старая никой да не ме забележи, особено властите, защото хората конфискувани от закона, никога не се връщаха.

Поне другите извънземни искаха да ме откраднат, за да бъде секс играчка.

Защитнически настроените ми братя бяха напълно наясно с човешките ми проблеми. Затова настояваха да науча езика на мессакаш и ме тормозеха заради произношението, докато не се научих да го говоря свободно и почти без следа от акцент. Братята ми никога не ми

позволяваха да излизам на станциите, без да съм дегизирана. Нямаше значение това, че властите няма да са наоколо... не искаха никой да разпознае какво съм и да ме отвлече. Всеки път щом напуснех кораба трябваше да бъда придружена от поне един от тях, за да ме защитава и трябваше да съм въоръжена до зъби. Освен това обличах тежки роби, за да скрия гърдите си и липсата на опашка, слагах адски високи обувки и фалшиви рога. Лицето ми бе скрито зад холограма, която работеше идеално, освен ако някой не реши да ме докосне или да ме огледа от по-близо. Холограмата ме изнервяше обаче, затова предпочитах да си оставам на кораба.

Но... дори с компанията на братята ми, често се чувствах самотна. Не би трябвало да има значение, че понякога в кораба ставаше ужасно тихо, когато бях на пост сама нощем или когато тримата решат да слязат на станцията и да се позабавляват в някое заведение с пиене и звездни проститутки. Стараех се да не се натъжавам от това, че нямам момичета приятелки, или че никога не съм се целувала с мъж. Най-близкото до романс бе да се докосвам с тъпата си ръка и няколко порно видеа, които измъкнах от кошчето с файлове на Адирон.

Може би затова приятелството ми със Сенторр бе толкова безценно за мен. Когато говорех с него, се чувствах като нормална жена. Все едно не бях урод. С него се чувствах секси, смела и уверена. Бях смела около братята си, разбира се... но това бе различно.

Не можех да изгубя Сенторр и приятелството му... ето защо никога нямаше да може да се срещнем.

* * *

Вдишах дълбоко, стоейки близо до Матхирас, за да не се претрепя с огромните си обувки.

— Ах, помирисваш ли това? Мога да разпозная смрадта на Трите Мъглявини навсякъде.

Брат ми изсумтя и обгърна с ръка раменете ми.

— Стой близо до мен. Дръж се.

Аз само извъртях очи, защото бяхме ходили на стотици станции и това упражнение винаги си е било едно и също. Робата закопчана до

горе. Ръкавици на ръцете. Да не се вижда дори милиметър човешка кожа. Холограма пред лицето ми, качулка, крепяща фалшивите ми рога и криеща факта, че са завързани за главата ми.

О, и когато бяхме на публично място? Отговорях на името Ванора. Изглежда това бе името на тяхната сестра, на родната им планета, която така и не бях срещала, и която имаше три деца, половинка и мразеше пиратството във всичките му форми. Тя никога не би излязла в открития космос, а какво остава да се шляе по доковете на ЗМ, където гъмжеше от ооли, сзт и мессакаш. Гледах с интерес как един трандириан (или иначе наречен от мен човека гуцер) вървеше бързо с размятащо се след него наметало, придружаван от един а'ани клонинг.

— Някой има важна работа — промърморих аз, оглеждайки го с поглед на пират.

— Харесвам това, което виждам — добави Каспар.

— Прекалено много а'ани — остро заяви Матхирас. — Щом има един войник с него, значи има и други.

И наистина в мига, в който брат ми изрече думите, цяла група клонинги се насочи надолу по коридора след първия, яркочервената им кожа се забелязваше ясно, въпреки приглушената светлина на станцията.

— Кеф, мразя, когато Матхирас е прав — намуси се Адирон.

— Нека просто отидем на дока си, за да се срещнем с контакта си — делово заяви Матхирас. — Хич не харесвам тази станция.

— И тук са най-грозните проститутки — добави Адирон, а Каспър само изсумтя.

— Гнус — изсъсках аз. — Опитай се да бъдеш малко по-класен, Ади.

— Не ме карай пак да те стисна под ръка и да те разроша — каза той, а опашката му се движеше нетърпеливо.

Съжалявам за деня, в който му направих същото и го научих на това. Направих му физиономия, когато клонингите ни подминаха, без дори да поглеждам към него.

— Всички вие, спрете да се заяждате — каза Матхирас, изваждайки комуникатора си. Един кораб до нас тъкмо отвори вратите си и от него се заизсипваха извънземни във всички форми и видове, затова се наложи да се притисна назад към стената, за да им позволя да

минат покрай мен. Каспар ги гледаше с интерес, но Матхирас ги игнорира, пишейки нещо на датапада си.

— Сега, след като заредихме гориво, предпочитам да свършим работата си и да се разкараме от тук.

— Никаква кръчма? — попита Адирон и разочарованието ясно личеше в гласа му.

— Никаква кръчма — съгласи се Матхирас.

— Така или иначе каза, че женските там са грозни — пошегува се Каспар, продължавайки да гледа към а'ани-те в далечината. Без съмнение пресмяташе дали можем да ги победим и да отмъкнем тлъстата торба на клиента им. Каспар обичаше, когато шансовете ни не бяха големи. По свой си начин, той бе тъп като Адирон.

— Пак можеш да си пъхнеш члена, дори да е грозна — заявих шеговито. — Просто я обръщаш... — млъкнах, когато Матхирас ме изгледа унищожително. — Просто се опитах да бъда полезна.

Адирон се изхили.

— Всички вие, стегнете се — заповяда Матхирас продължавайки да гледа датапада си. — Ако си изиграем картите правилно, ще имаме две задачи. Две доставки. Едната е да вземем пътник от док Двадесет-и-Седем-Б, а другото е пратка на док Две-3. Реших, че може да се разделим и да се погрижим за това.

— Аз ще взема пътника — каза Каспар. Ама разбира се. Той обичаше вълнение, тъй като повечето ни пътници бяха от шавливите.

— Аз ще отида с... пътниците секси ли са? — попита Адирон, но всички го игнорирахме.

— Добре. Аз ще взема Ванора с мен, тъй като само тя остана. — Не бе нужно Матхирас да казва повече. Никога не ме пращаха на опасните мисии, а понякога можеше да стане спречкване между пътниците. Не можех да бягам с тези скапани обувки, затова имаше смисъл да не ходя и все пак усетих разочарование.

Скръстих ръце.

— Товарът да бъде. Какъв вид товар е?

— Някакъв вид Клас II оръжия. Не получих точни детайли от Глупака. — Той вече пише нещо на датапада си. — Хайде.

Почувствах ледено було да пада върху мен, сякаш вълна от иглички се впи в гръбнака ми.

— К... какво? — Изведнъж ми бе трудно да дишам.

— Какво, какво? — Матхирас се обърна намръщено към мен.

— Да не си глухо, тъпанарче? — попита Адирон, посягайки покрай качулката ми, за да пхне грамадния си пръст в малкото ми човешко ухо.

Избутах голямата му ръка.

— Корабът... — Успях да се задавя. — Какъв е корабът, който носи товара?

— Ами, нещо си, нещо си, Глупак. Мисля, че са други пирати. Ще свалят товара си. Не искат да се занимават с тази работа или нещо такова.

Мислех, че ще повърна.

Това... бе проблем.

Братята ми не знаеха за флирта, който имах със Сенторр. Ако научеха, щяха да откачат. Щяха да се разтревожат, че не съм в безопасност, или че той се възползва от мен. Всяка възможност да говоря с него, щеше да бъде прекратена на мига и никога нямаше да ме оставят сама на мостика отново.

Никога повече нямаше да чуя гласа на Сенторр. Не бях готова все още да се откажа.

Трябваше да направя нещо. Не можех да се срещна с него. Не можех да позволя братята ми да се срещнат с него, защото Сенторр със сигурност щеше да попита за мен. Трябваше да успея да ни задържа на разстояние поне още малко.

Затова грабнах ръката на Матхирас.

— Не можем. Ако е *Лудо влюбен глупак*, не можем да се срещнем с тях. Моля те.

Брат ми присви очи към мен. Той ме изгледа за един много дълъг миг, карайки ме да искам да се разкрещя.

— Какво му има на *Глупака*? Да не си ги ядосала? — поиска да узнае Адирон.

Каспар се намръщи към мен.

Всички ме гледаха и не знаех какво да им отговоря. Нещо смислено.

— За... Ванора — каза Матхирас, а тонът му бе изпълнен с предупреждение. Знаех, че е истински раздразнен, тъй като обикновено само той си спомняше да ме нарича с фалшивото ми име.

Начинът, по който едва не изрече истинското ми име, бе показателен.
— Какво си направила?

Направих гримаса, опитвайки се да реша колко от истината да призная. Докато доковете се пълнеха с различни същества, тревогата ми нарастваше. Погледът ми улови проблясък на синя мессакаш кожа и видях в далечината, грамаден грозен мъжки, водещ на каишка усмихваща се човешка жена. *Кеф*. Това не можеше да е съвпадение. Сенторр каза, че мъжете от екипажа му имат човешки половинки, бях сигурна, че това са част от тях.

— Е? — настоя Матхирас.

Стиснах силно ръцете си облечени в ръкавици и реших да си призная.

— Може би малко съм пофлиртувала с техния навигатор.

Каспар простена, все едно изпитва болка.

— Какво? — попитах намусено. Пресегнах се и го ударих по рамото. — Просто среднощни разговори. Това е всичко.

— Ако беше само това, нямаше да ни молиш да не се срещаме с тях — парира ме Каспар, и побутна леко рамото ми в нежна братска версия на шеговито побутване. — Той знае ли...

— Тайната ми? — помогнах му.

— Да, че все още подмокряш леглото? — добави Адирон, обвивайки ръка около врата ми и помислих, че пак ще започне да ми търка главата, но той не го направи.

— Много смешно — казах, забивайки лакът в ребрата на Адирон — И не, той не знае нищо за мен. Само че съм навигатор, и че съм ви сестра. — Наблегнах на последната част, за да им покажа, че не съм достатъчно тъпа да разкрия истината.

— Но той те познава — продължи Матхирас. Когато кимнах, той размени бърз поглед с другите братя — Добре. Ще отведе Ванора обратно на *Сестричката*. Вие двамата вървете да приберете пътниците и да се махаме от тук. Ще изпратя съобщение до *Глупака*, че е изскочило нещо непредвидено, и че няма да вземем пратката им.

Горещи, момичешки сълзи на облекчение изпълниха очите ми и подсмъркнах емоционално.

— Благодаря ви, момчета. Съжалявам, че обърках *кефинг* всичко.

— Не си объркала *кефинг* нищо — каза Каспар, защитавайки ме.
— Не е голяма работа.

Адирон просто ме прегърна, а Матхирас погали рамото ми.

— Ние сме екип. Всичките — каза Матхирас. — Щом искаш да не приемаме тази работа, няма да го правим. Толкова е просто.

Кимнах, чувствайки се истинска късметлийка да имам тях за братя.

— Нека не губим повече време, тогава — каза Матхирас, поставяйки датапада си на калъфа на колана си. — Колкото по-бързо се махнем от тази станция, толкова по-добре.

И просто така, всичко бе решено. Нямаше да се срещаме с екипажа на *Глуака*. Нямаше да има неудобен разговор (поне засега) за това, че съм прецакала работа, преди да сме я поели. Никой нямаше да ми пили на главата за флирта. Бях част от екипа и щом се бях възпротивила на работата, значи нямаше да я поемаме. Нещастният взел в стомаха ми започна да се разхлабва. Каспар и Адирон потеглиха, но не и преди Адирон да ме стисне окуражително с ръка.

Останах сама с Матхирас. Той ми хвърли дълъг поглед и ме насочи обратно, откъдето бяхме дошли.

— Да се връщаме тогава, а?

— Дам — казах му малко прекалено ентусиазирано.

Обърнах се и поех ръката му, като мессакаш дамата, за която се представях. Стъпихме на автоматизираната пътека и започнахме да се спускаме през десетките тунели на станцията, оставяйки доковете... и *Глуака*, далеч зад себе си.

Докато се плъзгахме, зърнах синя кожа на пътеката, плъзгаща се в противоположната посока и автоматично обърнах поглед към мъжа. Дъхът заседна в гърлото ми, щом разпознах твърдото, сериозно лице и прекрасната изваяна уста.

Беше Сенторр и бе по-прекрасен отколкото някога съм си мислила, че може да бъде. Имаше нещо във физическото му присъствие, което бе силно и магнетично, много повече отколкото съм си представяла, че може да е. Косата му бе по-къса, отколкото на снимката, подстригана така, все едно е все още на служба при войниците на родната планета на мессакаш. А рогата му... Господи.

Тези рога можеха да дадат на едно момиче куп порочни фантазии.

Въздъгнах замечтано, изкривявайки врат, за да го проследя, докато минаваше. Той не забеляза, че го гледам, тъй като главата му бе

наведена към екрана на джатапада в ръцете му. Беше толкова красив... и никога нямаше да бъде мой.

Бях изненадана колко ме заболя от това осъзнаване.

СЕНТОРР

Чаках пред вратите на *Глупака*, докато стоеше на дока, седнал на един сандък с медицински материали и гледах надолу към съобщението изписано на екрана на датапада ми.

Промяна в плановете. Не можем да вземем товара ви. — МС.

Това беше. Единственото съобщение, което получих. Екипажът на *Малката сестричка*, нямаше да дойде. Зоуи нямаше да дойде.

Били са тук на станцията и съм ги изпуснал.

Не знаех дали да се чувствам отвратен или разочарован. Зоуи знаеше, че идвам тук. По дяволите, постарях се да осигуря трансфер на товар, само за да съм сигурен, че корабът ще е тук, когато пристигнем. Когато Матхирас ва Ситхаи прие да направим трансфера, почувствах истинско щастие, защото знаех, че Зоуи ще бъде на станцията. Нямах търпение да се срещна с нея. Дори нямах нищо против, че ще изгубя сандък с много скъпи оръжия... моят дял от преди няколко задачи... защото щях най-послед да я видя.

Фактът, че екипажът ме отрязва в последната минута, ми показваше едно нещо много ясно: Зоуи не желаше да се срещне с мен. Тя или се бе изплашила и се бе отметнала, или просто не бе имала намерение да се срещнем някога.

Изпълнен с надежда, аз се огледах из забързания, препълнен док на ЗМ. Може би грешах. Може би след малко, от някой от близките кораби щеше да излезе красива мессакаш женска, с дрезгав опушен глас и най-послед ще се срещна с нея. Може би това бе едно голямо недоразумение и тя не бе напуснала станцията, без да ми каже дори едно „Здравей“.

Може би тя искаше нещо повече от платоничното ни приятелство и няколкото разменени порочни приказки.

Но никой не се появи.

Изглежда всички чувства, които изпитвах към Зоуи, не бяха споделени. Ако я бе грижа поне малко за мен, щеше да бъде тук.

Осъзнаването на това се заби като нож в стомаха ми.

ГЛАВА 3

ЗОУИ

Изчаках цял ден преди да се реша да изпратя съобщение на Сенторр. Не беше добър знак факта, че той не ми беше пуснал съобщение. Обикновено личният ни чат бе пълен с бележките му, писани по време на целия ден и сега липсата им ме отчая.

Беше очевидно, че ме отбягва.

И вината си бе изцяло моя. Беше много нечестно така да му избягам. Колко често се случваше да се намираме на една и съща станция по едно и също време? Сигурно е изгорил един тон гориво, само и само да докара кораба им на станцията Трите Мъглявини по същото време, по което и аз бях там, а аз бях пъзлата, която отказа да се срещне с него. Чувствах се проядена от вина, но знаех, че това бе правилното нещо, което можех да сторя.

Сенторр щеше да разбере, че съм човек. Щеше да бъде отвратен. Предаден. Щях да го загубя така или иначе. Поне по този начин, мислената му представа за мен щеше да бъде приятна. В неговите очи, аз бях мессакаш жена, правейки се на недостъпна. Не отвратителен човек.

Можеш да ме съжаляваш.

Не исках да го съжалявам. Исках да ме обича така, както аз обичах него. Раздразнена потърках очите си, преди да отворя комуникативния канал на станцията си. Беше късно през нощта и както обикновено бях сама на мостика. Братята ми, благодаря на звездите, решиха да не ме тормозят, като се върнахме на *Сестричката*. Може би осъзнаха, че се чувствам зле и решиха да ме оставят сама. Беше достатъчно неприятно, че заради мен изгубиха пари и ги разочаровах.

Сенторр не прие молбата ми да му изпратя съобщение.

Ядосана и раздразнена, отново изпратих молба. И отново. Знаех, че е на мостика си. Той бе като мен... на практика живееше на мостика си. След пет опита и никакъв отговор се предадох и смених канала, изпращайки молба за аудио разговор... интерпланетарната версия на телефонен разговор.

Той отговори на мига.

— Сенторр? — попитах, макар да знаех, че е той.

— Сега вече искаш да говориш? — Тонът му бе горчив. — Зает съм, Зоуи.

— Трябваше да си тръгнем по-рано — казах му, опитвайки да се оправдая. — Излезе друга работа. Знаеш как е.

— Разбирам.

— Моля те, не ми се сърди — прошепнах срещу приемника. — Имам нужда да си ми приятел.

Компютърът ми издаде сигнал, че има молба за визуален разговор от *Глуака*. О, кеф.

— Приеми — каза равно Сенторр. — Ако искаш да говориш с мен, то ще е така.

— Не мога — казах му паникьосана. Можех да сложа холограмата си, но на видеоразговор изглеждаше фалшива и неприятна. Холограмата имаше за цел визуално заблуждение, но пречупена през видео канала не се получаваше. Той щеше да разбере на мига, че го заблуждавам. — Не мога, Сенторр. Моля те.

— Защото си грозна? — Твърдостта му в гласа омекна леко. — Нека аз преценя дали е така. Приеми молбата ми, за да говорим лице в лице. Не ме е грижа как изглеждаш. Никога не съм се интересувал.

Щеше, ако знаеше, че бях човек. Ако бяхме от един и същ вид, може би нямаше да видя отвращение на лицето му.

— Аз... — Исках да му кажа, че и аз го исках, повече от всичко на света, но не можех. — Не мога.

Сенторр издаде раздразнен звук.

— Обичам те, Зоуи. Не бъди такава. Покажи ми коя си. Няма да ме е грижа.

— Обичаш ме? — Чувайки тези думи се стреснах. Това не бе мессакаш израз. — За пръв път чувам тези думи да излизат от сините ти устни.

— Това е човешки израз.

— Май човеците не са толкова лоши, а? — Не устоях да не завъртя ножа, поне малко.

— Не, не всички са лоши — зави той замислено.

Започнах да се колебая. Дали да му покажа лицето си. Да се свърши с всичко това. Да му покажа защо не мога да бъда жената, която той иска да бъда. Да сложа край на всичко помежду ни донякъде

щеше да е благословия, нали така? Нямахте повече да се опитвам да се крия от него. Той щеше да е свободен да насочи чувствата си към някоя друга... само че *кефинг* не исках той да се насочва към друга. И все пак, заслужаваше истината. Ръката ми се насочи към бутона за визуална връзка на контролния панел.

В следващия миг от едната страна замига червена лампичка. Сигнал за помощ. От астероид на близо.

— Трябва да вървя — казах му бързо, решавайки да бъда страхливка и да отложам неизбежното. — Току-що получих сигнал за помощ от един близък астероид. Ще се чуем пак по-късно става ли?

— Направи това, което е нужно, Зоуи — рязко заяви Сенторр и прекъсна връзката.

Гледах екрана шокирана и сякаш във вените ми потече ледена вода. Това бе така неочаквано. Дали значеше, че се отказва от мен и от приятелството ни?

Секунда по-късно, на личния ми комуникативен канал се появи съобщение. Въпреки сигнала за помощ, който продължаваше да мига, аз го отворих.

Ще съм тук и ще те чакам. — С.

През тялото ми премина вълна от топлина и се усмихнах, преди да отговоря на сигнала за помощ и да хукна да будя братята си.

СЕНТОРР

Гледах замислено мониторите. На всеки от тях се виждаха звездни карти и диаграми за горивото, но не ги забелязвах. Бях изгубен в мислите си, фокусирайки се върху една жена, на половин галактика разстояние от мен, която отговаряше на случаен сигнал за помощ... вероятно за да ограби кораба... и все пак отказваше да ми покаже лицето си.

Беше странно как Зоуи може да е толкова смела за някои неща и прекалено срамежлива и плашлива за други. Тя говореше много поткровено от всяка друга жена мессакаш, която някога бях срещал. Тя бе отворена и дори пряма, за жена отгледана в условията, в които е расла и през половината време, когато говорехме нощем, тя бе тази, която превръщаше разговора в нещо много секси, което ми показваше, че тя ме желае толкова колкото и аз нея.

Но не ми показваше лицето си.

Вратите на мостика се отвориха.

— Айрис на мостика — обяви компютъра секунда преди човешката жена да пристъпи напред. Носеше една от туниките на Аливос обвита около тялото си и едни от панталоните му, които висяха около слабите ѝ крака. Панделката, която обикновено носеше на очите си я нямаше и белезите на липсващите ѝ очи се виждаха ясно на лицето ѝ.

— Не мога да спя — каза ми тя, въпреки че в същия миг се прозя, пристъпвайки към станцията на Аливос. — Имам кошмари.

— Работа на Аливос е да се подсигури, че да не ги имаш — казах ѝ, обръщайки се към мониторите си. — Но ако искаш си добре дошла да ми правиш компания.

Тя се засмя тихо и я чух да сяда.

— Той има нужда да поспи. Държах го буден през последните три нощи. Реших днес да се смиля над него и да остана будна, докато не припадна от изтощение. Какви са новините?

— Няма новини — казах ѝ, скръствайки ръце на гърдите си и поглеждайки към екрана. — Всичко е спокойно.

— Това е скучно — заяви Айрис нежно. — А ти как си? Днес изглеждаше разстроен.

Погледнах към нея, завъртайки стола си така, че да съм срещу нея. Тя бе сложила ръка на брадичката си и бе наклонила глава на една страна към мен, напрегнато слушайки движенията на тялото ми.

— Нима?

— Да. Движенията ти са по-твърди от обикновено. Резки. Изглеждаш напрегнат.

Странно как Айрис бе най-наблюдателна от всички на кораба, а бе сляпа. Никой не бе осъзнал, че имам някакви проблеми и за пръв път реших да споделя. Имах нужда да поговоря с някой за Зоуи, защото всичко между нас ме преобръщаше с главата надолу.

— Аз... срещнах някой.

— Знаех си! — Тя се понамести на стола си, а усмивката ѝ стана огромна. — Казах на Аливос, че това е причината постоянно да висиш на мостика. Тук говориш с нея, нали? Нещо като връзка от разстояние, нали?

Връзка от разстояние? Колкото и странно да бе това описание, пасваше.

— Предполагам, че може да го наречеш така. Тя е на друг пиратски кораб.

— Ах. Значи затова хукнахме към ЗМ? Аливос се чудеше. — На лицето ѝ бе изписан интерес. — Няма да кажа на никого, ако искаш, но съм любопитна. Мислех, че може да е замесена жена, тъй като ти постоянно се криеше тук.

— Не съм се криел — заявих бързо. Не е като да не прекарвах време с екипажа. Просто ценях времето си на спокойствие далеч от тях. — Харесва ми тук горе. Обичам този кораб. Не е само заради нея.

— И аз обичам този кораб — каза Айрис. — Но чувам, че всички напоследък го намират пренаселен.

— Мм — въздържах се от коментар, тъй като не исках да нараня чувствата ѝ. Истината бе, че когато Фран дойде, се усещаше пренаселено. След това дойде и Кат и стана още по-тясно, но Кат беше дребничка и чистеше след Тарекх, затова се справяхме. Но когато Айрис дойде, се чувстваше сякаш корабът е достигнал до максималния си капацитет. Дори го бе подминал. Постоянно се блъскахме един в друг и почти не се случваше да влезеш в стая, в която няма поне още

един член на екипажа. *Глука* бе страхотен кораб, но не бе построен да бъде обитаван от седем души през цялото време. Това бе и една от причините да стоя толкова често на мостика... нощите тук бяха единственото тихо място на кораба.

Но не исках Айрис да се чувства все едно е товар. Фран би игнорирала всяко подобно предложение. Кат би се скарала с теб. Но Айрис? Тя бе така чувствителна и сладка, че щеше да я улучи прави в сърцето, а всички на кораба се стараехме да я закриляме.

— Просто мисля, че ни трябва малко време да привикнем — казах най-последно. — Сигурен съм, че ще се справим. — Макар да не бях фен на това да има толкова човеци на борда, не бях съгласен и те да се махнат. Айрис бе приятна компания и правеше приятеля ми щастлив. Кат бе забавна и обичаше Тарекх безрезервно... и бе достатъчно дребна, че да може да се навре в най-тесните тръби на *Глука* и да ги почисти отвътре. И Фран? Тя на практика беше като крайник на самия Кивиан... макар понякога да си мисля, че нейният ум е по-добър за бизнес, отколкото неговия. Нашият капитан често се разсейваше от модните дрехи.

Не, въпреки че мрънках при появата на всеки нов член на екипажа ни, те бяха семейството ми. Знаех, че обичам да съм сам, но щом видех щастието на приятелите ми, не роптаех срещу половинките им.

Просто това ме караше все по-силно да копнея за моята Зоуи. Зоуи, която никога няма да ми покаже лицето си.

Айрис се изправи.

— Ох. Нали не прекъсвам разговора ти с гаджето ти, точно сега? Като съм тук? Не се замислих за това.

Поклатих глава, спомняйки си, че тя не може да вижда, и се почувствах като идиот.

— Всичко е наред. Тя трябваше да прекъсне разговора. Получиха сигнал за помощ.

— Има доста такива напоследък. Когато пак говориш с нея, кажи й да избягва сигнали идващи от астероиди. — Тя пристегна туниката на Аливос по-здраво около тялото си и се облегна назад, вдигайки слушалките си.

— Чакай — извиках, преди да сложи слушалките. — Какво имаш предвид с това за астероидите?

Тя наклони глава, а белезите бяха светли и скверни върху кожата ѝ.

— Не си ли чул? Не прослуша ли съобщението, което изпратих до пощата на всички?

Хората имаха доста странен начин на изразяване. Но знаех за какво говори и трябваше с малко срам да си призная, че през последните няколко дни бях оставил всичко да се трупа. Бях толкова раздразнен с цялата ситуация около Зоуи и бързането ми да стигна до ЗМ, че игнорирах всичко останало.

— Какво става с астероидите?

— Има едни сзт пирати, които дебнат лесна плячка. Настаняват се на някой астероид и изпращат сигнал за помощ, когато се появи кораб, който да им помогне, те обезвреждат комуникациите им със заглушител, избиват екипажа и разфасоват кораба на части. На последната станция имаше информация, че наскоро се е случило два пъти. Беше навсякъде по новините на Гуарда XIV.

Гуарда XIV? Това бе водна лунна колония в тази система... невероятно близо до ЗМ. Усетих ледена тръпка да се спуска по гръбнака ми, а опашката ми помръдна конвулсно при мисълта. Нима Зоуи не каза, че е получила сигнал за помощ от близък до тях астероид? Разбира се, те бяха пиратски кораб, тъй че би трябвало да успеят да се справят сами. Без съмнение, щяха да знаят къде може да се крие някой пиратски кораб и в крайна сметка, ТЕ щяха да ограбят другите пирати.

И все пак. Изръмжах, показвайки, на Айрис, че съм я чул и се обърнах към монитора си. Бяха изминали само няколко минути откакто говорих със Зоуи. Ако отговаряха на истински сигнал за помощ, тя щеше да е заета за известно време. Въпреки това ѝ изпратих съобщение: _ Бъди внимателна. Носи се мъква, че има пирати, които изпращат сигнал за помощ в тази система. Пазете си гърба._

Загледах се в екрана за миг, чакайки със затаен дъх.

Миг по-късно, пристигна отговорът, от който се боях. **СИГНАЛЪТ Е ЗАГЛУШЕН** изписа се на екрана ми. **НЯМА ВРЪЗКА С КОРАБА.**

Кеф.

Кеф. Започнах да пиша бясно по станцията ѝ, изваждайки най-близката звездна карта от архива.

— Айрис събуди останалите и кажи, че корабът *Малката сестричка* е в опасност. Променям курса. — Издърпах координатите от последния сигнал от *Малката сестричка*, който бях получил, проследявайки последното съобщение на Зоуи към мен.

Щом на екрана изскочи Гуарда XIV, сякаш ледена буца падна върху корема ми.

— Ще извикам останалите — каза Айрис, ставайки от станцията.

ГЛАВА 4

ЗОУИ

— Определено сме затънали в *кегфинг* блато без *кефинг* гребла — каза Каспар от мястото, което се криеше малко в страни от мен, стиснал бластер и готов да стреля.

Не му се подиграх, задето използва човешки израз. Все пак беше напълно прав. Точно сега бяхме тотално прецакани. Знаех, че пиратството е опасна професия, разбира се, но никога не бях подозирала, че ще свършим дните си на някакъв скапан астероид, където едни шибани пирати сзт искат да откраднат НАШИЯ пиратски кораб.

— Трябваше да знам по-добре да не се хващам на това със сигнала за помощ. Най-стария трик в книгата — казах на братята си.

— Не се самообвинявай — Матхирас каза. Той бе до мен и непрестанно се опитваше да ме набута зад себе си и да блокира изстрелите сипеци се към мен с тялото си. Разбира се, не исках той да умре заради мен, затова постоянно се мушках под ръката му и отвърщах на стрелбата. — Всички решихме, че може да е лесна плячка.

— Имаме нужда от отвличане на вниманието — казах им аз. Криехме се зад едно скално образувание, на повърхността на астероида и единственото, което ни държеше на повърхността бяха гравитационните ни ботуши. Дишах толкова тежко, че вътрешната страна на скафандъра ми се замъгли. За разлика от мен, братята ми бяха напълно спокойни.

Каспар дори изглежда се наслаждаваше на случващото се. Той ме погледна през рамо и ми се ухили.

— Може да пробваме да им хвърлим Адирон. Докато те млатят свръх охраненото му тяло, може да пробваме да се доберем до кораба.

До него Адирон бутна игриво Каспар.

— Или просто да изчакаме, тъй като те знаем колко нетърпелив задник си и много скоро ще хукнеш натам, за да ги въвлечеш в юмручен бой. — Каспар просто го бутна в отговор.

— Няма да хвърляме никой и няма да участваме в юмручен бой, идиоти такива. — Матхирас заяви с изтощен глас. — Нека просто се върнем на *Сестричката* и тогава ще съставим плана си. Зо, как е кислородът ти?

Мамка му, явно бе доловил паникьосаното ми дишане. Е, това и човешкия ми пулс, който бе малко по-бърз от този на мессакаш. Постоянно забравях тази част. Проверих филтъра за кислорода си и се оказах леко изплашена от показателите му.

— Имам десет минути. Може би малко повече.

— Това не е добре — заяви Матхирас, гледайки различните сандъци по повърхността на астероида. Това бяха сандъците, които намерихме изоставени на повърхността и решихме, че корабът в беда е изоставил товара си, затова започнахме да го товарим на нашия кораб.

Много тъпо решение. Пиратите сзт ни хванаха неподготвени и едва не ни пръснаха черепите. Каспар успя да отстрани няколко пирата, а Адирон осигури достатъчно прикритие, че да успеем да изтичаме до сегашните си скривалища. Разбира се, бяхме на няколкостотин метра от собствения си проклет кораб, но не можехме да се доберем до него.

— Опитай да изпратиш още една дистанционна команда до *Сестричката* — каза ми Матхирас. — Виж дали ще успееш да я измъкнеш изпод тях, поне.

Извадих дистанционния панел на кораба, на комуникатора закачен за китката ми. Не успях да направя нищо, точно като предишните пъти, в които опитах.

— Сигналът ни е заглушен.

Брат ми изръмжа.

— Ще измислим нещо.

Чу се звук от изстрели и Адирон сграбчи Каспар за яката, издърпвайки го назад.

— Залегни, големи братко.

— Ами ако ги нападнем? — попита Каспар със странен блясък в погледа си.

— Ами ако пробият дупка в тъпата ти глава? — контрирах го аз. — Тогава какво?

— Може да вземеш кислородните ми филтри — каза той, намигайки ми.

— Аз ще пробия дупка в главата ти — промърморих, докато още изстрели прелитаха покрай нас. *Кеф* това просто беше тъпо. — Те ще продължат да ни държат тук, докато ни свърши кислорода. После просто ще ни оберат.

— Имаш ли по-добра идея? — попита ме Адирон.

— Ще ми се.

— Скоро ще измислим нещо — каза Матхирас и можех да видя как Каспар изгаря от желание да се хвърли в битката, но продължавахме да чакаме плана.

— Трябва — съгласих се. — Ние...

Личният ми комуникатор започна да издава звук, индикиращ, че имам молба за гласова връзка.

Всички погледнаха към мен. Поколебах се, защото бе толкова странно нещо, което да ти се случи в една ситуация на живот и смърт. Можеше да изчака, разбира се. Бяхме нападнати, а нивото на кислорода ни...

Комуникаторът отново започна да писука.

— Ще отговориш ли на това? — попита Адирон.

— Не мислиш ли, че сме малко заети? — озъбих му се аз в същия миг, в който врагът отново откри огън, карайки ни да се приведем рязко.

— Може да е нещо важно.

Оцеляването ни също бе важно, но когато комуникаторът изпука за пореден път, погледнах да видя кой е. Беше Сенторр. Почувствах пробождане на съжаление, че никога повече няма да мога да говоря с него, защото нямаше никакъв шанс да се измъкна жива от тази ситуация. Още стрелба от страна на врага и над нас се разхвърчаха парчета от скалата. Всички се приведохме, покривайки шлемовете си, но почувствах убождане в един от краката си. Погледнах надолу и видях остро парче скала стърчащо от крака ми, близо до глезена. Изведнъж болка и силно туптене обхванаха крака ми.

Поех си рязко въздух и се пресегнах надолу, готова да сграбча и измъкна камъка стърчащ от крака ми.

— Не го пипай — предупреди ме Матхирас. — Ще разхерметизиращ костюма си.

Проплаках, тъй като можех да усетя как ботуша ми започва да се пълни с кръв.

— Мисля, че е уллучил вена. Голяма.

— Само още малко, Зо — каза Матхирас и погледна към Каспар, който кимна. О, не. Не и този поглед. Това бе погледът „имаме един последен шанс да спасим света“, и щеше да включва много голям риск за живота на братята ми.

Преди някой от тях да успее да помръдне, осъществявайки плана си, комуникаторът ми отново изпиука.

— О, *кефинг* няма ли най-послед да отговориш? — сопна ми се Матхирас.

Отворих канала нетърпеливо, докато пиратите сззт продължаваха да ни обстрелват, а покрай нас да се сипят парчета скала. Това не бе никак добре.

— Зоуи? — гласът на Сенторр проехтя в шлема ми.

— Сега не е много подходящ момент — извиках. В мига, в който пиратите разберат, че личният ми комуникатор е на различна чистота от тази на кораба, ще го заглушат.

— Прикрийте се — каза той и ми затвори.

Какво...

Погледнах на горе точно на време да видя белия корпус на спускащия се над нас кораб, който изваждаше оръдията си. Матхирас изруга високо и ме сграбчи, притискайки ме под себе си.

Изведнъж ни обгради звук от изстрели, докато корабът на Сенторр откри огън срещу врага ни. Във въздуха около нас се разлетяха парчета скала и заради слабата гравитация на астероида, те започнаха да се блъскат срещу тънките ни костюми. Само след миг настана пълна тишина.

Не знаех колко дълго останах така зашеметена и дезориентирана, но по някое време успях да избутам тежката ръка на Матхирас от себе си. Той полетя леко нагоре и осъзнах, че един от гравитационните му ботуши не работи. В следващия момент Каспар го сграбчи за колана, дръпвайки го обратно на повърхността на астероида. Опитах да се изправа на крака, но глезенът ми туптеше и усещах силно стискане в гравитационния си ботуш. Главата ми бучеше и бях полуглуха — не можех да кажа дали комуникатора ми писука или не.

На повърхността бе напълно тихо. Погледнах към Каспар, устните зад шлема му се движеха, но не можех да чуя нищо. Почуках по едната страна на шлема си, но не можех да чуя нищо. Мамка му.

Бях изгубила връзка със системата за комуникация. Посочих към шлема си и направих жест, че нямам сигнал и той кимна, разбирайки ме, после посочи към нещо в близост до нас.

Върху близката скала бе кацнал *Глуака*. Докато гледах на там, трима грамадни мъже мессакаш... съдейки по допълнителните извивки на шлемовете, заради рогата им... отвориха товарния отсек и стъпиха тежко на повърхността на астероида щом гравитационните им ботуши се включиха. Те тръгнаха от скала на скала, слизайки надолу, а аз се изправих на крака, с присвит стомах, осъзнавайки какво се случва.

Бяхме спасени.

Което беше страхотно.

С тази разлика, че все още бях човек и нямаше начин да го скрия.

Опитах се да остана права, въпреки туптенето в глезените ми... особено в единия... който беше ужасно болезнен. Примигвайки, закуцуках към Каспар... онзи, който винаги поемаше най-големите рискове... излизащ от прикритието си с бластер в ръка. Въздухът бе пълен с танцуващи в ниската гравитация камъчета, които се блъскаха напред-назад като миниатюрен метеорен дъжд и ги избутах настрани, докато излизах от скривалището си. Не знаех дали сме в безопасност, но Адирон ме последва, което беше добър знак.

Матхирас ме потупа по рамото и посочи напред, показвайки, че е безопасно да излезем. Тръгнах след него, стъпвайки несигурно. Чувствах се леко замаяна, но бях сигурна, че е защото Матхирас доста ме разтърси като ме притисна под себе си. Почуках отново по шлема си и забелязах, че екипажът на *Глуака* идва, за да ни пресрещне по средата на пътя.

Преглътнах трудно... и от костюма ми да започна да звучи сирена. По-малко от минута кислород.

— Момчета? — извиках, но думите ми бяха заглушени, и си спомних, че не могат да ме чуят.

Те обаче чуха сирената на костюма ми. В следващия миг шест чифта ръце се пресегнаха и ме сграбчиха, дърпайки тялото ми към най-близкия кораб... *Глуака*... докато всички се опитваха да ме отведат в безопасност преди кислорода ми да свърши.

Насилих се да дишам бавно, пестейки кислорода, докато останалите ме носеха през повърхността на астероида към *Глуака*.

Имах усещането, че са минали часове. Един. Два. Три. Тогава се приведох, отпусайки се срещу Адирон, чакайки шлюза на дока да се затвори и животоподдържащите системи да стабилизируют отсега. Дробовете ме заболяха и усещах как въздухът в костюма ми става все по-разреден, но може да бе и просто паникьосаното ми въображение.

— Мръднете настрани! Мръднете настрани — остър познат глас извика и тогава към гърлото ми се насочиха две ръце, притискайки механизма за освобождаване на шлема. Когато бе издърпан от главата ми, почувствах свежия въздух и Матхирас направи крачка назад, когато Сенторр се отпусна пред мен.

И се видяхме лице в лице за пръв път.

Гледах го мълчаливо. От близо, Сенторр бе още по-красив. Присъствието му бе доминантно, стойката му изправена, сякаш все още бе войник, въпреки че бе напуснал войската след войната (или поне така ми бе казал). Беше по-висок, отколкото си го спомнях, а рогата му бяха толкова дълги, че сякаш докосваха звездите. Лицето му бе слабо и сериозно, точно както го помнех от снимката. Погледнах нагоре, с туптящо сърце, наслаждавайки се на вида на изваяните му устни, докато гледаше надолу към мен.

— Ти си Зоуи, нали?

— Изненада — казах все още задъхана. Туптенето в ранения ми крак стана по-ужасно само след миг, но нищо не можеше да се сравни с болката в раненото ми сърце.

Сенторр гледаше надолу към мен.

— Това... обяснява много неща.

Преди да успея да отговоря, Адирон ме сграбчи, почвайки да роши косата ми.

— Едва не се насрах в гащите си, Зо. Реших, че си пътник. — Той потърка кокалчетата на ръката си в главата ми, рошейки ме безмилостно и ме накара да се смръщя, като дете.

— Може ли да не го правиш? — изсъсках, опитвайки да се отскубна от него.

Около нас останалите махаха шлемовете си и огледах лицата на останалите мъже, преди да погледна пак към Сенторр. Той бе невероятно тих, а изражението му неразгадаемо.

Адирон отново ме разроши.

— По този ли си падаш, Зоуи? Мислех, че ще е по-хубав.

О, Боже мой, щях да умра.

— О, ходи на *кефинг* Адирон! — ударих го с лакът в ребрата и бях доволна да го чуя как поема остро въздух. Успях да се изплъзна от ръцете му, препъвайки се напред. Остра болка прониза крака ми и проплаках.

Две силни ръце ме уловиха, преди да се стоваря на пода. Не бях особено изненадана да погледна нагоре и да видя, че бях в обятията на Сенторр, или че бе толкова прекрасен, че сърцето ме заболя. По някаква причина го виждах леко замъглено. Присвих очи, опитвайки се да различа красивите му черти.

Той каза нещо, но мозъкът ми бе така замъглен, че не успях да го разбера. Поклатих глава.

— Съжалявам — казах му. — Толкова много съжалявам.

Някой изкрещя нещо... може би Каспар... за това, че имало кръв навсякъде. Кръв? Хм. Някой кървеше? Кракът ми отново затуптя силно и погледнах надолу. Парчето скала пронизало крака ми почти бе паднало, а аз стоях в локва кръв образувала се около гравитационния ми ботуш.

Е, мамка му. Аз кървях.

Сенторр отново каза нещо, но мозъкът ми не можеше да се фокусира. Всичко започна да потъва в тъмнина, когато той ме вдигна на ръце и ме понесе на някъде. Реших, че ако сега ще умирам, то поне ще умра щастлива.

Все пак, бях в неговите обятия.

ГЛАВА 5

СЕНТОРР

Гледах надолу към малката човешка жена лежаща на кушетката в медицинската зала на *Глуака* с ръце стиснати в юмруци, докато Тарекх преглеждаше и правеше диагностики на Зоуи. Преди мислех, че е невъзможно да съществува човешка жена, по-дребна от Кат, но за мен Зоуи изглеждаше изключително малка и крехка. Бледите ѝ черти бяха малки, ръцете деликатни, а циците ѝ странно големи, въпреки деликатното ѝ тяло. Разсеян побързах да откъсна погледа си от тях и го насочих към Тарекх.

— Престани да ми прогаряш дупки в тила с погледа си — каза грамадният грозен мъж, без дори да вдига поглед от датапада си. — Тя ще оживее.

Дъхът, който не знаех, че съм съдържал, излезе шумно от гърдите ми.

— Ранена е.

— Да, шрапнели са пронизали костюма ѝ на няколко места. Един е ударил голяма вена. Изгубила е доста кръв, но за щастие няма да чакаме машините да синтезират подходяща за нея група кръв. Кат е същата кръвна група.

Това обясняваше защо малката половинка на Тарекх кръжеше наоколо. Тя си проби път покрай тримата грамадни братя на Зоуи, за да се настанят до нея, и никой не я спря.

Братя. Ха.

Знаех техните лица много преди да позная нейното. Матхирас, Адирон и Каспар ва Ситхаи, от фамилията ва Ситхаи на родната планета. И тримата бяха служили във войната, а сега и тримата бяха на грешната страна на закона, подобно на много други след мирните преговори, които обезсмислиха службата на онези, които бяха дали кръвта, потта и младостта си в мессакаш войната. Те имаха сестра, знаех това. Просто никога не бях поглеждал в досиетата, за да видя, че сестра им е мессакаш.

Никога не съм си помислял, че на кораба им може да има човек, още по-малко такъв, който управлява навигацията им.

Докато гледах, Кат се настани на един стол до леглото на Зоуи. Тя протегна ръка и Тарекх плъзна игла под кожата ѝ, галейки нежно бузата ѝ, преди да заби игла и в ръката на Зоуи, за да започне преливането.

Беше напълно тихо. Братята ѝ се мотаеха наоколо, но не продумваха. Знаех, че ако вдигна поглед ще видя обвинение в лицата им. Те се държаха така, сякаш бе мой проблем, че тя е човек.

— Е... изглеждаш разстроен — каза тихо Кат. — Искаш ли да поговориш за това?

— С теб?

Тарекх ми хвърли бърз поглед.

— Внимавай, приятелю.

Стиснах здраво устни.

— Това беше невъзпитано от моя страна. Просто съм... притеснен. — Прокарах ръка през лицето си. — Кажи ми пак, че тя ще се оправи, Тарекх.

— Какво те интересува? — ме попита един от братята ѝ и аз се обърнах да го погледна. Беше онзи, който я бе стиснал под мишница и рошеше кестенявата ѝ коса, точно както всеки брат би направил с палавата си по-малка сестричка. Грамадният мъж с широката усмивка. Адирон. Сега той не се усмихваше. Изражението на лицето му бе защитническо.

— Интересува ме, защото я обичам — казах му искрено.

— Тя е човек — каза най-високият брат. Матхирас.

— Мислиш ли, че ми дреме? — озъбих му се, поглеждайки обратно към лицето на Зоуи. В мига, в който думите излязоха от устата ми, знаех, че са истина.

Разбира се, бях шокиран, когато видях, че е човек. Не беше това, което очаквах. Дори в мига, в който си свали шлема, за секунда си помислих, че сме спасили грешния екипаж и че Зоуи е все още навън в опасност.

Отне ми само няколко мига да осъзная, че Зоуи бе красивата млада човешка жена пред мен.

Разбира се, сега, когато го знаех, много неща си идваха на мястото. Самоналоженото ѝ изгнание на борда на *Сестричката*, вечно оставаща на борда, докато братята ѝ излизат, за да се забавляват.

Странното ѝ име. Отказът ѝ да ми изпрати снимка или да участва във видео връзка, въпреки очевидното привличане помежду ни.

Тя е мислила, че ще мразя факта, че е човек. Че ще бъде разстроен.

Аз бях разстроен. Разстроен, че бе крила истината от мен.

Разстроен, че лежи в медицинската зала, докато ѝ преливат част от кръвта на Кат.

Разстроен, че изгубихме толкова време, стоейки далеч един от друг.

Не бях разстроен, че е човек. Не ме интересуваше. Можеше да бъде и сзт. Или кракеноид. Можеше да бъде каквото и да е и пак щях да я обичам, защото това бе Зоуи и тя винаги е била моя.

— Хей тъпанари, крещите — Зоуи промърмори откъм леглото, а гласът ѝ бе дрезгав и плътен от съня. — Може ли да не го правите?

Братята ѝ се спуснаха напред. Аз също, успявайки да ги изпреваря и да се наведе над нея. Един ме удари с лакът, когато сложих ръка на матрака, навеждайки се по-близо. Аз го игнорирах.

— Как се чувстваш?

Тя облиза устните си и поклати леко глава, сякаш за да я прочисти, затваряйки отново очи. Отказа да ме погледне.

— Жива съм и това е достатъчно. — Тя се обърна настрани и погледна към братята си, сякаш гледаше през мен и им се усмихна. — Всичко е наред.

— Не е наред — изръмжах. — Какво правеше там?

Зоуи сведе поглед към леглото, прокарвайки пръсти по завивката.

— Отговаряхме на сигнал за помощ, разбира се. Предполагам, искаш да ти благодаря. Затова... благодаря ти.

Тонът ѝ ме обърка, както ѝ начина, по който отбягваше да срещне погледа ми. Все едно опитваше да избяга от мен, въпреки факта, че бях на половин ръка разстояние от нея.

— Ти... ядосана ли си? Зоуи? Защо не искаш да ме погледнеш?

— Защото не мога. — Тя започна да плаче и вдигна завивката към лицето си.

Адирон ме блъсна с рамо.

— Остави сестра ни на мира. Щом не иска да гледа грозното ти лице, не се налага...

— Адирон — възкликна остро Зоуи. — Не помагаш.

Изправих се и погледнах братята й.

— Може ли да ни дадете една минута? Със Зоуи трябва да поговорим.

Очаквах да протестират или Зоуи да каже нещо. В стаята настана тишина и Зоуи остана с одеяло притиснато до лицето още известно време, преди да кимне.

— Всичко е наред, момчета.

— Сигурна ли си? — Матхирас скръсти ръце на гърдите си и се намръщи. — Може веднага да се върнем на кораба си и...

— Сигурна съм — каза тя бързо, опитвайки се да седне на леглото. Отстрани Тарекх регулира леглото с докосване на един бутон, нагласяйки го така, че да е седнала. Докосвайки бързо косата на половинката си, той излезе, сграбчвайки един от братята на Зоуи и влачейки го навън. Другите двама ме изгледаха намръщено, преди да напуснат бавно стаята.

В стаята стана тихо и погледнах към единствения друг човек в стаята с нас, Кат. Тя повдигна ръка. Все още свързана с тази на Зоуи, докато продължаваше да й прелива кръв и ми се ухили.

— Преструвай се, че не съм тук.

Изръмжах, защото не исках да е тук, но Зоуи имаше нужда от кръвта й. Обърнах се към човешката си жена, мразейки колко малка и крехка изглежда в това легло. Милиони емоции къкреха в мен... раздразнение, гняв, страх, щастие... още раздразнение. Замислих се за братята й, бързайки да свалят шлема й, за да не умре. Замислих се за страха, който изпитвах, пътувайки към другия край на соларната система, за да я спася от пиратите. Замислих се за всичките пъти, в които си мислих, че е мъртва и че не съм стигнал на време, за да я спася.

Замислих се за начина, по който меката й коса се къдреше около лицето й, за това колко е красива. Как може да мисли, че не я обичам?

— Трябваше да кажеш нещо — промърморих, успявайки да открия гласа си.

— За пиратите? — Тя откъсна малко парче от завивката, тъй като непрекъснато я дърпаше между пръстите си. — Е, ако знаех, че са пирати, щяхме да отидем там малко по-подготвени.

Отговорът едновременно ме накара да изпитам веселие и отчаяние. Тя все пак щеше да отиде, но щеше да се подготви по-добре.

Типичната безстрашна Зоуи.

— Не говорех за пиратите. Говорех за това, че си човек.

Погледът на Зоуи се стрелна към мен и очите ѝ се присвиха, а челото ѝ се набръчка по напълно човешки начин.

— Какво трябваше да кажа? Съжалявам, но аз съм гнусна и съм човек?

Гнусна? Бях шокиран. Тя наистина ли мислеше, че ще я намеря за отблъскваща? Когато отново насочи поглед към завивката, продължавайки да я мачка и къса, осъзнах, че тя мисли точно това.

— Защо не искаш да ме погледнеш, Зоуи?

— Може би не искам да видя отвращението изписано на лицето ти — каза тя. — Даде ясно да се разбере какво мислиш за човеците.

Кат прочисти гърлото си и опита да прикрие усмивката си.

Озъбих ѝ се.

— Кое те кара да мислиш, че ще те намеря за „гнусна“, Зоуи?

— Хайде и двамата знаем, че не харесваш човеците. Показва ясно, че не разбираш останалите и връзката с половинките им — тя погледна към Кат. — Извинявай.

— Няма проблем. Той и от нас не го крие. — Кат обаче не изглеждаше обидена, само развеселена. — Трябва да го чуеш колко мрънка като една от нас реши да си направи среща някоя вечер.

— Никой не те пита, Кат — изръмжах аз.

— Виждаш ли? — Тя наклони глава настрани и ме изгледа самодоволно.

Зоуи само поклати глава и изглеждаше толкова тъжна, че сърцето ме заболя.

— Гневен си. Знаех, че ще бъдеш. Точно по тази причина крих истината от теб толкова дълго.

Усещах главата си сякаш ще се пръсне.

— Да, *гневен съм* — заявих. — Гневен съм, защото едва не умря. Ти си тук, в медицинската зала и кървиш. Избяга от мен на станцията и дори не искаш да ме погледнеш. Мразя факта, че бе толкова близо до смъртта, когато не е бивало да се доближаваш никога до подобна ситуация. Трябваше да си на ЗМ, чакайки да се срещнем...

Тя ме погледна шокирана.

— Мислиш ли, че бих могла да се срещна с теб? Някога? Изглеждайки така, както изглеждам?

— Красива? — попитах аз.
Сега Зоуи изглеждаше объркана.
— К-какво?

Взех ръката ѝ в моята, спирайки я да унищожи напълно завивката и седнах на ръба на леглото. Погледнах надолу към кокалчетата на пръстите ѝ. Тя имаше четири пръста (и палец), а аз имах само три. Тя бе малка и бледа, а аз бях син и ръката ми бе два пъти по-голяма от нейната. Потърках с палец кожата ѝ. Бе различна, но не неприятна.

— Казах ти, че никога не ме е вълнувало как изглеждаш. Нищо не се е променило. Чувствам се по същия начин, по който се чувствах преди седмица, или преди месец.

Тя примигна към мен и очите ѝ бяха големи, зелени и нежни, обградени с гъсти мигли. Долната ѝ устна... розова и пълна... потрепери леко.

— И какво точно изпитваш към мен?
— Знаеш какво изпитвам.

Огънят се завърна в нея, само малко. Тя стисна зъби и ме изгледа толкова упорито, че ми се прииска да я дръпна към себе си и да я прегърна силно. Ръката ѝ се стегна в моята.

— Да, ами искам да чуя как го казваш.

Погледнах към Кат, която ни наблюдаваше с разширени изпълнени с радост очи. Само до час тя щеше да разпространи за всичко това из целия кораб... но открих, че не ме е грижа. Нека цялата вселена знае какво изпитвах към Зоуи. Задържах ръката ѝ, милвайки я.

— Обичам те — казах ѝ просто. — Ще го кажа като човек и ще кажа, че те обичам. Ще го кажа като мессакаш и ще ти кажа, че сърцето ми е твое. Без значение, искам да знаеш, че нищо не се е променило и че сега те искам също толкова силно, колкото съм те искал винаги.

Долната ѝ устна потрепери, а очите ѝ заблестяха от емоциите.

— Трябва да знаеш, че съм девствена — избъбри тя. — Ама супер девствена.

Изгледах я за миг, неспособен да осъзная какво ми казва. Отне ми малко време да осъзная и се зачудих дали това не е нещо, което според нея ще ме накара да не я искам?

— Не ме е грижа, защото от днес нататък ти си моя.

— Уоу, това вече става неловко — каза Кат и се пресегна към един от бутоните на леглото на Зоуи. — Ще повикам останалите, преди двамата да започнете да се натискате пред мен. Освен ако загубата на кръв не я кара да дърдори всичко това.

Аз само се озъбих към Кат.

— Имам нужда да го чуя отново — каза Зоуи и стиска ръката ми. — Преди братята ми да дойдат.

— Обичам те — казах ѝ, притискайки устни към кожата ѝ. Бях виждал другите да целуват и докосват половинките си без защитно покритие и преди мислех, че е вулгарно. Сега обаче ми харесваше. Не исках да има никакви прегради между мен и Зоуи. — Ти си моята половинка.

Тя се усмихна широко, показвайки редичка бели малки зъби, вместо острите резци на мессакаш, и си помислих, че тя е най-красивото същество, което бях виждал.

— Наистина ли?

— Наистина — казах ѝ.

Миг по-късно, братята ѝ се изсипаха в стаята.

— Разделете се, разделете се — каза Каспар, докато Адирон ме хвана, издърпвайки ме от нея. Матхирас застана до сестра си, заемайки защитническа поза, и за миг почувствах задоволство, че я защитават толкова много... а след това се раздразних.

— Всичко е наред, момчета — каза спокойно Зоуи, докато Тарекх мина да провери как върви вливането на кръв.

— Той те докосваше — изръмжа Адирон. — Не му е позволено да го прави, докато не го одобрим.

Зоуи издаде потиснат стон.

— Ела за малко, Ади. — Когато той се наведе към нея, тя го плесна с ръка по челото — Аз ще взема това решение, не ти.

— Ти си ни сестра — каза Матхирас и сложи ръка между двамата преди Адирон да опита да потърка с ръка главата на Зоуи. След това пристъпи между двамата, преди да ме погледне.

— Ако искаш да докосваш Зоуи, първо ще я ухажваш.

— По човешкия начин — намръщено добави Каспар.

— Човешкият начин? — попитах объркан.

— Да, като на земните видеа, които тя все гледа.

Зоуи простена и се удари по челото.

— Момчета, кеф престанете.

— Не, Зоуи — твърдо заяви Матхирас. — Ти си човек. Ако той иска да е с човек, трябва да се постарее. Ще те ухажда по човешки. Точка по въпроса.

— Лесно е — каза Адирон, хвърляйки поглед към Зоуи. — Това са тъпи неща. Ние знаем. Живеем с нея от десет години.

Тя вдигна към него един пръст, нещо, което бях виждал Фран да прави много пъти към Кивиан. Едва се сдържах да не избухна в смях. Вместо това успях да задържа устните си затворени, а изражението спокойно.

— Тогава значи ще я оставите да остане на борда на *Глунака*?

Едва сега осъзнах, че те могат с лекота да я вземат и отведат далеч. Можеха да я качат на *Малката сестричка* и да се отправят в далечния космос, където един Господ знае колко месеци щяха да са ми нужни, за да я намеря. Гърдите ми се стегнаха болезнено от тази мисъл. Не можех да позволя това да се случи. Не исках да изпускам повече Зоуи от погледа си. Дори самата мисъл ми причиняваше болка.

Тримата братя се спогледаха.

— Ще измислим нещо — каза Матхирас и погали Зоуи по рамото. — Ти си почивай тук с медика.

— О, но аз искам да говоря със Сенторр...

— Не — каза Матхирас и се озовах обграден отново от двамата й братя. — Той идва с нас.

— О-ох — бе всичко, което успя да каже Зоуи. Но мисля, че се усмихваше.

Осъзнах, че и аз се усмихвам. Нямаше как да е по друг начин.

ГЛАВА 6

СЕНТОРР

Тримата мессакаш братя на Зоуи ме замъкнаха навън в коридора. Нямах нищо против. Бях се ухилил, мислейки за моята жена и как тя наистина най-после щеше да бъде моя. Замислих се за бледата ѝ, мека кожа, и за кафявата ѝ коса и...

Адирон обви ръка около гърлото ми, почти задушавайки ме. Този мъж бе *кефинг* грамаден, голям почти колко Тарекх, но с по-силен захват.

— Е, имаме нужда да поговорим.

— Остави го на мира, Адирон — каза Матхирас. Той пристъпи към товарния отсек на *Глука* и скръсти ръце на гърдите си. — Сестра ни е влюбена в теб — беше заявление, а не въпрос.

Кимнах.

— Говорим си от месеци. Не знаех, че е човек, но не ме е грижа. Сърцето ми ѝ принадлежи.

— Значи, ако я оставим при теб за няколко дни, ще се грижиш за нея?

— Ще я оставим тук? — Адирон се намръщи към Матхирас. — Какво *кефинг*...

Каспар се пресегна и удари Адирон по главата.

— Замисли се малко, голям тъпунгер. Как ще отидем да заловим останалите пирати, ако Зоу е с нас, ранена и в опасност? Така тя ще е далеч от битката.

Адирон само му се намръщи, потърквайки глава си.

— Предполагам, че си прав.

Матхирас ме гледаше, мръщейки се напрегнато.

— Ти ще кажеш на Зоуи, че сме отишли да свършим работата, с която се бяхме заели. Не трябва да знае, че сме тръгнали след майката кораб, в случай че има още пирати на него.

Кимнах.

— Защото и тя ще иска да дойде с вас? — Само мисълта как тя се хвърля в опасността накара кръвта ми да се смрази. — Имате думата ми.

— Зоуи ще е в безопасност с теб — заяви Матхирас. — Другите ви човешки жени изглеждат щастливи. За сега, това ми е достатъчно.

Това ме изненада.

— Имате ми доверие?

— Не, имаме доверие, че Зоуи ще бъде Зоуи — каза Каспар и за момент изглеждаше така, сякаш иска да ме удари по главата. — Тя е здрава малка гадинка и по-умна отколкото някой може да предположи. Тя сама ще се погрижи за себе си и ако не го знаеш, значи въобще не познаваш Зоуи.

Адирон се ухили.

— Ако я ядосаш, ще получи топките ти окачени на верижка.

— Тя значи много за вас. — Бях впечатлен от вярата, която имаха в своята човешка „сестра“.

— Тя е малка гадинка, но веднъж обикнеш ли я, ще си готов да умреш за нея — Матхирас ме погледна с крива усмивка. — Ще се върнем до седмица някъде. Ще очаквам да й позволиш сама да определя ритъма.

Нима той ми даваше съвети относно обвързването? Не знаех какво да кажа.

— Разбира се — успях да изрека най-после.

— И гледай този ваш медик да се грижи добре за нея.

Присвих очи към него.

— Сега ме обиждаш, мислейки, че ще позволя да пострада повече отколкото е пострадала сега.

— Тя е човек в мессакаш свят — сериозно заяви Матхирас. — Знам това. Ти го знаеш. Само че понякога Зоуи го забравя. Тя отчаяно иска да е мессакаш. Ние се отнасяме с нея като с мессакаш. Но истината е, че тя не е. Тя е крехка човешка жена и понякога го забравя. Просто казвам... бъди внимателен с нея.

— Или като се върнем ще ти разкъсаме гръкляна — весело обяви Адирон.

ЗОУИ

Почти бях сигурна, че този грозен мръсник, управляващ медицинската зала, е вкарал приспивателно в системата ми, защото заспах преди братята ми и Сенторр да се върнат. Когато се събудих покъсно, светлините бяха намалени, корабната версия на нощ и наоколо бе тихо. Някой бе отворил панела на най-близкия прозорец и навън се виждаха милион звезди, но всичко бе спокойно, нищо, освен безкраен празен космос и звезди докъдето ти стигнеше погледа.

Без астероиди.

Без *Малката Сестричка*.

Седнах рязко и ми се зави свят.

— Матхирас? Каспар? Адирон?

Голяма фигура се появи от сенките в далечния край на стаята и аз си поех дълбоко дъх виждайки го. Не беше никой от братята ми, а мъжът, за когото копнеех от мига, в който за пръв път чух гласа му.

— Сенторр.

— Братята ти ги няма — каза той, гласът му бе дрезгав и някак секси изпълнен с авторитет. — Отидоха, за да отведат пътниците на *Малката Сестричка* до дестинацията им. Ти трябва да се възстановиш, затова ще останеш тук... с мен.

Въпреки че той стоеше изправен до леглото ми, в погледа му имаше странен блясък, който ме накара да потръпна. Той ме гледаше... както Адирон гледаше купа с любимите си спагети или начина, по който се променяше погледа на Каспар, когато имаше опасност или работа, която буквално зове името му.

Никой никога преди не ме бе гледал така, сякаш иска да ме погълне цяла.

Кефинг обожаваше това.

Едва се съдържах да не се извия от задоволство на леглото, но все още бях леко замаяна и изпитвах болка. Кракът ми туптеше и бях изтощена... и все пак по някакъв странен начин изпълнена с нервна енергия.

— Не мога да повярвам, че са ме оставили тук. — Бях леко шокирана от този факт. За пръв път от десет години, братята ми отиваха някъде без мен. Почувствах се леко наранена. — Няма ли нужда от мен?

— Сигурен съм, че имат. Но нямаше да им позволя да те вземат, докато си все още ранена. Аз мога да те опазя в безопасност, тук. — Погледът му се снижи за миг върху мен и той седна на леглото, хващайки ръката ми в неговата. — С мен си в безопасност, Зоуи. Никой няма да те нарани.

Кимнах. От една страна бях напълно ужасена, защото това бе първият път, в който „напусках гнездото“, както се казваше на Земята. През всеки един ден от живота си, един или друг от братята ми беше около мен. Ако Каспар и Матхирас бяха на мисия, Адирон оставаше с мен. Те се редуваха да „наглеждат сестричката“ и винаги бях защитена с някой от тях. Но сега бях сама на *Глупака* с мъжа на мечтите си. Потреперих, без да знам дали бях изплашена или развълнувана.

Той погали кокалчетата на пръстите ми и погледна надолу към преплетени ни ръце.

Реших, че тръпката е от вълнение.

Сенторр бе така тих, че реших аз да кажа нещо.

— Знаеш ли, видях те. На Трите Мъглявини.

Той вдигна рязко поглед, а на изсечените му черти се четеше изненада.

— Кога?

— Ти мина покрай мен на подвижните пътеки. Имах холограма, променяща външния ми вид. — Направих лека гримаса. — Винаги се представям за Ванора ва Ситхаи, когато излизаме и никой не задава въпроси. Но през повечето време просто оставам на борда на *Сестричката*. Така е по-лесно.

— Човеците не се приемат лесно навсякъде — съгласи се той, все още милвайки замислено пръстите ми по начин, по който накара зърната на гърдите ми да настръхнат и надолу по корема ми да се разлее топлина. — Знам, че останалите са силно защитнически настроени към половинките си, когато слизат на някоя станция. Жените носят каишки, за да може всички да мислят, че са само любимци.

— О, това е умно. Никога не съм се замисляла за това.

— Унизително е — спокойно заяви Сенторр. — Те заслужават нещо по-добро.

— Да, е има един земен израз... Сери в едната си ръка, а в другото получи това, което заслужаваш, изчакай и виж коя шепа ще се напълни по-бързо. — Е, май не беше точно така, но той разбра какво исках да кажа.

Сенторр само изсумтя и нежно погали извивките на пръстите ми, особено внимание обърна на кутрето.

— Много верни думи.

— Предпочитам да нося каишка, отколкото холограма — признах. — Холограмата ме изнервя. Ако се изключи, ще съм напълно уязвима. Но една каишка ще накара всички да ме игнорират.

— Не бих искал да носиш такава.

— Да, но... ти ще се отнасяш ли с мен, като с робиня? Да скубеш косата ми и да искаш да те наричам татенце? — Думите трябваше да звучат шеговито, но вместо това ги изрекох меко и разтреперано, защото бях ужасно, ужасно, ужасно зле във флиртуването. Част от мен бе шокирана от думите ми, а друга развълнувана от смелостта ми.

Сенторр срещна погледа ми и го задържа със силата на интензивността си.

— Ще почитам всеки милиметър от теб.

Тези думи, изречени тихо и страстно, отнеха дъха ми.

— Боже, тук не е ли много горещо?

На мига ръката му се насочи към челото ми.

— Втриса ли те?

— Не, просто съм смотана — признах и се зачудих дали ще е удачно да го хвана за яката и да го дръпна надолу към мен, за първата целувка в живота ми. Дали не бе прекалено рано? Защото исках да го целуна повече от всичко на света. — Е... какво значи това за мен и теб? Накъде отиваме сега?

За моя изненада, лека усмивка докосна устните му и аз се ухилих напълно очарована. Мислех, че тримата ми братя изглеждат добре (дори Адирон по своя си шантав начин), но Сенторр можеше да засрами и тримата. Имаше нещо толкова аристократично в чертите му, че ми се искаше да го съблека гол и да правя лоши, порочни неща с него, докато разбия сериозната му фасада.

Той се отдръпна леко, а ръката му се отмести от челото ми, за да загърне завивките около тялото ми.

— Тази нощ ще спиш тук и ще се възстановяваш. От утре, започвам да те ухажвам.

— Да ме ухажваш? — Не бях напълно сигурна, че съм го чула правилно.

— Братята ти настояха за това. Ако искам да те направя своя, те искат да те ухажвам, както човеците ухажват жените си. Затова сега ще те оставя да спиш и ще отида да попитам Фран, Айрис и Кат как един човек ухажва жена си.

Не знаех дали да съм развълнувана, че братята ми са поискали това от него, или раздразнена. Донякъде исках да му скоча направо, без прелюдии. Не знаех къде попада това в схемата за ухажване, но бях нетърпелива. Обаче ухажването можеше да бъде забавно.

— Тогава ще останеш ли с мен да ми държиш ръката и да ми говориш, докато заспя? — попитах, сгушвайки се в завивките.

— Ако искаш.

— Искам. Не искам да си тръгваш — казах му меко и едва успях да се сдържа да не добавя „никога повече“. Принципно бях доста настояща личност, но може би трябваше да му дам ден-два, за да свикне с идеята. Той ме познаваше, но не и изцяло.

Най-добре бе да не го плаша много от началото. Той докосна ръката ми и седна на леглото до мен, а аз се почувствах доволна... поне засега.

ГЛАВА 7

ЗОУИ

Когато се събудих, Сенторр не беше в медицинската зала. Предположих, че не може да стои и да ми държи ръката през цялото време, докато стана от сън, но бях малко тъжна. Прозях се и потърках лицето си, когато една от човешките жени връхлетя в залата. Тя беше дребничка, дори за човек и се съмнявах, че бе повече от метър и шейсет. Беше онази, която ми даде кръв... Кат. За един миг просто я гледах, защото бе толкова... странно да виждам човек да се мотае наоколо. Толкова дълго не бях виждала нищо различно от красиво мессакаш лице и други не толкова привлекателни извънземни раси. Гладката кожа и липсата на опашка при Кат, едновременно ме шокира и ме накара да изпитам тъга към дома.

— Здравей — каза тя весело. — Тарекх ще дойде всеки момент, за да те прегледа. Добре ли се чувстваш?

— Добре съм — казах ѝ, внимателно отмятайки завивката, за да видя крака си. Раната изглежда е била доста дълбока, защото макар на кораба да имаше най-модерната хирургическа апаратура, на крака ми все още имаше розово петно, където си личеше, че е било шито и не е в нормалното си състояние. — Много ми е приятно да се запознаем. Сенторр ми е разказвал много за екипажа. — Разбира се, едва наскоро спомена, че жените тук са човеци, но нямаше да се задълбочавам по този въпрос.

Тя вдигна глава и ме изгледа предпазливо, преди да се наведе и да вземе от пода нещо приличащо на мръсен чорап. Докато я гледах, тя се раздвижи из малката медицинска зала, подреждайки и събирайки разни инструменти, дрехи, опаковки от санитарни материали и неща, които приличаха на резервни части на самия кораб.

— Живеем със Сенторр. Не е нужно да омекотяваш думите му за наше добро. Знаем, че може да бъде истински трън в задника.

— Той ми каза, че Тарекх е мърляч, а ти не спираш да го поставяш на мястото му — признах, усмихвайки се.

Кат ме погледна замислено.

— Това може да е най-милото нещо, което някой е казвал за мен.

Тарекх влезе и хвърли толкова горещ поглед на половинката си, че се почувствах неловко... и леко завидях. Той помилва бузата ѝ, докато тя местеше една туника, и пристъпи към монитора до леглото ми.

— Нека да видим как е пациентът ни днес.

— Добре съм — казах му и се постарях да не изглеждам прекалено нетърпелива. — Мога ли да ида на мостика да видя Сенторр?

— Той няма да избяга — каза Тарекх, натискайки няколко бутона върху медицинското оборудване. — Трябва да направя няколко скана, за да съм сигурен, че всичко е наред и след това ще те освободя. Кат ще ти покаже стаята ти.

— Стаята ми? — Примигнах от това. Разбира се, че щяха да ми дадат стая. Все пак нямаше да ме оставят да спя в склада или нещо такова. Но беше странно... никога не бях мислила, че може да съм на *Глука* и да спя в друга стая, а не в тази на Сенторр. Може би той не ме искаше при себе си. Ами ако бе използвал изминалото време и бе решил да промени мнението си? Ами ако предпочита връзка от разстояние и сега, когато трябва да гледа човешкото ми лице, има съмнения? Задъвках устната си и изчаках Тарекх да приключи.

— Не е толкова стая, колкото килер — призна Кат. — На борда нямаме много свободно място, но почистихме мястото и сложихме едно легло там. Надявам се, че не е проблем. Макар да не е много широко е удобно и уютно.

— Няма никакъв проблем. Сенторр ми е споменавал, че няма много място на кораба. — О, боже, сега бях идиотката, която не спираше да говори за мъжа, по когото си пада. Когато Тарекх се подсмихна, знаех, че съм права, затова се постарях да си мълча.

Грамадният медик откачи кабелите на монитора от ръката ми.

— Изглежда всичко е наред, просто не се претоварвай днес и опитай да не стъпваш много на крака си. — Той се обърна и притисна нежно устни към тези на Кат. — Тя е изцяло твоя, любов.

Тя му метна флиртуващ поглед и погали опашката му, щом той ѝ обърна гръб, карайки грамадният мъж да подскочи. Тя само се изкиска и изпърха с мигли към него, карайки ме да завидя на леката, изпълнена с привързаност връзка.

— Ела, Зоуи. Нека ти дадем някакви дрехи. Подкупихме един шивач на Хаал уи да направи няколко човешки „костюма“ и сега имаме гардероб с дрехи, които са точния ни размер. Сигурна съм, че ще намерим нещо подходящо за теб.

Да подкупят шивач? Умно. Никога не бих се сетила за това. Разбира се, никога не съм била около други хора, затова не бе от значение.

— Благодаря ти.

Кат ме преведе през кораба, посочвайки ми предназначението на различните стаи на борда на *Глуака*, все едно вече не ги знаех. Сенторр ми бе казал, че Пиратският Крузер Клас IV е от родната им планета и аз бях свалила схемите му, а предназначението на всяка стая бях научила от разговорите ни през последните месеци, трупайки информацията като обсебената преследвачка, каквато бях. Знаех, че към момента Сенторр бе единственият на кораба, който имаше каюта изцяло за себе си. Знаех, че най-голямата каюта се ползва от Фран и Кивиан, тъй като Кивиан бе капитанът. Аливос и Айрис обитаваха каютата срещу тази на Сенторр, а неговата бе най-малката каюта на борда. Веднъж ми бе казал, че няма нищо против стаята му да е най-малката, защото му напомня за времето прекарано във войската, когато е делял стая с размерите на килер с още четирима войника, докато са били стационарни на фермерска планета. Сега, когато бях тук се зачудих дали той е пожелал да имам отделна стая по тази причина... или просто има нужда от време, за да свикне с идеята, че съм тук.

Реалността от това да бъдем лице в лице променяше всичко, осъзнах в следващия миг. Само се надявах да не промени мнението му за мен.

Кат ме заведе надолу по коридора, до една стая, маркирана с надпис „склад“ на езика на мессакаш, писмения език, който се ползваше на родната планета и на всички правни документи. Тя направи лека извинителна гримаса и отвори вратата.

Вътре обаче, бе очарователно сладко. На стената висяха декоративни картини, а складираните сандъци бяха покрити със скъпи завеси от плат подобен на земната коприна. Точно както Кат бе казала, вътре имаше малко, но удобно изглеждащо легло, шарено одеяло и цял куп възглавници наредени върху леглото. Айрис седеше в единия ъгъл, с лилава панделка покриваща очите ѝ, а Фран, половинката на Кивиан,

бе изправена и подреждаше нещо в една кутия. И двете се обърнаха при звука от отварянето на вратата, а устните на Фран се разшириха в усмивка.

— Добре дошла! Надявам се, че се чувстваш добре.

Отвърнах на усмивката ѝ.

— Много по-добре, благодаря ти. — Не можех да спра да я гледам. Кат беше много сладка, като цяло, но Фран беше истинска красавица. Имаше дълга черна коса, тъмни очи и гладка златиста кожа, на която направо завидях. Айрис пък беше елегантна и пленителна, с начупената си дълга коса и нежна усмивка.

Те бяха толкова различни и толкова *човешки изглеждащи*, че усетих как в гърлото ми засяда буца, виждайки ги трите заедно. Братята ми винаги ме бяха закриляли от ужасяващата страна на престъпния свят, в който се движихме, затова виждайки толкова човешки жени на едно място беше доста емоционално.

— Здравсти — успях да изграча въпреки възела в гърлото си.

Фран направи жест към стаята.

— Знам, че не е много, но наистина не сме пътнически кораб.

— Прекрасно е. Много ви благодаря за гостоприемството.

Айрис само се усмихна, с лице извърнато към мен.

— Сенторр поиска да направим стаята възможно най-удобна за теб. Все едно щяхме да те оставим да спиш на пода.

— И решихме, че така и така сме тук, може да си направим женски ден — усмихнато заяви Фран, хващайки ръката ми и дърпайки ме към леглото. — Носи се слух, че Сенторр смята да те води на срещи, по настояване на братята ти, затова помислихме, че ние може да ти помогнем с косата, грима и гардероба.

Докоснах косата си. Тъй като единствено тримата ми братя ме виждаха, обикновено я държах завързана на конска опашка. Никога не бях носила грим, тъй като бях едва десетгодишна, когато ме отвлякоха. Мисълта, че могат да ме направят красива, за срещата ми, вероятно би трябвало да е глупава, но всъщност ми хареса изключително много.

— Ако нямате нищо против...

— Да имаме против? Момиче, цял ден чакаме този момент. — Фран ме насочи да седна на леглото. — Настани се тук до Айрис. Ние ще те направим неустоима за него.

Щом седнах, Айрис докосна ръката ми.

— Може ли да ти сплета косата?

— Разбира се?

— Аз ще отговарям за грима — заяви Фран. — А Кат ще се заеме с дрехите ти. Ще е като едно от онези предавания за цялостна промяна. Гледала ли си такива, Зоуи? С правилния трансмитер, понякога може да се уловят сателити от Земята. Знаеш ли, че отново започнаха шоуто „Великолепната петорка“?

През повечето време мълчах, докато те си приказваха около мен. Пръстите на Айрис докосваха нежно косата ми, докато я сплитаха, Фран държеше в ръцете си повече сенки, отколкото можеше да сложи на очите ми, а Кат се бе заровила до кръста в дрехи. Беше очевидно, че трите се познават много добре и се чувстват комфортно на мястото си на кораба. Беше приятно да ги видя как се държат като нормални човешки момичета, а не като нещастните робини, и все пак се чувствах някак не на място. Знаех повече за навигационната система и за най-добрите начини за пестене на гориво, отколкото кой цвят сенки ще отиват най-много на цвета на очите ми.

— Добре, чувствам, че съм длъжна да повдигна този въпрос — каза Кат, държейки пред мен блестяща синя туника покрита с изкусно нарисувани цветя. — Знаеш ли нещо за анатомията на мессакаш?

— За шипа ли питаш? — затворих очи, докато Фран мажеше с нещо клепачите ми. — Да. Виждала съм братята ми голи. Когато бях малка, обичах да отключвам умивалнята и да скачам, изкарвайки акъла на Адирон.

— Е, значи това е един шок по-малко за теб — каза развеселено Фран.

— Освен това трябва да знаеш, че наистина обичат да докосваш опашката им и че долната част на шипа е изключително чувствителна. — Заяви Кат.

— И нямат никаква идея какво е клитор, тъй като мессакаш жените нямат такъв — добави Айрис. — Тъй че, ако не те докосне по правилния начин, следва ти да му дадеш точните насоки.

Този разговор ставаше по-неудобен с невероятно бързи темпове.

— Вие наистина ли мислите, че Сенторр ще иска да прави секс с мен?

— Мисля, че ако не го направи, ще умре от посинели топки — изхили се Кат. — Видях го как те гледа.

— Кажете ми повече за него — казах нетърпеливо, стискайки туниката към гърдите си — Познавам го само от разговорите ни, но вие сигурно го познавате по друг начин.

— Какво искаш да знаеш? — попита Фран.

Въздъхнах доволно.

— Всичко!

* * *

През следващите два часа, момичетата напълниха главата ми с истории за Сенторр. От истории за това как са посещавали опасни светове, вършейки странни задачи, до боеве в кръчми и дори истории от службата на Сенторр във войската, преди да започне да работи като пират с Кивиан. Беше ясно, че екипажът е като едно голямо семейство... и като се изключат караниците от време на време, те винаги си пазеха гърбовете.

Фран се тревожеше, че той е прекалено сериозен.

Кат мислеше, че работи прекалено много.

Айрис бе на мнение, че е самотен.

И мислех, че и трите са прави, а това ме караше да искам да го сграбча и да го целувам, докато започне да се усмихва. Исках да го държа притиснат към себе си нощем и да го задуша с любовта си. Исках да бъда до него, ако се чувства самотен и тъжен. Исках да говоря с него за звездни карти и да обсъждаме най-бързия начин за заобикаляне на мъглявина.

Исках всичко.

Веднъж щом косата ми бе сплетена на плитка започваща над ушите ми и спускайки се надолу по гърба ми, Айрис ме погали леко, показвайки ми, че е готова. Аз се преоблякох в дрехите, които ми даде Кат и Фран приключи с грима, тъй че бях напълно готова. След петнадесет минути трябваше да се срещна със Сенторр в общата зала и всички щяха да ни оставят насаме за нашата „среща“. Имах усещането, че те са по-развълнувани дори от мен.

Щом момичетата излязоха, стана тихо и се заиграх с края на туниката си.

Чувствах се... странно. Не напълно като себе си. Туниката и панталоните бяха коренно различни от гащеризоните, които носех обикновено. Тези бяха момичешки и женствени, с лек блясък върху синия плат и много красиво украсени дълги ръкави. Цветната щампа сякаш променяше цвета си с всяко мое движение, а самата кройка се спускаше на вълни около тялото ми и бе малко по-прилепнала в областта на гърдите ми. Някак се чувствах изложена на показ. Решена да прогоня тази мисъл се изправих и излязох от „стаята си“, тръгвайки надолу по коридора към умивалнята. Там се погледнах в огледалото.

Бях... красива. Докоснах лицето си удивена, тъй като Фран бе успяла да ме превърне от бледо човешко момиче, в наистина красива жена. Очите ми изглеждаха големи и смели, устата ми розова и пухкава, а бузите и челото ми перфектни. Не можех да спра да гледам външността си, едновременно шокирана и доволна. Сенторр със сигурност щеше да хареса външността ми.

В мига, в който мисълта премина през ума ми, се почувствах несигурна. Изведнъж вече не харесвах отражението си. Момичето в огледалото беше красиво и женствено, но не бе Зоуи ва Ситхаи. Не биваше да променям това, което бях, заради Сенторр. Той трябваше да ме харесва такава, каквато съм, човек и всичко останало.

С лека въздишка взех една кърпа от складираните в шкафа, обелих защитното ѝ фолио и започнах да търкам лицето си, почиствайки грима на Фран. Когато го премахнах, разпуснах косата, която Айрис бе сплела на плитка и завързах кестенявата си коса на обичайната за мен опашка. Не можех да направя кой знае колко за туниката, но реших, че като завържа дългите висящи краища, за да не е толкова свободна, ще е добре. И след това се погледнах в огледалото.

Обикновеното ми лице ме гледаше от него. Косата ми не изглеждаше нищо специално. Завързаните краища на туниката я караха да изглежда почти като някой от гащеризоните ми.

Ако Сенторр не може да обича това момиче, значи въобще не го исках.

ГЛАВА 8

СЕНТОРР

Нагласях ръкавите си отново и отново, докато чаках Зоуи да пристигне.

Общата зала бе почистена и подредена. Блед бял плат бе постлан върху главната маса с два стола от двете ѝ страни. Кат ми каза, че има нужда от прясно откъснати цветя за масата, но нямаше от къде да вземем, затова Фран ми позволи да заема рядкото визхий растение, което отглеждаше в каютата, която споделяше с Кивиан. Масата бе подредена за двама с две чаши с деликатна ферментирала ооли напитка и две купи спагети. Беше идеално.

Отново се заиграх с ръкавите на най-хубавата си униформа. Бе една от старите ми военни куртки и не беше много модерна, тъй като бях напуснал родната планета преди повече от десет години, но беше най-представителната дреха, която притежавах, а Зоуи трябваше да се среща с някой, който го бе грижа за външността му. Искаше ми се да се разхождам из стаята, но не смеех, защото когато тя се появи след миг, щеше да види колко съм изнервен. Искях да я впечатля. Не бях общителен и привлекателен като Кивиан, нито мускулист като Тарекх. Не бях добър боец като Аливос, но все пак исках Зоуи да продължи да ме гледа с тези изпълнени с надежда блестящи очи, както го правеше в медицинската зала.

Нямах търпение да я видя и погледнах питието с балончета, седящи в кристалните чаши на масата. Бях нервен и едно питие можеше само да ми е от полза, но реших да изчакам. Заех, че тя ще дойде всеки миг и се постарях да прикрия нетърпението си.

Вратата изписука и аз се поизправих, заемайки стара военна поза с ръце зад гърба, когато Зоуи влезе в стаята. В погледа ѝ се четеше несигурност, но иначе при вида ѝ дъхът ми секна. Беше облечена с някаква женствена дреха, която бях виждал другите жени да носят, което значеше, че собствените ѝ дрехи бяха заменени. Косата ѝ бе вързана на опашка и можех да видя свежо измитата кожа на бледото ѝ лице, зелените ѝ очи и гладкото ѝ чело, без никакви рога. Тя застана напълно неподвижно и ме погледна.

— Здравсти.

Направих жест към масата.

— Моля, заповядай на нашата човешка среща, Зоуи.

Устните ѝ се извиха и тя ме погледна притеснено.

— Нали знаеш, че на Земята я наричаме просто среща.

— Разбира се — успях да кажа, езикът ми сякаш се бе оплел.

Исках да ѝ кажа, че е прелестна, че едва се сдържам да не се пресегна, за да погала меката ѝ кожа и да притисна тялото ѝ към своето, но знаех, че това е важно. Пристъпих напред и издърпах стола ѝ, както ме бе инструктирала Фран. Беше ми казано, че това е част от церемонията на „срещата“.

Зоуи подръпна един от странните възли на туниката си, преди да пристъпи напред и да седне.

— Благодаря.

Избутах нежно стола ѝ и се оттеглих към моята част на масата, сядайки срещу нея. В стаята бе напълно тихо и се чувствах... странно. Със Зоуи винаги сме можели да си говорим с лекота и не разбирах защо сега тя не говори. Обмислих милион теми, които обаче отхвърлих, като глупави или маловажни... или непристойни. Докато тя гледаше надолу към храната и питиетата, реших, че това е безопасна тема.

— Кат изпи всичката човешка бира, която имахме на борда, затова се боя, че имаме само тази ооли напитка.

Тя сбърчи нос.

— Не съм фен на бирата или напитките на ооли. Случайно да имаш нощен чай?

Нощният чай бе мессакаш питие, приготвяно за мъже, които работят до късно през нощта. Съставките бяха толкова силни, че можеха да свалят по-млад мессакаш мъж под масата и бях леко изненадан... и странно доволен... че тя харесва точно това питие.

— Имам — казах и се изправих, взимайки чашите, за да ги отнеса на плота, преди да се обърна към диспенсъра и да наля две чаши нощен чай. — Доволна ли си от стаята си?

— Да, удобна е.

— Ако искаш можеш да вземеш моята. Заслужавах нещо по-добро от обикновен склад.

— Не искам да взимам леглото ти, Сенторр. Всичко е наред.

Тя замълча и се обърнах, за да я погледна. Зоуи ме гледаше замислено.

— Какво има? — попитах я аз.

— Нищо.

Взех чашите с нощен чай и се върнах на масата, където двамата започнахме да се храним мълчаливо. Всеки път щом забодях от храната, въртейки я на вилицата си, се чувствах все по-объркан. Къде бяха лесните ни разговори? Къде бе шеговитата Зоуи, по която изпитвах такава силна похот? Защо тя продължаваше да мълчи? Можех да почувствам как опашката ми се шава нервно. Това развали настроението ми, апетитът ми изчезна и погледнах към компанията си. Лицето ѝ бе една безизразна маска и направих всичко по силите си да не бъде прекалено очевиден, докато гледах как меките ѝ розови устни се разтварят, за да поемат храната.

Членът ми се втвърди на мига и сведох поглед, преди да изгубя контрол. *Кеф* това беше грешка. Тя наистина ли мислеше, че няма да съм привлечен от нея, само защото бе човек? Не можех да спра да мисля за меките ѝ устни и как бих ги почувствал върху своите... или по-надолу.

— Е...

Погледнах към нея.

Зоуи ровеше незаинтересовано в купата си, без да ме поглежда.

— Това е наистина неловко.

Кимнах бавно.

— Трябва да призная, че съм по-добър по комуникатора, отколкото на живо.

Тя изсумтя и вдигна поглед, за да срещне моя.

— Не си единственият. Мисля, че прекалено дълго съм била около братята си. Почти очаквам да се пресегнеш и да разтъркаш главата ми, защото Адирон винаги го прави, когато опитвам да се храня.

— Да я потъркам — повторих, мислейки си за търкането на кокалчета на ръка в главата ѝ. — *Кеф*, не, не бих го направил. Изглежда болезнено.

— Това е идеята — каза тя, леко поклащайки глава. — Той казва, че е прекалено лесно, защото нямам рога — тя отново се умълча и побутна храната си. — Съжалявам, че нямам рога. Или опашка.

— Рогата са прекалено надценени — казах, без да се замисля.

Бузите ѝ се покриха с лека, чаровна руменина, когато се усмихна и я загледах заплепен.

— Казваш го, само за да се почувствам по-добре.

— Така е — признах. — Не мисля, че някой е оценявал рога, за да съм сигурен надценени или подценени са те.

Сега тя се разсмя високо и поклати глава.

— Тогава опашка.

— Опашките определено са важни — пошегувах се аз. — Но предполагам, че ще ми се наложи да преживея загубата и да не позволявам срама от задничето ти с липсваща опашка да ме надвие.

Зоуи примигна към мен, преди да изсумти и да ме замери с няколко парчета спагети.

— Ти и опашката ти можете да отидете и да се *кефинг* някъде.

Засмях се, също замеряйки я със спагети.

— Ще го направя, но ти ще искаш да гледаш.

— Много ясно, че ще искам. — Тя плъзна спагетите ми в купата си и размърда вежди, гледайки ме игриво. — Събирам амуниции за следващото си завоевание.

— Ха... няма да има следващо завоевание. — Не можех да кажа дали флиртуваме, или е нещо друго. Всичко, което знаех бе, че е забавно и се чувствах точно както обикновено бе със Зоуи, а не предишното неприятно мълчание.

Тя се ухили, отпивайки от питието си.

— Подценяваш човешкия ми чар. Колко други жени познаваш, които могат да се движат с пиратски кораб, да стрелят с бластер, да четат и пишат на четири езика и да се справят с мессакаш простотиите двадесет и четири часа, седем дни в седмицата?

— Три — казах моментално и тя се засмя високо, удряйки по масата. Аз също се засмях изключително доволен от веселието ѝ. Обичах да я разсмивам, обичах колко весел бе смехът ѝ, колко висок все едно не я бе грижа кой ще го чуе.

Зоуи размаха пръст срещу мен, усмихвайки се, преди да отпие отново от чашата си и да ме погледне подозрително.

— Исках да те питам нещо.

Тялото ми се напрегна, а членът ми стана по-твърд. Вече бях готов да призная как точно се чувствам. Колко много я желая гола под

себе си, докато изследвам всички различия между телата ни, преди да я направя своя половинка.

— Давай.

— Как успя да стигнеш толкова бързо до ЗМ? Да не изгори цялото ви гориво, в опит да ме настигнеш? Сигурна съм, че имах поне ден преднина.

Ах. Наложил се да прикрия разочарованието си.

— Не цялото гориво. Само три шест от него.

Една от изключително подвижните й вежди се повдигна и това бе едновременно странно и много чаровно.

— Глупости. Как?

— Избрах алтернативен маршрут — вдигнах чая си и й се усмихнах. — Можеш ли да предположиш какъв беше?

ГЛАВА 9

СЕНТОРР

Да разговарям с някой в продължение на часове, никога не е било така приятно. Разбира се, винаги съм се наслаждавал на разговорите ми със Зоуи през комуникатора, но сега, лице в лице, можех да видя как очите ѝ блестят ентусиазирано. Можех да видя пакостливите искри в ирисите ѝ, докато разказваше как е успяла да избяга от файтър на сззт, след като са го ограбили. Можех да гледам движенията на ръцете ѝ, докато разказваше как Адирон е успял да качи на борда шесткрак валлатс, без Матхирас да разбере. Виждах предизвикателното ѝ изражение, докато говореше за любимите си маршрути и за всички най-ефикасни начини за пестене на гориво, а когато се наведе напред, дискутирайки последните промени в звездните карти, гърдите ѝ се надигнаха опрени на масата.

Да говориш за кораб никога не е било толкова *кефинг* секси.

Нощният ни чай изстина, а спагетите останаха недоядени, докато ѝ разказвах за времето, което бях прекарал в армията на родната планета. За това как след две години прекарани във война и битки, бях стационариран на далечна фермерска планета, заедно с една шепа други хора и как прекарвах повечето време сам, превозвайки със совалка провизиите на различните станции на планетата от по-голямата колония на близката планета. Там бях научил как да съм пилот и бях привикнал към самотата. Там също бях срещнал Кивиан, който бе стационариран на планетата само от два месеца преди целия гарнизон да бъде разпуснат.

Зоуи ми разказа как е била спасена от братята си и за някои от по-опасните им мисии, включително и тази как е трябвало да изведат един сенатор от блокирана планета. На тази мисия всички едва успели да се спасят и слушането на тази история ме накара да се възхитя на смелостта на екипажа на *Малката сестричка*... и ми се прииска да удуша братята ѝ, задето са я изложили на подобна опасност.

По едно време, тя погледна надолу към празната си стая и ми хвърли пакостлив поглед.

— Надявам се, че останалите не очакват да дойдат тук скоро. Окупирали сме общата зала.

Погледнах да видя кое време е.

— Предполагаше се, че трябва да ти покажа видео файл след вечеря — признах. — Човешки филм, било част от срещата.

— В твоята стая? — попита тя, светвайки.

— Не, в залата за отдих.

— Аха. — Тя се замисли за миг, преди да признае. — По-скоро предпочитам да видя мостика.

— Наистина ли? — И аз бих предпочел да отидем на мостика, но пак щях да пусна човешкия филм, ако ще ѝ достави удоволствие. Иначе аз лично бях доволен само да седя с нея и да гледам лицето ѝ.

— Да! Искам да видя къде работиш. — Зоуи се изправи и заобиколи масата, заставайки до мен и хващайки ръката ми, за да ме накара да се изправя. — Хайде. Разведи ме.

Почувствах се омагьосан от лекото, нежно докосване на пръстите ѝ срещу моите. Тялото ми се стегна в отговор и се усилих да мисля за нещо неприятно, докато се изправях.

— Как е кракът ти?

— Боли като *кефинг* кучка, но поне мога да ходя. Това е достатъчно добро за мен. — Тя отново дръпна ръката ми. — Не се опитвай да се измъкнеш.

Засмях се.

— Дори не съм си го помислял.

Оставихме общата зала след нас и си отбелязах на ум по-късно да се върна и да почистя. Точно сега отказвах да оставя Зоуи сама. Бях привлечен от нея, като планета от звездата си, уловен в полето на гравитацията ѝ. Тя вървеше близо до мен, оглеждайки кораба с интерес, сякаш умствено сравняваше това, което виждаше, с това, което ѝ бях казал. Освен това, аз се гордеех с *Глука*, макар да бе стар модел и да имаше нужда от куп подобрения. Корабът служеше вярно на екипажа ни до сега и се надявах, че ще може да го прави още дълго време.

Когато стигнахме до мостика, Зоуи пристъпи напред и очите ѝ светнаха. Оставих я да отиде напред до станцията ми, доволен да я гледам. Мостикът на *Глука* бе малък, тъй като бе предназначен само за четиричленен екипаж, за разлика от *Малката сестричка*.

Сестричката имаше голям мостик, за същия брой екипаж и секция за пътници. Тя гореше много повече гориво обаче и докато *Глупакът* можеше да бъде ефективен и доста бърз, когато се налага, *Сестричката* залагаше най-вече на груба сила.

Зоуи се насочи директно към стола ми, прокарвайки ръка по облегалката. Тя я помилва, преди да се настани на мястото ми, плъзгайки блестящия си поглед към разположението на станциите.

— Точно така си го представях.

— Така ли? — значи си е мислила за това, къде прекарвам времето си? Аз също винаги си я представях на мостика, но трябваше да призная, че мислите ми никога не са обхващали... цялостната картина. Много нощи си представях, как е седнала в мен на станцията ми, обкрачвайки скута ми с крака, или задничето ѝ притиснато към контролния ми панел, докато я докосвам с ръка между бедрата. Разбира се, в тези мисли, тя бе мессакаш, но сега можех да видя лицето ѝ и с лекота замених старата си представа с красивия истински образ на Зоуи. От меката кафява коса и прасковена кожа, до деликатните човешки черти. Ставах твърд само като мислех за това, но това не бе нищо ново, тъй като ставах твърд всеки път щом чуех гласа ѝ.

Пристъпих към станцията си, внимавайки да прикрия издутината на члена си като се опрях на един от контролните панели.

— Какво мислиш?

— Обожавам го — каза тя меко, насочила поглед през прозореца навън към космоса. — Винаги съм обичала корабите и звездите. Обичам открития космос и потенциала, който крие. Обичам факта, че има безкрайни възможности за свобода, ако знаеш как да ги сграбчиш. — Тя погледна към мен и се усмихна. — Мисля, че това е донякъде поради факта че за кратко бях пленница като дете, но обожавам да бъда навигатор. Обичам да знам, че мога да съставя курс за навсякъде и че мога да избягам. Че няма кой да ме спре, освен самата аз.

Кимнах, гледайки през прозореца и опитвайки да видя това, което виждаше тя.

— Аз виждам дълг. Отговорността за тези, за които ме е грижа. Моят начин да бъда полезен. — Погледнах отново към Зоуи, неспособен да не я гледам. — И за това колко огромно е разстоянието, което ме делеше от теб.

Тя вдигна поглед към мен бездиханна. Гледаше ме удивена, когато скочи на крака. Бях учуден, че тя е удивена. Не й ли бях показал колко много ме е грижа за нея? Колко много я желая?

Явно не съм го показал достатъчно ясно.

Сложих ръка на кръста ѝ, умишлено бавно, а погледът ми се заключи с нейния, за да ѝ дам да разбере какво точно смятам да направя. Зелените ѝ зеници се разшириха, но тя остана напълно неподвижно. Дръпнах я към себе си, притискайки гърдите ѝ към гърдния ми кош, така че да мога да усетя цялото ѝ тяло срещу своето. Зоуи погледна нагоре към мен и можех да видя нетърпението и копнежа в погледа ѝ. Тя копнееше за докосването ми толкова силно, колкото и аз.

Слагайки другата си ръка на тила ѝ, се наведох надолу... и надолу... и надолу, нежно докосвайки устата ѝ със своята. Човеците бяха ниски, но аз нямах нищо против. Най-после целувах моята Зоуи. Устните ми върху нейните, нарушаваха всички санитарни закони на родната ми планета и всичките ѝ колонии, но не ме бе грижа. Устните ѝ бяха меки и бях възхитен от усещането, докато обвивах ръце около нея, за да я притисна по-плътнo към себе си. Имах чувството, че съм чакал цяла вечност да я докосна.

И знаех, че не е достатъчно. Една целувка никога нямаше да ми бъде достатъчна. Искях всичко от нея.

Зоуи простена от удоволствие, докато се целувахме и ме бутна назад, карайки ме да седна на навигаторския си стол, преди да обкрачи бедрата ми, настанявайки се на скута ми, сбъдвайки всяка порочна мечта, която бях имал за нея.

Това бе... неочаквано. Но много хубаво. Толкова хубаво. Задъхвах се, когато седна в скута ми, краката ѝ обкращиха моите и тя обви ръце около тила ми. Ръмжейки, започнах да се боря за контрол върху прегръдката. Искях да ѝ покажа точно колко се нуждая от нея. Тя можеше да поеме контрола другият път, тази вечер щеше да е мой ред. Затова плених устните ѝ с дълбоки, хапещи целувки, мислейки за всички неща, които жените на *Глуака* бяха споменавали за целуването, защото исках да задоволя моята Зоуи. Те използваха езичите си. Спомних си това и си помислих, че бях доста объркан от тази мисъл.

Вече не бях объркан.

Изгарях от желание да я вкуся. Прокарах езика си срещу горещите ѝ устни, търсейки вход. Можех да усетя как тя застина за миг срещу мен, тялото ѝ се изви леко и членът ми затуптя от нужда. Никога не бях желал друга жена толкова яростно. Преглътнах тихия ѝ изненадан стон и този път щом отново я докоснах с езика си, тя разтвори устни за мен.

И сега, аз бях този, който стенеше. Малкият ѝ език беше гладък и мек срещу моя, покрит с изпъкналости и начинът, по който се преплетоха ми напомни за обвързването. Членът ми ме болеше, уловен в плен под дрехите ми, но можех да се задоволя засега от усещането на това да прониквам с език в сладката ѝ уста. До този миг никога не бях осъзнавал защо хората са толкова запалени по това целуване. Сега вече бях прирастен към вкуса ѝ, към усещането за устните ѝ, нежните докосвания на езика ѝ срещу моя и звуците, които издаваше, докато търкаше тялото си в моето. Ръката ми улови бедрото ѝ, стисвайки я силно, докато се търкаше в твърдата като камък дължина на ерекцията ми.

Толкова дълго я бях чакал.

— Моята Зоуи — промърморих между целувките, борейки се да я докосвам нежно, вместо да позволя на страстта да ме направи по-груб. Искях я толкова силно, че ми бе трудно да я пусна и да не взема всичко, което тя искаше да ми даде, като егоиста, който можех да бъда.

— О, уау, Сенторр — въздъхна тя, дишайки насечено. Тя потърка носа си в моя, а погледът ѝ бе натежал от удоволствие. — Наистина си добър в целуването. Практикувал ли си?

— Ти си първата жена, която целувам — признах ѝ, тайно доволен, че смята докосването ми за умело.

— Аз също — призна тя. — Никога не съм правила нищо от това. — Ръката ѝ се спусна надолу по твърдите очертания на гърдите ми, докато облизваше устните си, леки подути от целувката ми. — Ти си... наистина голям. — И се пресегна между телата ни, за да погали дължината ми през дрехите ми.

Цялото ми тяло се напрегна. Едва сдържах стона си и сложих нежно ръце на раменете ѝ.

— Чакай... — Желаех я. Искях я повече отколкото някога съм искал нещо в живота си, но думите ѝ ме върнаха в реалността. Познавах Зоуи. Беше ми казала, че е на пиратския кораб през

последните десет години. Сега, когато знаех, че е човек, някои парчета от пъзела си идваха по местата. — На колко човешки години си, Зоуи?

— След два месеца ще стана на двадесет и една — каза ми тя, преди да се наведе и да захапне леко долната ми устна, дръпвайки я внимателно с квадратните си бели зъби.

Едва не изгубих целия си контрол, тъй като, кеф това усещане бе невероятно. Тя изглеждаше толкова нетърпелива, колкото бях и аз, малкото ѝ тяло се притискаше с гладна, дива нужда към моето. Но трябваше да бъда умен. Трябваше да внимавам. Братята ѝ я повериха на мен и по-важното бе, че Зоуи ми имаше доверие. Не исках да се възползвам от това.

Трябваше да действам бавно и да се погрижа тя да почувства само глада ми, без да я изплаша с интензивните, собственически чувства, които горяха в момента в мен.

Защото, богове, толкова силно я желаех.

— Забави малко, Зоуи — промърморих, когато тя се наведе, за да ме целуне отново. — Искам да съм сигурен, че се наслаждаваш на случващото се.

— Майтапиш ли се? — Нетърпеливите ѝ ръце се насочиха към гърдите ми, докосвайки леко зърната ми. — Това е най-невероятното, прекрасно чувство. Не мога да ти се наситя. Зърната ти наистина ли са толкова твърди? Знам, че братята ми имат по-различни тела от моето, но никога не съм докосвала зърната им, за да разбера. Искам да докосна твоите — тя задърпа яката на ризата ми.

— Успокой се — казах ѝ, улавяйки ръката ѝ, преди да е успяла да разкопчае дрехата ми. — Няма да се обвържем тук на мостика — целунах дланта ѝ, за да смекча думите си. Продължих да я целувам, защото просто не можех да се спра. Кожата на китката ѝ бе толкова мека, толкова нежна. Облизах я, наслаждавайки се на усещането на горещината ѝ срещу езика ми.

Тя потрепери, а погледът ѝ се изпълни с желание, докато гледаше устата ми върху кожата си.

— Желая те, Сенторр. Не го ли разбираш? Копнея за теб от толкова много време. Писна ми да бъда търпелива. Най-последно сме заедно. Искам да направим всички порочни неща, за които сме си говорили. — Ръката ѝ се премести отново на члена ми и тя го помилва,

с такова умение, че накара дъхът ми да заседне в гърлото. — Нека докосна всяка част от теб.

Нуждата воюваше с чувството ми за дълг. Исках да я докосна. Богове, исках да разкъсам тази красива туника и да тласна силно члена си във влагалището ѝ, преди да започна да се тласкам мощно, докато я изпълня със семето си, а тя да крещи от удоволствие. Дори самата мисъл бе толкова изкусителна, че едва не изгубих целия си контрол, принуждавайки се да затворя очи. Но си спомних кого държах в обятията си. Моята Зоуи, която се криеше от света цели десет години под една или друга маска, само защото бе човек. Тя бе нежна, млада и невинна.

Не можех да се възползвам от това. Целунах я отново, леко и игриво. Когато тя проплака срещу мен, прекъснах целувката и погалих с палец бузата ѝ.

— Моя Зоуи. Имаме цялото време на света, за да се опознаем. Нека бъдем търпеливи още няколко дни.

— Хич не ме бива да съм търпелива — каза ми тя, цупейки розовите си устни толкова сладко, че не се стърпях и я целунах още веднъж.

Изглежда и мен не ме биваше да бъда търпелив.

ГЛАВА 10

ЗОУИ

Когато Сенторр ме изпрати до стаята ми тази вечер, само с целувка и обещанието да се видим на сутринта, бе очевидно, че моя прелестен, секси мессакаш навигатор бе решен да постъпи почтено и да кара бавно.

Кеф това.

Щеше да се наложи да поема нещата в собствените си ръце. Легнах на леглото, обхващайки с шепа туптящата си женственост, но знаех, че да се отведа сама до върха тази вечер нямаше да ми донесе облекчение.

Не ме разбирайте погрешно, мастурбирането беше хубаво нещо. Но само няколко врати по-надолу по коридора имаше един мъж, който исках да докосна... и който исках да ме докосне толкова силно, че чувствах болка на места по тялото си, за които дори не бях подозирала, че могат да болят. Прокарах пръст по женствеността си и бях толкова невероятно гореща и влажна от възбуда, че сама се шокирах. Никога не бях мислила, че мога да се възбудя до такава степен, само след няколко целувки със Сенторр.

Част от мен обичаше факта, че той е толкова почтен. Другата част обаче искаше да се появя на прага му гола и да го принудя да оближе котенцето ми. Е, едва ли щеше да е точно принуждаване, но бях сигурна, че щеше да има много близане. След това можех да му върна услугата... да го вкуся с устни, докато свърши.

Това бе... един вид действие бавно, нали? Нямаше да има среща на член с котенце, затова със сигурност можеше да се определи като бавно.

Простенах с ръка между бедрата си, притискайки пръсти към хълмчето си, докато обмислях вариантите пред себе си. Разбира се, можехме да действаме бавно. И със сигурност бавно можехме да полудеем, изпълнявайки волята на братята ми, да преминем през истинско старомодно ухажване. С тази разлика, че братята ми не можеха да осъзнаят колко значим бе фактът, че бях най-послед тук със Сенторр. Ухажване? Какво си мислят, че правихме през последните

месеци? Игра на гатанки? Ама моля ви се! Вече преминахме през вероятно най-бавното ухаждане познато на вселената... и сега, когато той бе тук от плът и кръв, по-секси отколкото някога съм си го представяла, исках да го сграбча с двете си ръце и да прокарам устните си по цялото му тяло.

Беше сладко, че братята ми мислят за добруването ми, но те не знаеха какво мъчение бе през последните месеци, да бъда лудо влюбена (и подивяла от похот) в някой и да мисля, че никога няма да мога да имам. Сега, когато можех да съм с него? Нямах намерение да чакам.

Седнах на леглото изпълнена с решителност. Не исках да съм сама тази нощ. Не бях изплашена или разтревожена, или срамежлива... бях възбудена и исках мъжа, който обичах, да ме докосва по всички копнеещи места на тялото ми. Изправих се на крака и сграбчих красивата туника с флорални мотиви. Тъй като бях развързала възлите, тя се спусна свободно около тялото ми, като широка роба и просто се загърнах, без да си правя труда да завързвам връзките ѝ. Грабнах бластера си, защото бях на кораб пълен с непознати, въпреки че вярвах на Сенторр безусловно и отворих вратата, надничайки в коридора. Нямахше никой.

Идеално.

Излязох на пръсти от стаята и затворих вратата тихо зад себе си, преди да се насоча към вратата на Сенторр. Коридорът бе тих и единственият звук идваше от въздушните филтри, които преработваха кислорода в атмосферата на кораба. Стигнах до стаята на Сенторр и се поколебах. Дали той нямахше да ме отпрати отново? Да се опита да ме защитава, както братята ми ме защитаваха винаги?

Погледнах надолу към бластера в ръката си и се ухилих. Не и ако имам оръжие.

Може и да бе малко екстремно да държа любовника си под прицел, настоявайки да ме целуне, но какво имах да губя? Нищо, освен гордостта си, вероятно. Измъкнах пълнителя на пистолета си и го пуснах в джоба на туниката си.

След това почуках тихо на вратата.

Преди да имам време да се изнервя, вратата се отвори. Сенторр бе по голи гърди и леко размъкнат, обичайната му по военно подредена

коса, сега бе разрошена между рогата му. Изглеждаше изненадан да ме види и очите му се присвиха леко.

— Зоуи? Какво не е наред?

Реших да сграбча мига за топките.

— Вагина Патрул.

Той примигна.

— Какво?

Насочих бластера към него.

— Вагина Патрул — повторих. — До нас достигна слух за незадоволена вагина и трябваше да дойда, за да проведа разследване.

Устните на Сенторр се извиха леко.

— Нима?

— Точно така. Пристъпете вътре, моля. — Махвайки с пистолета показвах, че трябва да отстъпи и да освободи входа, за да ме пусне да вляза. Когато той се поколеба го побутнах с дулото на бластера.

— Не ме принуждавай да взема проблема в собствените си ръце, синко.

Исках да го накарам да се усмихне, но всичко, което направи той бе да отстъпи леко, за да мога да вляза. Надявах се да не ми се разсърди или да не съжалява, че съм дошла, решена да накарам нещата помежду ни да започнат да се случват по-бързо. Влязох в стаята и на мига се изненадах от спартанското ѝ обзавеждане. Леглото все още бе оправено, само с няколко гънки, което ме навеждаше на мисълта, че явно бе лежал върху него. Стените бяха голи, като се изключи едина-единствена военна плочка, служеща за декорация в близост до бюрото. Вратата на гардероба му бе затворена, както и тази на умивалнята, а самата стая бе безцветна, гола и самотна. Това ме натъжи и ме накара за миг да забравя за играта, която играех... докато ръката му не се обви около китката ми, изтръгвайки бластера от пръстите ми.

— Какво за кеф правиш тук посред нощ, Зоуи? — Не звучеше развеселен от пиесата, която бях изиграла.

Обърнах се и го погледнах, слагайки ръце на ханша си.

— Искам да те видя. Искам да те целуна. По дяволите, искам да спя до теб тази нощ. Да не е престъпление.

— Би трябвало да си в собствената си стая...

— За да може братята ми да са доволни, че са блокирали достъпа на малката си сестричка до секс въпреки че не са тук? Ами това, което

искам аз? — Забих пръст в гърдите му. — Може би искам да те докосна. Може би искам нещо повече от няколко откраднати целувки. Може би чаках прекалено дълго да те видя само на няколко крачки от мен, за да стоя и да кърша пръсти вместо...

Думите замряха в гърлото ми, защото той метна празния ми бластер на леглото и обхвана с ръце лицето ми. Устните му се притиснаха към моите, преди да успея да изрека още една дума. Отдадох се изцяло на целувката, на дивото, прекрасно усещане на устните му срещу моите. Изгубих се в него, в докосването на неравния му език, преплитащ се с моя, изкушавайки ме и изпивайки ме, сякаш и той бе чакал толкова дълго колкото мен. В него имаше толкова силен глад, в целувката му, че ме накара да се сгърча от желание.

— Зоуи — промърмори той между целувките, дъхът му бе топъл и прекрасен срещу кожата ми. — Само защото почитам желанията на братята ти не значи, че не те желая.

— А защо не почетеш моите желания? — изстрелях, преди да захапя долната му устна. Рогата му бяха прекалено високо, но умирах да ги сграбча. — Или да те зарежа, за да се сваля с Каспар или Адирон...

Той изръмжа и устните му отново се озоваха върху моите, но сега целувката бе по-силна и по-гореща. Изгубих се в усещанията, които пораждаше целувката му, в леките захапвания и близвания, докато ръцете му милваха кожата на тялото ми. Той спусна ръце надолу и дланите му обхванаха задника ми, стисвайки го силно.

— Опитах да бъда почтен — каза ми той. — Но кеф...

Тръпка се спусна към корема ми от дрезгавите му думи.

— Не бъди почтен. Искам да ме докоснеш.

Сенторр стисна отново задника ми, преди да ме вдигне във въздуха. Автоматично обвих крака около бедрата му, вкопчвайки се в него, докато устата му плячкосваше моята, а дъхът излезе със свистене от гърдите ми, щом усетих как опашката му се обвива около глезена ми, притискайки ме към него. Отново и отново устата му се плъзгаше по моята, давайки ми горещи, влажни целувки, които ме оставяха задъхана и замаяна. И бе толкова хубаво. Господи, устата му бе така хубава. Мечтаех за това какво би било да целувам Сенторр, но никога не бях предполагала, че ще се чувствам така... изпълнена с похот, напълно обсебена. Сякаш единственото нещо, което ме придържаше

закотвена към реалността, бе здравата му хватка около бедрата ми, без която щях да изгубя всякакъв контрол.

Устата му бе гладна върху моята и не забелязах, че се движим, докато не усетих матрака на леглото под гърба си и Сенторр, който се опря на лакти над мен. Проплаках и се пресегнах да го върна обратно, защото не бях готова да сложа край на целувката ни. Може би никога нямаше да съм готова. Сенторр погледна надолу към мен, изучавайки лицето ми.

— Вагина Патрул, а?

Бузите ми се изчервиха. Чувствах се изложена на показ... и малко глупава... точно сега.

— Беше просто шега...

— Нима? Защото наистина мразя мисълта вагината ти да остане незадоволена, когато съм наоколо. — Той сведе глава и нежно захапа брадичката ми, преди да се насочи към шията ми и да потърка нос в нея.

Рогата му преминаха опасно близо до лицето ми и се пресегнах, за да ги помилвам, въздишайки. Бяха покрити с метал и знаех, че не може да усети докосването ми, но все пак ми хареса да ги докосвам. Харесваше ми да го изучавам. Искях да науча всичко за него.

— Толкова дълго копнеех за това — признах тихо.

— За обвързване? — попита той, а устните му докоснаха ключицата ми, гъделичкайки ме леко.

— Да те докосна — признах. — Истината е, че нямах наистина намерение да се срещна с теб, преди да те срещна. Тогава започнах да копнея за нещо, което знаех, че не мога да имам.

Сенторр простена тихо и притисна лице към шията ми.

— Никога ли не си се докосвала?

— О, правя го през голяма част от времето — казах. — Но мислех, че ще имам само това. Сега се чувствам сякаш... — Млъкнах, защото не исках да го изричам на глас. Мастурбирането никога нямаше да бъде същото, след като го бях целунала. Подозирах, че никога няма да ми бъде достатъчно.

— Какво чувстваш?

— Нищо.

Той вдигна глава, присвивайки очи към мен.

— Не ме карай да те принуждавам да ми издадеш тайните си.

Охооо.

— Какво би направил?

— Всичко. Каквото и да е. — Ръцете му докоснаха ключицата ми, плъзгайки се нежно, като целувка, преди да се спуснат надолу. Осъзнах, че туниката едва покрива гърдите ми и поех рязко дъх, чудейки се дали и той го е забелязал. — Да задоволя вагината ти. Не искам Патрула да идва за мен.

Простенах, защото само чувайки думите, през тялото ми премина вълна от топлина. Замаяно осъзнах, че краката ми все още бяха обвити около бедрата му и впих пети в задните му части, опитвайки да го дръпна върху себе си. Исках да почувствам члена му срещу тялото си.

Сенторр игнорира натиска на краката ми, обаче и опашката му освободи глезена ми. Вместо да се изправи, тялото му само се извиси над мен, обграждайки ме като в клетка, преди да се пресегне и да избута туниката ми, разголвайки едната ми гърда. Затаих дъх и всичко в мен се напрегна, докато той гледаше разголената ми плът. Никой никога не ме беше виждал гола, не и откакто ми пораснаха гърди и се превърнах от хлапе с плоска гръд в жена с тежко деколте. Знаех, че са по-големи, отколкото би трябвало да са. Дори другите жени на кораба нямаха толкова развита горна част на тялото, колкото моята и се зачудих дали е отвратен от тях. Мессакаш жените бяха високи, стройни и елегантни, мускулести и с почти незабележими гърди, освен ако нямаха малко и не кърмеха. Аз? Ами аз изглеждах така, сякаш перманентно осигурявах храна за много гладни тризнаци.

Той продължи да гледа надолу към мен, без да казва нищо и прехапах устните си, правейки всичко възможно да не помръдвам, за да не накарам гърдите ми да започнат да се тресат. Зърната ми, вече твърди, станаха още по-стегнати и щръкнаха под изучаващия му поглед.

— Съжалявам — успях да изрека най-последно. — Големи са, знам.

— Спри да говориш — каза ми Сенторр.

— К-какво?

Той ме погледна и можех да видя, че е ядосан.

— Да се извиняваш за тялото си. Спри да говориш, ако смяташ да направиш това.

— Е, много добре знам, че не съм като мессакаш жените — започнах, само за да млъкна, когато той ме изгледа унищожително.

— Мислиш, че искам мессакаш жена? Все още? След всичко, което преживяхме? — Той поклати глава. — Искам теб. Искам теб и твоята нежна човешка кожа и твоята кафява коса, твоите големи гърди и малко тяло. — Благоговейно той прокара кокалчетата на пръстите си по едното ми зърно и Едва сдържах стона си, защото го усещах потвърдо и болезнено от преди. — Намирам, че си перфектна. И харесвам големите ти гърди.

— О, добре — отвърнах слабо. — Защото се боя, че няма да отидат никъде.

Той ми хвърли един поглед.

— Вярно. Спирам да говоря.

— Правилно. Сега ме остави да им се насладя, без да ме прекъсваш. — Той сведе глава и погледна към мен, само на милиметри от кожата ми. — Считай това за Гръден Патрул.

Нима... това бе шега? Бях едновременно изненадана и развеселена, и мислех да се пошегувам в отговор, но в същия миг устните му докоснаха едното ми зърно и не можех да мисля за абсолютно нищо друго. Лежах по гръб, зашеметена, вкопчила пръсти в одеялото, докато той изучаваше гърдите ми с устни. Устата му бе мека и безкомпромисна, движеща се по заоблената извивка на гърдата ми, вкусвайки долината между двете хълмчета, преди най-после да се насочи към чувствителното розово зърно. Докато езикът му го докосна, въздухът експлодира в дробовете ми и аз се вкопчих в рогата му.

— Сенторр!

— Красиво — промърмори той, търкайки лице в гърдите ми, преди отново да засмуче едното зърно.

Бях стенеща изпълнена с нужда купчина на леглото му, докато той бе отдал горещото си внимание върху зърното ми, измъчвайки връхчето отново и отново, преди да насочи вниманието си към следващата гърда и да ѝ обърне същото внимание. Бях толкова възбудена, че усещах зърната си твърди като диамант, а пулсът ми туптеше тежко между бедрата, предизвиквайки една нова, напълно непозната болка.

— Моля те — прошепнах, а дори не бях сигурна за какво се моля. Просто исках повече от това... и все пак, някак нещо не ми

стигаше. Когато той вдигна глава, бедрата ми се залюляха несъзнателно и той ми даде още една гореща, влажна целувка, преди да започне да се спуска надолу.

— Гръдния Патрул намира всичко приемливо — каза той с нисък глас и пъхна език в пъпа ми. — Време е да задоволим изискванията на Вагина Патрула.

Това бе най-странното... и най-еротичното... нещо, което бях чувала през живота си. Обожавах това, че по свой начин Сенторр играеше моята малка секси играчка. Потърках се леко върху леглото, докато той се придвижваше надолу, разтваряйки туниката ми, така че сега покриваше единствено ръцете ми. Платът се спусна покрай тялото ми, оставяйки го напълно разголено пред него. Когато той мина пониско, нямаше как да не изпитам леко колебание. Дали тялото ми бе такова, каквото е очаквал? Знаех, че човеците имахме косъмчета между бедрата, но мессакаш нямаха. Бях гледала човешко порно, в което това бе напълно нормално, но все още си спомнях като млада колко бях засрамена, щом по тялото ми, на много неудобни места, започнаха да растат косъмчета, и когато гръдите ми започнаха да се наливат, защото знаех, че това не е присъщо за мессакаш. Сега обаче ми бе трудно да мисля за това, тъй като той вдигна единия ми крак върху голямото си синьо рамо, и погледна много внимателно към мястото между бедрата ми. След няколко мига не можех да го понеса повече.

— Кажй нещо.

Той вдигна горещия си поглед към мен.

— Моя — каза дрезгаво и в следващия миг устата му бе върху мен.

Задъхах се, защото лицето му точно там бе доста шокиращо. Останах напълно неподвижна, докато езикът му ме изучаваше с твърди, гладни близвания, прониквайки между гънките ми и стигайки до самата ми сърцевина.

Дрезгав стон се изтръгна от него, шокирайки ме със силната нужда, която изразяваше.

— Толкова *кефинг* влажна си, Зоуи.

— Така ли? — Господи, кое бе това задъхано същество, което му отговаряше? Не звучеше като мен. Звучеше прекалено крехко, прекалено изпълнено с копнеж.

— Покри лицето ми с меда си — каза ми той и само чувайки това се почувствах още по-възбудена. Извих бедра и замръзнах, чудейки се, дали е редно да го правя. Но той издаде само звук на удоволствие и отново снижи глава към мен.

И Господи, езикът му бе навсякъде, ближейки и милвайки ме. Можех да чуя колко съм влажна, да чуя как езикът му се движи по плътта ми и едновременно бе неудобно и секси. Прехапах кокалчетата на едната си ръка, за да съдържа стона надигащ се в гърдите ми, защото той ме ближеше навсякъде и беше толкова прекрасно, но някак не достатъчно. Той избягваше клитора ми, и си спомних замаяно, че жените мессакаш нямаха такъв. Че точката на удоволствието им е вътре в тялото им, докато при нас това бутонче бе от външната страна.

Обаче нямаше да бъде учтиво и щеше да е доста неудобно да го прекъсна точно сега, за да му подсказва в коя посока да се насочи. Освен това ми беше толкова хубаво. Обичах да усещам устата му върху себе си, обичах да чувствам устните и езика му, начина, по който търкаше лице във вътрешната страна на бедрата ми. Просто нямаше да свърша от това. И все пак, ако това щеше да бъде първият път, в който правя секс, предполагах, че щеше да е все пак добре. Някъде бях чела, че не всеки успява да свърши всеки път.

Той отново ме облиза и разтвори леко гънките ми.

— Сега виждам — промърмори той.

Това ме накара да се вдигна на лакти, за да проверя какво става.

— Какво виждаш?

Погледът, който Сенторр ми хвърли, бе така горещ, че се кълна станах още по-влажна само от този зрителен контакт.

— По-рано днес гледах видео на това как човечи се обвързват, за да знам как да те докосвам.

— Нима? Това е много порочно.

— Искях да науча всичко за тялото ти, за да ти доставя удоволствие — каза ми той, преди с един от сините си пръсти да направи въртеливо движение около клитора ми. — И се радвам, че го направих, защото научих за това. На видеото мъжът го притисна. Беше ми трудно да го намеря, защото ти нямаш малко сребърно топче закачено за него.

Паднах назад на леглото, едва дишайки. Това леко докосване накара електрическа вълна да премине през цялото ми тяло.

Милостиви Боже. Бях докосвала клитора си милиард пъти, но никога не бях изпитвала нещо така интензивно само от една малка ласка.

— Ах, но изглежда проучването ми даде резултат — промърмори Сенторр със своя секси глас. — Открих местенцето, което ще те накара да изгубиш контрол, нали?

Извих гръб в дъга, стенойки. Обичах да ми говори мръсотии... но също така изпитах отчаяна нужда да сграбча рогата му и да натикам лицето му отново между бедрата си, за да може да ме ближе, докато свърша.

— Сенторр — замолих се безсрамно. — Имам нужда от повече.

— Повече докосвания? — големият му пръст отново направи кръг около клитора ми, карайки ме да се извия толкова силно, че едва не паднах от леглото. Ако краката ми не бяха обвити около главата му, вече да съм на земята. — Или повече от устата ми? — каза той й се наведе, така че горещия му дъх да помилва кожата ми.

— Да, моля — простенах.

Той се засмя и звукът бе така секси, че простенах отново.

— Моята красива Зоуи — промърмори той. — Смятам да се насладя и да не бързам. Не искаме Вагина Патрула да ме глоби.

Бях на крачка от това да извикам, че Вагина Патрула е глупост, която бях измислила сама и че определено не раздавам глоби, но тогава той потърка с палец клитора ми и всички мисли се изпариха от ума ми. Сграбчих рогата му и се държах за тях, докато той продължаваше да ме милва, изучавайки тялото ми и обяснявайки доста подробно наблюденията си. Как пръстите му танцуват около клитора ми или как го потърква с меката възглавничка на палеца си. Как мисли да потопи пръст във влагалището ми, за да го разтегне така, че да мога да поема члена му. Как смята да ме обlige цялата и да изпие соковете ми. Обясни ми, в най-големи детайли, как няма да бърза и че когато най-после сведе глава и обгърне с устни клитора ми, вместо да го докосва само с пръст, ще бъде толкова прекрасно, че ще крещя, докато оргазмът експлодира през мен със силата на супернова. Цялото ми тяло се свиваше и стягаше, а кулминацията премина през мен като приливна вълна. Чувствах се толкова добре, че продължих да се движа с устата на Сенторр, само за да осъзная, че той няма да ми позволи да се успокоя след оргазма. Че той ще продължи да ме ближе и измъчва с език, с устни и уста върху клитора ми, докато не свърша отново.

— Сенторр — задъхах се, дърпайки рогата му. Имах нужда от миг, за да поема дъх, да се отпусна.

— Не още — изръмжа той, стиснал с ръце бедрата ми, докато продължаваше да измъчва клитора ми с езика си, карайки ме да тръпна от удоволствие. — Още не съм ти се наситил.

Исках да му кажа да спре, да изчака, да ми позволи да си поема дъх, но той ме засмука отново и напълно забравих за какво мислех. Господи, исках това и исках устата му толкова силно. Забих пети в гърба му, стиснах силно рогата му и се загърчих срещу устата му, стеновейки високо от силата на поредния оргазъм, който ме разтърси. Ако предишният бе бърз и силен, то този бе мощен и продължи да преминава толкова време през тялото ми, че на практика продължи, докато започне следващия, карайки ме да крещя в екстаз. Този път, когато свърших се сринах на леглото, дишайки тежко с поглед насочен към тавана, чудейки се дали и той се върти, или само аз.

Женствеността ми туптеше от начина, по който бе добре използвана и едва успях да въздъхна доволно, когато той целуна вътрешната страна на бедрото ми. Чувствах се... задоволена. Толкова хубаво. Но празнотата дълбоко в утробата ми не бе изчезнала, а само притъпена от невероятното удоволствие, което той ми разкри. Прокарах пръсти през косата му, наслаждавайки се на гъстотата ѝ, докато той целуваше кожата ми отново и отново на всяко място, до което се добереше.

— Това беше... невероятно.

— Значи ти доставих удоволствие? — когато кимнах, той ухапа леко бедрото ми с остриите си резци. — Добре. Не ми се ще Вагина Патрула да излезе от тук, без да бъде напълно задоволен.

Докоснах нежно бузата му.

— Не си много добър в играта на „патрул“ нали?

Той се засмя и тъй като устните му бяха до кожата ми, усетих лек гъдел.

— Добър съм в други неща.

Въздъхнах, тъй като не грешеше.

— Определено си мъж на делата. Харесвам това.

Сенторр продължи да целува бедрата и корема ми, сякаш бе доволен да го прави цял ден.

— Кажи ми, колко време ти трябва?

— Време за какво? — думите му сякаш бяха неразбираеми за потопения ми в удоволствие мозък.

— Колко време ти трябва, преди да мога да те накарам да свършиш отново — каза той, а погледът му бе както винаги невероятно горещ.

Осъзнах, че на практика се бях превърнала в щастлива, останала без кости каша, а той не бе свършил нито веднъж до сега. Освен това, не ми бе дал възможност да изследвам тялото му.

— Имам нужда от още малко време. — Признах и погалих завивките. — Защо не дойдеш тук, за да мога да те докосвам малко?

Сенторр простена и притисна лице до бедрото ми.

— Не мисля, че е добра идея.

— Защо не?

— Защото може да ти дойде прекалено много. Дори сега копнея толкова силно... — той стисна зъби и поклати глава.

Значи той бе на ръба?

— Имаме цяла нощ — заявих, плъзгайки ръка по завивката в още един опит да го подканя. — И искам да опозная тялото ти. Ако това значи да свършиш в ръцете ми, то така да бъде. Все пак, аз свърших няколко пъти върху лицето ти, но ти нямаше нищо против.

Зъбите му ме одраскаха отново, изпращайки тръпка на наслада през тялото ми.

— Можеш да свършиш върху лицето ми колкото пъти си поискаш и винаги ще съм алчен за още, Зоуи.

— Именно. За това ела при мен и ми позволи да се погушкаме малко — повиках го шеговито с пръст. — Това е нещо, за което копнея от много време.

Когато го представих така, сякаш ми прави услуга, изглежда го убедих. Колебливо, той напусна местенцето между бедрата ми и се надигна, настанявайки се на леглото до мен, преди да ме прегърне и притисне към гърдите си. Бях истински удивена и леко шашната от това колко отдаден бе той на това да ми достави удоволствие. Как изкарах такъв голям късмет?

Отпуснах глава на гърдите му, усещайки как сърцето му бие лудо под докосването ми. Тялото му бе твърдо, покрито като с броня присъщо за всеки мессакаш, и бе невероятно секси под пръстите си. Прокарах един пръст по кожата му, докато не стигнах до твърдото като

камъче мъжко зърно. Когато Сенторр си пое дълбоко дъх и застина неподвижно, аз се измъкнах от прегръдката му, заставайки на колене до него, за да го погледна.

— Отпусни се назад и ми позволи да те докосна.

Ноздрите му се разшириха и в очите му блесна страст.

— Ако си сигурна.

— Не ме карай да викам Пенис Патрула — пошегувах се аз, насочвайки ръка към ръба на панталоните му. Те бяха направени от мек плат, вероятно предназначени за спане, а членът му ги опъваше отпред, разтягайки плата.

— Искам да те докосна и да ти доставя удоволствие точно както ти направи с мен. Толкова ли е нередно?

— Просто не искам да мислиш, че си длъжна...

Изсумтах.

— След всички порочни среднощни разговори, които сме имали, кое те кара да мислиш, че бих се чувствала длъжна да направя каквото и да е било? — прокарах пръсти по дължината на члена му, защото ми изглеждаше по-голяма отколкото някога си го бях представяла. — Докосвам те, защото мечтая за това от цяла вечност.

Сенторр стисна челюст, сякаш се подготвяше психически. Погледът му срещна моя и той кимна, отпускаяйки се назад, докато гърбът му се опря на стената с крака протегнати напред на леглото. Не точно това имах на ум, но когато той сложи ръка на лицето ми и помилва ръката ми, осъзнах, че той предпочита да е седнал, за да може да наблюдава как опознавам тялото му.

Това ми хареса.

Реших да започна с целувка, защото бях прираствала към целувките му. Сложих ръка на бузата му, завъртайки лицето му към себе си, за да стигна до устните му. Вкусът му бе горещ и страстен и осъзнах, че сама се измъчвам. Простенах срещу езика му, заради ръката му, която сграбчи задната част на глава ми, придърпвайки ме за една по-дълбока целувка, която накара тялото ми да закопнее за него още по-силно. Докато се целувахме, плъзнах крак върху него, настанявайки се в скута му, точно както бях направила на мостика. С тази разлика, че бях почти гола... след като свалих туниката от раменете си, напълно гола върху него, с нищо по себе си, освен огромната ми усмивка. Членът му се притискаше към котенцето ми и

изпитвах нужда да се потъркам срещу голямата му гореща дължина. Исках това повече от всичко на света, обаче успях да се въздържа. Той бе мессакаш.

Техният вид беше много фанатичен относно хигиената.

— Ум, дали да не вземем защитно...

— Не — каза ми той и ме дръпна към себе си, така че гърдите ми да се притиснат към неговите, преди отново да завладее устните ми. Простенах в устата му и обвих ръце около тила му, когато той посегна надолу, за да свали панталона си, оставайки напълно гол под мен. Ръцете на Сенторр се плъзнаха под задника ми, вдигайки ме нагоре, преди да ме спусне над члена си.

— Искам да те почувствам цялата.

И той се тласна напред.

Успях да съдържа стона си, тъй като твърдият му член се плъзна по гънките ми, притискайки за миг свръх чувствителния ми клитор. И двамата можехме да свършим така, осъзнах след миг. Защото знаех, че ако той свърши, ще го последвам на мига. Вече бях невероятно възбудена, само от това да се трия в него и да виждам огъня в погледа му. Обожавах факта, че мога да го накарам да се чувства по този начин. Той бе най-сексапилният мъж, който някога бях виждала, и фактът, че бях тук с него, ме превръщаше в най-щастливото момиче във вселената.

— Целуни ме — заповяда Сенторр. Исках да възразя, че аз би трябвало да имам контрол над случващото се, че аз трябваше да опозная тялото му, но бях прекалено омагьосана от собственическия му поглед и от усещането на члена му между бедрата си. И освен това наистина исках да го целуна.

Наведох се и устата му плени моята, ръката му се стегна в косата ми. Докато плякосваше устните ми с дълбока целувка, другата му ръка сграбчи задника ми, дърпайки ме напред, така че отново да почувствам дължината му, плъзгаща се леко между гънките ми.

Задъхах се, тъй като сега можех да почувствам всичко.

Той бе невероятно голям и дори усещах туптенето на шипа му помежду ни, но бях прекалено омагьосана, че да продължа да подлагам на анализ всичко, което чувствах. Изгубих се в целувката ни, в това как зърната ми се търкаха в гърдите му. Той ме притисна нежно надолу и членът му отново се плъзна по женствеността ми, притискайки

главичката му към клитора ми, позволявайки да почувствам всяка изпъкналост по дължината му.

— Не мисля, че това бе добра идея — предупредих го, стенойки.

— Най-добрата идея е — каза ми той и захапа долната ми устна със своите толкова сексапилни резци. — Отново си на път да свършиш, нали? — когато кимнах бързо, дъхът излезе със свистене през зъбите му. — Обичам това колко си чувствителна. Ти си перфектна, Зоуи. Моята перфектна, сладка половинка.

Изскимтях, когато устните му плениха моите. Той продължи да се трие в местенцето между бедрата ми, дължината му разтваряше гънките ми, подлудявайки ме от нужда.

— Тази нощ няма да те направя моя — заяви той, между целувките ни.

— Няма ли? — задъхах се, когато той се тласна отново. О, Господи, тези неравности по члена му бяха толкова нечестно предимство.

— Не. Ще изчакам, докато дойдеш да живееш при мен. След като се обвържем както му е реда. — И той продължи да се тласка.

Впих нокти в твърдата броня на раменете му, едва осъзнавайки думите му. Бедрата му и докосването на члена му бяха много разсейващи. Говореше май за това да се преместя при него.

— Ще ми е трудно да бъда навигатор на кораба на братята ми, ако съм тук в леглото ти — казах му, докато той продължаваше да се движи под мен.

— Нека сами управляват кораба си — прошепна той, сграбчвайки гърдите ми, за да се заиграе със зърната ми. — Ти си моята половинка, Зоуи.

Но... чакай.

— Чакай, чакай — издишах все още замаяна от страстта, но осъзнавах, че нещо не е наред. — Искаш да изоставя братята си? Да напусна поста си на *Малката Сестричка*?

Сенторр ме целуна още веднъж, много силно, карайки тялото ми да се разтопи от желание. Между целувките той ми каза.

— Обичам те, Зоуи. Искам да живееш с мен. Искам да те направя щастлива.

Ох. Да прекарвам дните си на мостика с него, а нощите си в леглото му? Самата мисъл накара удоволствие да избухне в гърдите

ми... преди бързо да се пръсне като сапунен балон.

— Не мога.

— Какво искаш да кажеш с това, че не можеш? — Очите на Сенторр, които до преди миг светеха страстно, сега се присвиха, гледайки ме подозрително. — Ти си моята половинка, а аз съм твоята. Ти ми принадлежиш.

Аз... никога не бях мислила напред, за нещо повече от поредния флирт със Сенторр. Никога не бях мислила, че ще го срещна и вероятно по тази причина бях напълно смаяна... и ужасена... от осъзнаването какво точно значи да бъда влюбена в него.

Той искаше да съм с него. Аз също исках да съм с него.

Но дължах на Матхирас, Адирон и Каспар живота си. Те ме взеха, отгледаха ме и се отнасяха с мен много по-добре отколкото някой пират мессакаш се е отнасял с човешка жена. Можеха да ме продадат и да изкарат добри пари, но вместо това ме научиха как да бъда навигатор и винаги ме подкрепяха.

Не можех да ги изоставя без значение колко желяех Сенторр.

— Можеш да дойдеш на *Сестричката* при нас — казах му. — Може да я управляваме заедно.

Той поклати глава и се наведе, за да ме целуне отново.

— Тук на *Глука* имат нужда от мен. Никой не е обучен за навигатор. Не познават звездните пътища, така както ги познавам аз. Може би Кивиан ще се справи някак, но мисля, че Фран е бременна. Най-малкото ще имат нужда да остават повече време насаме. Не мога да напусна.

Отдръпнах се след целувката ни.

— Те имат нужда от теб тук. Братята ми също имат нужда от мен.

— Аз имам нужда от теб — каза ми Сенторр, обхващайки с длани лицето ми. — Зоуи, обичам те.

Но ако аз го обичах, трябваше да се откажа от семейството и кораба си. Ужасена от мисълта се отдръпнах от прегръдката му.

— Не мога да ти дам това, което искаш. Съжалявам. — Плъзнах се от скута му и взех туниката, хуквайки към стаята си. Бях удивена, колко бързо се добрах до там, но явно паниката вършеше чудеса със скоростта.

Щом затръшнах вратата след себе си, се свлякох на пода и позволих на сълзите си да потекат. Не можех да бъда егоист и да оставя братята си без навигатор. Не можех. Дължах им живота си. Дължах им повече, отколкото можех да си представя и винаги щях да им бъда задължена. Не можех да жертвам щастието на трима мъже, които бяха невероятно добри към мен, само защото съм изгубила сърцето си по един сериозен, прекалено праволинеен бивш войник, който ме обичаше въпреки факта, че бях човек.

Зарових лице в ръцете си и зарихах.

ГЛАВА 11

СЕНТОРР

Зоуи ме отбягваше през цялата сутрин. Нямах я в общата зала, когато отидох да обядвам, а когато почуках на врата ѝ, не ми отговори. В крайна сметка се насочих към мостика и се изгубих в навигационните карти, докато управлявах *Глупака*, но сега се чувствах различно. Тя бе толкова голяма част от това защо се наслаждавах да прекарвам времето си тук, че сега се чувствах така, сякаш нещо липсва. Беше ми невъзможно да се концентрирам и бавното преминаване на часовете ме изнервяше. Зъбех се на всеки, който се приближеше, за да говори с мен и въпреки че сега Аливос би трябвало да е дежурен с мен на мостика, аз го изпратих да прекара времето си с Айрис.

Ако не можех да говоря със Зоуи, не исках да общувам с никого. Исках да се изолирам.

Затова потънах в картите си, правейки от време на време минимални промени в курса, за да си мисля за нещо друго, освен ръцете ѝ на члена ми, и колко влажна бе цепката между бедрата ѝ, когато се търках в нея, или за звуците, които издаваше докато я карах да свърши, за начина, по който красивите ѝ гърди се полюшваха тежко, или за погледа в очите ѝ, когато стигнеше върха. Начинът, по който я усещах. Вкусът ѝ.

Исках я в живота си. Исках всяка следваща нощ да бъде като тази вчера със Зоуи в обятията ми и кожата ѝ срещу моята.

Реших, че няма да се откажа от нея. Имах нужда от план, с който да я задържа, да я убедя, че аз имам по-голяма нужда от нея, отколкото братята ѝ.

Започнах да изчислявам и обмислям различни стратегии, с които да убедя Зоуи да остане на *Глупака*, и бях толкова вгълбен, че не забелязах, че е дошла на мостика, докато не заста на до станцията ми. Обърнах се, едновременно доволен и изненадан, че я виждам.

— Зоуи, ти...

Половинката ми се хвърли напред и ме целуна, импулсивна и сладка както винаги. Сдържах стона си, отвърщайки подобаващо на

горещата гладна целувка. Устните ни се срещнаха страстно преди тя да откъсне уста от моята, дишайки тежко и облягайки гладкото си чело, срещу моето.

— Взех решение — промърмори тя.

— Какво е то? — опитах се да скрия вълнението в гласа си. Явно се бе осъзнала. Явно бе разбрала, че сме създадени да бъдем заедно.

Пръстите ѝ сграбчиха яката ми, дърпайки ме към себе си.

— Ще намерим кой да стои на мостика, а ние ще се затворим в стаята ти. Ще се *кефинг* като луди през следващите няколко дни и ще извлечем максимума, който можем от това да бъдем заедно, докато братята ми се завърнат. Тогава след няколко месеца, когато и двамата имаме дупка в граfiците си ще се срещнем отново и ще повторим лудото търкаляне в стаята ти — обясни тя и ми се усмихна.

Отдръпнах се, мръщейки се.

— Нима в крайна сметка ще си доволна да бъдем разделени месеци наред?

— Е, не, определено няма да съм доволна, но това е най-добрият компромис...

— Ти си моята половинка. Аз съм твоята. Не искам компромиси.

— Пресегнах се и улових ръката ѝ. — Искам те до себе си.

— И аз те искам, Сенторр, но не мога да изоставя братята си. — Погледът ѝ ме молеше да разбера.

— Но можеш да изоставиш мен.

— Не!

— Зоуи — обхванах крехкото ѝ лице с ръце. — Желая те. Желая да съм с теб през цялото време. Обичам те. Ще ме унищожи това да знам, че имам само частица от теб, и че си на другия край на вселената, където може и да не те видя през следващите няколко месеца. Или години. Знам толкова добре, колкото и ти, че през повечето време, корабите ни се насочват в различни посоки. Не мога да те направя моя и след това да гледам как ме напускаш. Това е нещо, което не мога да направя.

— Сенторр, моля те. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Вземи това, което мога да ти дам.

— Искам те цялата — казах просто. — Ако не можеш да ми дадеш всичко ще чакам, докато си готова да го направиш.

ЗОУИ

Следващите три дни бяха най-самотните дни в живота ми.

За всички на кораба бе очевидно, че между мен и Сенторр нещата не са наред. Веселите срещи, които трябваше да имаме бяха отменени. Той прекарваше цялото си време сам на мостика, гледайки мониторите, докато корабът пътуваше по маршрута си. Бе очевидно, че не се интересува от това, но също така не прекарваше времето си с мен.

Каза, че ще е най-добре да не се привързваме.

Проблемът бе, че аз вече се бях привързала. С всеки изминал ден имах чувството, че сърцето ми се къса. Виждах го на мостика, дистанциран и тъжен и исках да го целуна и прегърна.

Той обаче не ми позволяваше. Гледаше ме с поглед изпълнен с очакване и щом поклатех отрицателно глава, светлината в очите му изгасваше и той поглеждаше обратно към мониторите си.

Мисля, че останалите бяха наясно с факта, че нещата помежду ни не вървят. Фран, Кат и Айрис правеха всичко, за да са добри домакини, говореха за Земята и споделяха контрабандните си глезотии за хапване, сякаш ще си спомня вкуса им от времето, по което все още бях на земята. Истината бе, че вкусовите ми рецептори се бяха настроили към храните на мессакаш, и вече не помнех с какво се хранят хората на земята... и все пак оценявах това, че се стараеха. Дори другите мъже от екипажа изглеждаха дружелюбни, въпреки че Аливос просто ми се мръщеше през голямата част от времето, без значение, колко пъти Айрис го подритваше, че не се държи добре. Бе очевидно, че според него си играех с чувствата на Сенторр.

Може би го бях направила. Може би все още го правех.

Просто никога не се бях замисляла за бъдещето и какво ще се случи, ако наистина се влюбим. Знаех, че ще бъда щастлива с него. Харесвах останалата част от екипажа на *Глуака*. Колкото и невъзможно да звучеше, няхах против мръщенето на Аливос, тъй като той просто защитаваше приятеля си Сенторр, а аз обичах Сенторр.

Но братята ми имаха нужда от мен. Каспар бе калпав навигатор и щеше да изхаби горивото за нула време, тъй като рядко мислеше напред в бъдещето. Адирон не мислеше въобще. Матхирас пък мислеше прекалено много. Те имаха нужда от мен, за да внасям баланс. Аз бях тази, която казваше на Каспар, че трябва да успокои. Аз бях тази, която се майтапеше с Адирон и поемаше върху себе си смахнатото му чувство за хумор, защото Матхирас щеше да полудее ако Адирон отново залепи ботушите му за пода. Аз бях тази, с която Матхирас говореше късно нощем, когато е изпълнен с тревоги и има нужда да се разтовари пред някой.

Братята ми бяха трима екстремисти и имаха нужда от някой, който да ги успокоява. Някой, който бе добър с навигацията и с парите, който ще свали Каспар на земята, ако започне да лети прекалено високо, измисляйки безразсъдни планове. Някой, който да понася непрестанните шеги на Адирон, тъпите му майтапи и липсата му на амбиция. Някой, който ще помага на Матхирас да носи цялото бреме, с което се бе нагърбил, управлявайки успешен пиратски екипаж, тъй като другите му двама братя не можеха да поемат отговорности.

Преди десет години, те ме бяха спасили. Аз ги спасявах всеки божи ден.

Но... те имаха нужда от мен по много по-различен начин, отколкото се нуждаеше Сенторр. Като част от екипажа, истината бе, че той нямаше нужда от мен. Той бе навигаторът на *Глука*. И разбира се, бе много добър навигатор. Страхотен дори. Но аз мислех по много различен начин от него и знаех, че ако работим заедно, може да измислим страхотни маршрути и начини за пестене на гориво, и начини да заобиколим най-натоварените звездни маршрути. Щяхме да бъдем непобедими. Но той не се НУЖДАЕШЕ от мен.

Не по същия начин.

Той имаше нужда да го държа в прегръдките си нощем. Имаше нужда да го целувам. Той бе самотен. Можех да видя, че е самотен. Винаги е бил самотен, още откакто бе напуснал семейството си на родната си планета и се бе оказал забит в затънтена западна планета, където е нямало никого, с когото да размени две думи. Той бе самотен, също като мен, въпреки че бяхме заобиколени от хора, ние се чувствахме все така изолирани.

Разбирах го.

Обичах да го докосвам и целувам. Мисълта да прекарвам всяка нощ в обятията му ме караше да искам да заплача... толкова отчаяно исках да го направя.

Но задълженията и семейството ми идваха на първо място. Така бе редно.

* * *

На следващия ден, стоях близо до люка, гледайки как платформата се изтегля, за да свърже *Малката Сестричка* с *Глука*. Останалите се бяха сбогували с мен и ми бяха пожелали всичко хубаво и сега само аз и Сенторр стояхме, чакайки да бъде завършено свързването на двата кораба.

Вътрешно се чувствах мъртва.

Всички тези дни, които имахме? Бяхме ги пропилели. Можехме да ги прекараме в леглото правейки любов, наслаждавайки се на всеки миг, докато бяхме заедно. Вместо това, всичките тези часове прекарахме нещастни и сами. Той ме желаше отчаяно, но дори не ме целуна, не ме прегърна, отказа да прави любов с мен, защото не можех да бъда завинаги с него. Тъжната истина бе, че исках да съм завинаги с него, но не можех да го направя. Имах дълг към братята си.

Чу се силно съскане, когато корабите се свързаха и светна зелена светлина.

— Това е сигналът ми — казах с бодър глас и усмивка залепена на лицето, докато вътрешно виех от мъка.

Той сграбчи китката ми, обръщайки ме към себе си и в очите ми блесна надежда. *Кажи, че ще дойдеш с мен*, молех го мислено. *Че ти ще си този, който ще изостави екипажа си..*

— Остани — помоли ме той, а гласът му бе дрезгав от емоцията. — Зоуи, остани с мен. Нека това между нас не приключва по този начин.

— Ти можеш да дойдеш с мен.

Сенторр се поколеба, но след миг поклати глава.

— Никой на борда не е обучен да върши работата ми. Не мога да ги оставя без навигатор.

— Значи и двамата имаме един и същ проблем — казах му аз. — Ти не можеш да напуснеш екипажа си, а аз няма да напусна своя.

— Обичам те — каза ми той, изпълнен с емоция и ме придърпа, целувайки ме страстно и гладно, целувка пълна с нужда и копнеж, която разкъса и двамата ни. — Остани с мен. Не избирай тях, пред нас.

Потреперих, защото исках да му изкрещя, че греши... макар да знаех, че не е така.

— Съжалявам — казах му и се отдръпнах.

Той ме пусна, а емоциите от изражението му изчезнаха. Натиснах бутона, отваряйки люка и пристъпих в тунела... поглеждайки обратно към него. Сенторр ме гледаше с каменно изражение. Устните ми потрепериха и вдигнах ръка, за да помахам за сбогом.

Красивият ми мъж протегна ръка напред, но не за да ми помага. Той ме молеше без думи да сложа ръка в неговата и да се върна при него. Да остана на кораба му.

Усещах как всичко в мен се пречупва. Обърнах се и заслепена от сълзи тръгнах напред. Чух звука от метал зад себе си, когато люкът към *Глука* се затвори и след миг този на *Малката Сестричка* се отвори. Пред мен застана Адирон. Хвърлих се в прегръдките му, ридаейки, докато люкът се затваряше след мен.

Бях у дома. Сенторр го нямаше.

Адирон обви огромните си ръце около мен и погали косата ми.

— Хей, Зо. Всичко ще е наред. Наистина. — Когато продължих да плача, той ме прегърна силно. — Да отида ли там и да му сритам задника?

Тогава започнах да се смея и да плача едновременно, защото бях сигурна, че Сенторр с военното си обучение, можеше да нарита задника на Адирон... но обичах това, че е готов на насилие заради мен.

Не направи болката по-малка, но някак улесни нещата.

ГЛАВА 12

СЕНТОРР

Опитах да не започна да барабаня с пръсти нетърпеливо, докато екипажът бавно се събираше в общата зала. Кивиан поиска да поговори днес с нас и бях първият, който се отзова... винаги бях първият. Аливос и Айрис бяха следващите, които дойдоха и се настаняха срещу мен в далечния край на масата държейки се за ръце. Аливос гледаше половинката си с такава любов и радост, че се наложи да отместя поглед. Напомняше ми на това, което изгубих. Кат и Тарекх се появиха няколко минути след времето, в което срещата трябваше да започне. Кат се бе покачила на гърба на Тарекх и той я носеше, докато тя шепнеше нещо в ухото му и се бе ухилила широко. Дватамата изглеждаха сякаш тъкмо са станали от леглото. И съдейки по довольното изражение на Тарекх, можех да се обзаложа, че е точно така.

Обикновено Кивиан закъсняваше за срещите, но той бе капитанът, тъй че нямаше проблем.

Скръстих ръце и се облегнах назад на стола. Бях ядосан и раздразнен. Обикновено няхах търпение да се върна на мостика и на станцията си, но напоследък вече няхах такова желание. Нямаше да ме очакват закачливи съобщения от Зоуи. По-късно нямаше да има аудио или чат връзка. Откакто напусна *Глуака* преди седмица, аз ѝ изпратих едно съобщение. Само едно.

Ще те чакам.

Това бе. Повече думи щяха да бъдат опит да я насилвам психически. Тя знаеше какво изпитвам. Ако променеше мнението си, щях да я приветствам с отворени обятия и щастие в сърцето. Но изглежда нямаше да се случи.

Не за пръв път обмислях да напусна *Глуака* и да се присъединя към нейния екипаж. Но никой тук не бе обучен за работата ми. Може би след време... но за сега, навигационните задължения падаха изцяло на моите рамене.

— Не мога да повярвам, че Кивиан не е тук — каза Тарекх, нежно спускайки Кат на един стол, преди да се настани до нея.

Пакостливата му половинка веднага напусна стола си и се настани в скута му, обвивайки ръце около тила му.

— Не можеш? — гласът на Аливос бе пропит от сарказъм. — Аз пък много добре мога.

— Сигурна съм, че ще се появи много скоро — добави Айрис с усмивка. Днес върху белезите на мястото на очите ѝ имаше яркосиня панделка, в тон с туниката ѝ. — Надявам се, че срещата няма да е за нещо лошо.

— Съмнявам се — каза Аливос на половинката си, играейки си с кичур от тъмната ѝ коса.

Аз запазих мълчание, гледайки двете двойки с ревност изгаряща стомаха ми. Зоуи трябваше да бъде тук, да седи в скута ми и да ми шепне неприлични неща, точно както Кат правеше с Тарекх. Или да стои до мен, облегнала се на тялото ми, докато я милвам нежно, както Аливос с Айрис. Можех да предположа за какво е срещата. Освен това можех да предположа за какво Кивиан и Фран се бавят. Нещата на *Глуака* отново щяха да се променят.

Всичко се променяше, освен при мен. Аз все още си бях сам и можех да усетя как в гърдите ми зее дупка, тъй като половинката ми не бе до мен.

Вратата се отвори и Кивиан влезе вътре, облечен с обикновена туника и панталони, което не бе присъщо за него. Изглеждаше леко разчорлен, но не колкото Фран, чиято златиста кожа имаше зеленикав оттенък, а по челото ѝ бяха избили капчици пот.

— Хей, добре ли сте? — попита Кат.

Кивиан помогна на Фран да се настани на чело на масата, съпровождайки я с твърда ръка обвита около кръста ѝ. Тя му хвърли изпълнен с благодарност поглед, когато се настани, а той ѝ поднесе чаша с вода.

— Кивиан е добре — каза Фран след миг, а гласът ѝ звучеше изтощен. Тя потърка челото си.

— Определено не съм добре — отвърна Кивиан. — Не ми харесва да те виждам така, любов моя. Само кажи и ще отвлека лекар.

— Болна ли си? — попита Айрис, обръщайки лице към Фран.

Тарекх само се подсмихна и се наведе към Кат, прошепвайки нещо в ухото ѝ. Зениците ѝ се разшириха и тя остана с леко отворена уста.

Много добре знаех от какво е болна. Все пак, аз бях този, който уреди срещата им с онзи ооли специалист по размножаване, преди три станции. Изглежда бяха успели.

— Бременна съм — каза Фран — И имам сутрешно неразположение.

— Сутрешно неразположение? — извика ужасено Кивиан. — Не е само сутрин, любов моя. В момента е три след обед. А ти оповръща любимата ми туника, леглото, ботушите ми и цялата умивалня. Това сутрешно неразположение не трябва ли да се случва само сутрин? Дрехите ми няма да издържат още дълго. — Той се наведе и погали Фран, отмествайки дългия кичур тъмна коса от челото ѝ. — Да отвлечем ли доктор? Аз съм напълно готов.

Тарекх... нашия медик... прочисти гърло.

— О, я кеф — изръмжа му Кивиан. — Това е различно.

— Защото тя е твоята половинка? — попита той развеселен.

— Именно.

Фран само извъртя очи.

— Свикахме това събрание, за да ви кажем новината и да поговорим за каютите на борда.

Аливос плъзна защитнически ръка зад гърба на Айрис.

— Какво за тях?

— Най-просто казано, имаме нужда от повече каюти. Този кораб ни служи добре, много години, но вече не сме екипаж от четирима. Така, както гледам нещата, можем или да надградим *Глука*, добавяйки още каюти... или да съберем парите си и да купим нов, по-голям кораб.

— Да го надградим? — попита Фран. — Как може да добавиш стаи на кораб?

— Много трудно — каза Тарекх. — И не съм фен, на това да го правим. Ще унищожи изцяло структурата на кораба. Плюс това, за двигателя, който имаме, трябва да сме по-леки. Ще имаме нужда от нов конвертор на тъмна материя, ако ще увеличаваме масата, а това не е никак евтино.

Кивиан ме погледна.

— Сенторр?

На върха на езика ми бе да кажа, че не ме е грижа. Че за мен няма значение дали ще летим на космическа отломка или на *Глука*,

тъй като бях кух отвътре, щом Зоуи не е с мен. Но реших да погледна на нещата от практичната им страна и да бъда част от екипа.

— Глупака е стар — признах. — Служи ни добре, но има нови, по-удобни модели, излизаци всяка година. Можем да сменим корабите и ще ни излезе по-евтино, отколкото да надграждаме този, за да осигурим повече място.

На Зоуи също щеше да ѝ хареса да е по-широко... ако беше тук.

— Аливос? — попита Кивиан.

— Не ме интересува, което и да изберете — Заяви той, но след миг се замисли. — Но... на Айрис ще ѝ хареса да е по-широко. Да има място и за нашето дете, когато в един момент решим да го направим.

Бузите на Айрис се изчервиха и тя се усмихна на половинката си.

— Добре — каза Кивиан и потърка ръце една в друга. — Значи всички сме на едно мнение. Говорих с брат ми Джутари и той познава някой, който има Уарбирд Клас II от Родната планета, и който е склонен да се раздели с него срещу правилната цена. Разбира се, той е напълно нелегален, което е важно за бизнеса ни.

Тарекх се намръщи.

— Този кораб ще ни свърши работа, само ако е подобрен и снабден с двигател клас-скатер, за да ни осигури скоростта, от която се нуждаем.

Кивиан само изсумтя.

— Много е забавно, че спомена точно това...

ГЛАВА 13

ЗОУИ

Две седмици по-късно

Нещо перна леко косата ми, докато седях на станцията си на *Малката сестричка*. Пред мен бяха отворени звездни карти, маршрути за доставки и различни насоки за придвижване през близката система във вид на алгоритъм изведен от компютъра ми, за да реша от къде е най-добре да минем, за да спестим гориво и да пътуваме възможно най-бързо и най-незабелязано. Би трябвало да съм концентрирана в това, което върша. Вместо това, гледах безцелно през прозореца, към далечната цветна мъглявина, чудейки се къде ли е Сенторр. Дали му липсвам.

Защото *кефинг* той със сигурност ми липсваше.

Косата ми помръдна отново и се пресегнах да я махна от лицето си... само за да напипам нещо студено и лигаво. Възкликвайки отвратно издърпах сините спагети от косата си. Какво за *кеф*...

Зад мен, Адирон се захили.

Обърнах се и го замерих със спагетите.

— Такъв си задник!

Той се приведе, избягвайки летящите към него спагети, преди да вземе още от купата си и да го изстреля към мен с помощта на вилица.

— Ще ме накараш ли да си платя за това? — опашката му се движеше предизвикателно до близката стена.

Изгледах го лошо, преди да се обърна обратно към монитора си.

— Не. Остави ме на мира.

Този път Адирон въздъхна високо.

— Вече не си никак забавна, Зо.

— Много съжалявам, че те разочаровам — сопнах му се. — Ще се постарая да бъда по-забавна следващия път. — Намерих още спагети на рамото си и ги бутнах на пода. — Нямах идея, че това е част от моята *кефинг* работа.

— Не е. Просто се чудих колко време ще цивриш за този мъж.

Само фактът, че спомена Сенторр, ме накара да искам да заплача отново.

— Докато спре да ме боли — гласът ми бе треперещ дори в моите уши.

— Опита ли да говориш с него? — Поклатих глава и той продължи. — Не мислиш ли, че трябва? Обзалагам се, че и той е супер нещастен.

Обърнах се, за да погледна през рамо грамадния си, силен брат. От тримата бях най-близка с Адирон. Той бе трън в задника, но някъде там, под всичките мускули, биеше добро сърце.

— Да не ми даваш любовни съвети? През последните десет години въобще срещал ли си жена, която да не е звездна проститутка?

Той ми се ухили.

— Просто знам какво е да ти разбият сърцето.

— Обзалагам се, че знаеш — промърморих, включвайки компютъра да прави нови изчисления, след като приключи с предишните. — Всеки път, когато поискат да платиш, вместо да те пуснат гратис.

Смехът му проехтя на мостика.

— Сенторр знае ли те колко си устата?

Показах му среден пръст. Земен жест, който все още бе доста удачен в много случаи.

Той само се засмя отново и бе очевидно, че раздразнителността ми го забавлява.

— Само казвам, че сама се правиш нещастна. Ако искаш този мъж, ходи и го вземи. Ние го проверихме и излезе приемлив, затова не бива да се тревожиш.

Приемлив? Намръщих се към екрана си, решавайки да вкарам ръчно няколко уравнения, само за да имам какво да правя.

— За какво говориш?

— Матхирас има приятел, който работи в кредитна компания и той провери финансовото му състояние. Богат е, което е добре. Може да ти купи дори кораб, ако се наложи. Каспар прокара идентификатора му през три различни охранителни бази и единствената информация, която намери за него, бе от военните му дни. Няма заповеди за ареста му, няма кофти минало, нито половинка на Родната планета.

Обърнах се бавно, за да го погледна.

— Не мога да повярвам, че сте направили всичко това? Нима сте му направили цялостна проверка?

Адирон изсумтя и отнесе купата си до близкия плот.

— Не мога да повярвам, че си решила, че ще те оставим няколко дни с него, без да проверим всичко предварително.

— Аз съм голямо момиче — възразих.

— Така е, но също така си и малката ни сестричка, а ние се грижим за теб.

Сълзи запариха в очите ми, размазвайки зрението ми. Той беше невероятен. Всички те бяха... и точно там бе проблемът. Бяха толкова грижовни и невероятни, че не можех никога да ги напусна, дори да се чувствах празна от вътре, защото Сенторр ми липсваше толкова много.

— Просто ми кажи, че ще стане по-добре. Че болката ще си отиде. Че някога все пак ще успея да го забравя.

Адирон се изправи на крака. Заставайки до мен, той ме погали по рамото опитвайки да ме утеши.

— Не мога да ти кажа това. Не мога да ти кажа, че ще се чувстваш по-добре, защото веднъж срещнах едно момиче, за което реших, че е половинката ми. Оказа се, че тя е лъжкиня и измамница и че вече има половинка. След това изгубих вяра в жените. Затова не, не мога да ти кажа, дали ще стане по-леко. Когато сме влюбени, ние обичаме с цялото си сърце и с всичко, което представляваме. Но мога да ти кажа едно нещо.

Пълните ми със сълзи очи се насочиха към него.

— Какво?

— Имаш спагети на ухото — преди да го попитам какво има предвид, той набута още няколко студени, лепкави спагети направо в ухото ми, игнорирайки отвратените ми викове.

Това може да не бе най-добрият насърчаващ разговор, но поне той се постара.

ГЛАВА 14

СЕНТОРР

Сърцето ми заблъска лудо, когато получих съобщението от *Малката Сестричка*. Беше ранният следобед, което бе необичайно време Зоуи да ми пише, но така или иначе бях сам на мостика. Беше ред на Кивиан да е на смяна с мен, но го изгоних, казвайки му да прекара времето си с Фран. Така или иначе не бях приятна компания, а напоследък бях прекалено напрегнат и не можех да спя. Затова работех. Пресмятах координатите на маршрут, през който бях летял стотици пъти, надявайки се да открия нещо ново. Отново и отново променях курса на *Глука*.

И сега, чакането ми се отплати. Цели три дълги седмици се надявах, че Зоуи ще промени решението си и ще се свърже с мен. Че и тя не може да издържа да сме разделени.

Отворих видео разговора с щастие изпълващо гърдите ми... само за да почувствам остро разочарование, виждайки синьото лице на Каспар на екрана си. Той кимна щом ме видя и сръга някой с лакът, който бе извън обхвата на камерата.

— Той вдигна. Вие двамата, елате тук — чу се щракане и видео камерата се разшири, показвайки ми лицата на тримата братя.

Страх сви стомаха ми. Нещо лошо се бе случило.

— Зоуи? Какво се е случило с нея? Кажете ми къде сте и идвам веднага. — Нямаше значение каква бе ситуацията, или че се бяхме насочили към далечната фермерска планета, където живееше Джутари, брата на Кивиан, за да вземем новия си Уарбирд. Зоуи имаше нужда от мен.

— О, *кеф*, хвани и се успокой — каза Каспар. — Просто трябва да говорим с теб.

— Изглеждаш като лайно — добави Матхирас.

— Начупено лайно — съгласи се Адирон — Виждам, че не само Зоуи се чувства зле. Липсваш й, голям тъп копелдак. Защо я пусна да си тръгне, след като е половинката ти?

Потърках с ръка челото си.

— Значи Зоуи е добре?

— Ако под „добре“ имаш предвид с разбито сърце, ридаета и не на себе си? Ами да, тя е *кефлинг* страхотно — изръмжа Каспар, облягайки се назад и скръствайки ръце на гърдите си. — Вече почти не спи, витае наоколо като призрак. И всичко, защото нещата между вас не потръгнаха. Искам да знам какво си й казал.

Те виняха мен? Вместо да се обидя, почувствах, че съм трогнат. Тримата мъже наистина ги бе грижа за сестра им и искаха най-доброто за нея. Тя бе щастливка, че ги има.

— Мисля, че точните ми думи бяха „Не си отивай“ и „Остани“.

Те се спогледаха.

— Обясни — заяви Матхирас.

— Зоуи е перфектна по всеки възможен начин. Сърцето ми е нейно и й го казах без заобикалки. Но тя не иска да бъде с мен, защото смята, че ви дължи живота си. Вярва, че не може да ви изостави. Че имате нужда от нея като навигатор и като сестра и за нея да потърси собственото си щастие е предателство спрямо вас.

Матхирас се намръщи. Каспар потърка замислено брадичката си. Адирон само извъртя очи.

— Тя е нещастна — каза най-после Матхирас. — Винаги сме искали за нея да бъде щастлива. Дори и ако не е с нас. Бихме я подкрепили каквото и решение да вземе.

— И Зоуи мисли, че единственият й избор е да бъде с нас. — Каспар продължи да потърква замислено брадичката си. — Значи тогава трябва да й дадем шанса да избере отново.

Сграбчих краищата на контролния панел, опитвайки да прикрия нетърпението си. Зоуи. Бих дал всичко, за да я видя отново.

— Кажете ми какво имате на ум.

ГЛАВА 15

ЗОУИ

Загледах се в изтощената жена в огледалото и се зачудих колко ли време трябва да мине, за да може разбитото сърце да не се отразява в лицето ми. Бе минал месец откакто напуснах Сенторр. Месец с разбито на парчета сърце в гърдите ми. Месец откакто реших да се откажа от любовта. Месец откакто за последно чух нежния, прекрасен глас на Сенторр и почувствах тръпка на удоволствие да минава през гръбнака ми.

Беше по-трудно, отколкото мислех.

Каквато бях глупава, мислех, че щом се върна на кораба, всичко ще е постарому. Че ще поема задълженията си и ще забравя всичко за флирта ни. С тази разлика, че не можех. Не можех да се концентрирам, защото не спирах да мисля за Сенторр и целувките му. За начина, по който докосваше лицето ми. За устните и усмивката му, за начина, по който стоеше изправен все едно все още е в армията. Дори това намирах толкова секси.

И сега, когато вкусих от това какво би било да бъда обичана, не можех да се върна към старото си аз. Не можех да го забравя. Не можех да забравя целувките и докосването му, начина, по който ме обгръщаха ръцете му. Не можех да забравя какво е да бъда ОБИЧАНА от него. Обърнах гръб на огледалото, за да не виждам голямата кървяща рана на гърдите си и започнах да крача напред-назад, както правех през повечето време. Щом затворех нощем очи, мислех за всички неща, които можех да му кажа, за всички начини, по които можех да го докосна.

Той бе единственият ми шанс за любов. Не исках никой, освен него.

Чувствах толкова силно съжаление, че трябваше да направя избора, който направих. Обичах братята си, но това бе много различен вид любов от тази, която можех да получа от Сенторр и не ми бе достатъчна.

Колко глупава съм била да мисля, че ще ми стигне?

Преди да го срещна всичко, което исках, бе да пофлиртувам с някой. Онази сладост, да чакаш с нетърпение да се чуеш с някой, през дългите самотни нощи. Компанията. Привързаността.

Сега няхах нищо от това. Сенторр го нямаше и не можех да се свържа с него, защото ако го направех, знаех, че той щеше да поиска да се върна при него. И аз го желяех отчаяно, но не можех да го направя. Затова криех чувствата си, надявайки се да избледнеят и се носех по течението. Или поне опитвах. Обаче не можех да спя. Всеки път щом легнех, мислех за Сенторр. Дали е тъжен колкото мен? Дали е нещастен? Или вече ме е забравил? Дали не е намерил някоя мессакаш проститутка на някоя станция, която да го утеши? Съмнявах се, но в ума си винаги мислех най-лошото. Исках да е щастлив, ако не мога да съм с него, нали? На теория би трябвало да искам щастието му дори без мен, но само мисълта, че може да е с друга жена ме караше да искам да ѝ издера очите.

Кое то ме караше да се чувствам още по-зле.

Наплисках лицето си с вода и погледнах за последен път отражението си, преди да се обърна и да изляза от каютата си. Издърпах косата си отново на опашка и се прозях, докато вървах към мостика. Имах нужда от чаша нощен чай, за да изкарам поредната нощ без Сенторр. Нощен чай и цял куп носни кърпички.

Разбира се, когато стигнах на мостика, забравих всичко за чая и каквото и да е било, защото точно през тънката линия на прозорците се виждаше огромен Уарбирд и се бяхме насочили директно към него. Издадох възмутен вик и хукнах към станцията си, където Каспар дремваше опрял глава директно на контролния ми панел.

— Какво за кеф вършиш?

Той вдигна глава и премигна сънено, преди да разтърка очи.

— Дремвам?

— На път сме да се сблъскаме с този кораб, идиот такъв — сопнах се и го избутах от стола си, издърпвайки няколко екрана. Не бяхме извън курса, което значеше, че всичко това е планирано. Изгледах лошо Каспар, задето е толкова нехаен и започнах да ровя, издърпвайки информацията на кораба пред нас.

Уарбирд Клас II от Родната планета, сега частна собственост, се изписа на екрана ми. *Джабберуок*.

Каспар надникна над рамото ми.

— Какво е джабберуок?

— Човешки израз — сопнах му се. — Да не смяташе да преминем право през него? Или си просто толкова небрежен?

Той се почеса по главата и ми се ухили...

— Да?

Издадох още един възмутен звук, сложих слушалките си и изпратих аудио сигнал на навигатора им.

— Моли се да мога да поправа това! Ако ли не, само след пет минути ще се разплескаме по корпуса им.

— Хм — каза той, с което ме накара да искам да го удуша.

Кефинг идиот. Ето за това не можех да ги оставя. Този...

Джабберуок отвърна на аудио сигнала ми.

— Здравей *Малка Сестричке* — каза нежен, познат глас, от който коленете ми омекнаха. Ако не бях седнала, щях да се срина на пода. Понастоящем се чувствах готова да се разтопя на купчинка на пода.

— Сенторр? — прошепнах — Какво...?

Обърнах се да погледна Каспар. Той бе скръстил ръце на гърдите си и ме се усмихваше. Докато го гледах, той се пресегна и направи няколко промени в курса на екрана ми — Пригответе се за свързване на корабите.

Свързване на корабите? Стоях и гледах тъпо как *Джабберуок* приема молбата и бяхме нежно придърпани към Уарбирда.

— Аз... не разбирам — най-после успях да кажа.

— Трябва да решим това лице в лице, Зоуи. Позволявате ли да се кача на борда?

— Ъм, позволяваме — казах слабо.

— Ще се видим след малко — каза ми Сенторр и прекъсна връзката.

Завъртях стола си, поглеждайки обвинително Каспар.

— Какво за *кеф* става тук?

— Не чу ли? Среща между кораби — каза той, подсвирквайки си, докато се отдалечаваше. — Може би трябва да побързаш. Ще се свържем с кораба за нула време.

Издадох още един задавен звук, преди да скоча от стола и да хукна към каютата си. О, Боже мой. Носех стария си, най-обикновен гащеризон. Скришом помирисах мишницата си, докато влизах в стаята си, започвайки да ровя, търсейки чисти дрехи. *Кеф. Кеф. Кеф.*, защо не

си измих косата тази сутрин? Докоснах я и я почувствах рошава и заплетена, затова хукнах в умивалнята, забравяйки всички мисли за чисти дрехи. Простенах, виждайки отражението си, защото имах големи сенки под очите и бях толкова, толкова бледа. Косата ми приличаше на птиче гнездо.

Спомних си, че Зоуи от преди месец не искаше да носи грим или да си прави прическа, за да се хареса на един мъж. Тази Зоуи явно бе голяма лъжкиня. Потърках лице с ръка, преди да ги намокря и да опитам да вкарам в ред косата си. Определено не бях секси. Изглеждах като всеки друг немит, изтощен навигатор на мисия до Оутер Рим... точно каквато бях.

Но това бе различно.

Моят мъж идваше да ме види. Искях да изглеждам красива, за да го накарам да изпита толкова силна страст, че да ме награби в мига, в който ме зърне. Разбира се, това може би не бе в стила на моя Сенторр. Той по-скоро щеше да погледне надолу към мен със студено изражение и щеше да ми заповяда да го целуна.

Което също щеше да е адски секси.

Нервна опитах да подредя косата си за последен път. Чу се звукът от прикачването на корабите и изтичах от стаята си, надолу по коридорите на *Малката сестричка*, към люка, където се свързваха корабите.

Хвърлих се напред покрай братята ми, които се бяха наредили в редица в тесния коридор, точно когато люкът се отвори и Сенторр пристъпи на борда. Той бе по-голям от самия живот, по-висок отколкото го помнех и толкова прекрасен и горд, че изкряхах като жаба щом го видях. Накъде зад мен Адирон се захили. Не ми дремеше. Той бе тук. Моят Сенторр се завърна. Стоях пред него, като заслепен идиот, гладно поглъщайки го с поглед. Когато пристъпи напред обаче, осъзнах, че той бе на грешния кораб.

О, не.

О, не, може би се бе случило нещо лошо.

— Какво стана с *Глуака*? — избъбрих, изведнъж почувствала се ужасена. Да не би екипажа му да е избит? Дали не са ги преследвали? — Трябва ли да те скрием? Или...

Големите му ръце уловиха раменете ми и Сенторр поклати глава.

— Успокой се. Всички са добре. Никой не е преследван. — Той се замисли за миг — Поне не в тази част на галактиката.

— Къде е тогава корабът ти? Защо си тук? Как...

— Остави мъжа да говори, Зо. *Кеф*. — Адирон ме бутна по рамото, въртейки очи. — Откачи щом го видя.

Нима? Май да. Примигнах бързо изпълнена с емоции.

— Извинявай.

— Всъщност, не съм дошъл, за да говорим — каза Сенторр и погледна надолу към мен. — Дойдох, за да направя това — Опашката му се обви около кръста ми, приковавайки ме на място и той ме дръпна към себе си, навеждайки устни към моите. Целувката му бе изгарящо страстна, пълна с обещания и нужда и похот, и всичко хубаво и прекрасно, за което копнеех през последния месец, всички неща, за които мислих, че никога няма да получа. Простенах в устата му и стиснах с ръце предната част на униформата му, не знаейки кой се е вкопчил по-силно в другия, но просто исках да останем така завинаги и никога да не се пускаме.

Адирон издаде давящ се звук накъде иззад нас.

— Това дете си го засмукал така е лицето на сестра ми — обади се Каспар. — Може ли да престанеш?

Сенторр ме близна страстно за последен път, преди да ме освободи. Виждайки замаяното ми изражение, той простена и обхвана с длани лицето ми.

— Искам да дойдеш с мен на борда на *Джабберуок*. Или аз ще дойда тук при теб на *Сестричката*. И в двата случая, просто искам да съм с теб.

Притиснах се към него, щастлива и с омекнали кости, загледана в устните му. Все още замаяна от целувката ни и вкуса му, едва успях да разбра какво казва.

— Какво... *Джабберуок*? Какво стана с *Глука*?

— Каютите станаха много тесни — каза ми той, прокарайки палец по долната ми устна, сякаш бе неспособен да спре да ме докосва. — Кивиан познаваше някого, който продаваше нерегистриран Уарбирд, затова го купихме.

Матхирас подсвирна.

— Уарбирд. Бърз и опасен... най-доброто от двата вида.

Прекрасният ми мъж се усмихна.

— За щастие съм пилотирал един, докато бях в армията, затова доста от нещата ми се връщат в ума.

— Ох — въздъхнах. Винаги съм си падала по Уарбирд. Е, и по Сенторр. Мисълта да управляваме заедно такъв кораб бе толкова изкушаваща, но знаех, че братята ми имат нужда от мен. — Екипажът ти има нов навигатор?

— Не точно — той поклати глава. — Избирам теб пред тях.

Издадох тих протестиращ звук, защото... това все пак беше Уарбирд. И екипажът му бе толкова мил. Умирах да бъда на такъв кораб. Виждаше ми се грешно да го принуждавам да го изостави, особено след като навигаторът бе най-важният... изпълнявайки най-важната работа на кораба.

Матхирас прочисти гърлото си.

— Мисля, че трябва да отидеш с него, Зо.

Обърнах се, за да изгледам изненадано брат си.

— Така ли мислиш?

Той кимна.

— Всички мислим така.

Каспар ми намигна. Адирон само ми се ухили.

Осъзнах, че съм била изпързалаяна. Каспар не беше калпав навигатор. Беше се уговорил да се срещне със Сенторр, за да ме изпратят на другия кораб. Усетих пробождане, сякаш са ме предали. Отскубнах се от прегръдките на Сенторр.

— Искате да се отървете от мен?

— Не — веднага каза Матхирас. Той пристъпи към мен и сложи ръце на раменете ми. — Обичаме те. Когато казваме, че си малката ни сестричка, наистина го мислим. *Кеф* към теб сме по-привързани отколкото към родната ни сестра Ванора.

Усмихнах се, но очите ми се напълниха със сълзи. Щом бяхме толкова близки защо искаха да се отърват от мен?

— Но ти трябва да бъдеш щастлива. Ясно е, че обичаш този надут войник — Матхирас кимна към Сенторр. — А той е нужен на кораба си. И ти имаш нужда от него. Затова трябва да отидеш.

— Освен това на борда има и други човеци — каза Каспар. — Човешки жени. Ще е добре за теб да си около няколко като теб. Те могат да ти помагат за неща, за които ние не можем.

— Като плетене на коса — Адирон каза и сбърчи устни в имитация на очарована женска гримаса. — И в обличане на лъскави дрехи.

— *Кеф*, ако те ще си помагат в преобличането, искам да гледам — промърмори Каспар.

Матхирас се обърна, за да ги изгледа лошо.

Реших да не споменавам, колко бе прав Адирон, и че наистина са ми сплитали косата и са ми помагали да се облека.

— Не бих избрала други човеци пред вас, момчета. Знаете това!

— Зоуи — каза нежно Матхирас, стисвайки леко раменете ми. — Само защото ще отидеш при тях, не значи, че ще ни изоставиш.

— Нима? — прошепнах, чувствайки как сърцето ми се къса. Една ръка докосна моята и Сенторр сплете пръсти с моите, в мълчалива проява на подкрепа.

— Ти си наша сестра. Това няма да се промени, ако заживееш на друг кораб. Ако отидеш с него, ние ще се справим с навигацията, докато намерим някой да го прави за постоянно. Правили сме го и преди. Можем да го направим отново.

— Ти изгаряш прекалено много гориво — предупредих го.

— Ще му изпратим сметката за горивото — каза Адирон, кимайки към Сенторр. — Той е богаташ.

Сенторр само изсумтя и стисна ръката ми.

— Но няма да можем да се виждаме — прошепнах, гледайки към Матхирас. Бях раздвоена. Толкова, толкова раздвоена.

— Ще си говорим всеки ден — обеща той.

— И можеш да ни изпращаш координати и звездни карти, докато не наемем някой нов — добави Каспар. — Ще ни помагаш да управляваме кораба, но от разстояние.

Адирон, който бе доста тих (по неговите си стандарти), също се обади.

— И ще се виждаме често. Сенторр обеща да те води при нас поне веднъж в месеца. Така или иначе ще е добре да свържем корабите си. Може да споделяме връзки и товари.

— Да бездействаме от време на време ще е добре за всички ни — каза тихо Сенторр. — Особено след като Фран и Кивиан очакват дете.

Ох.

Ох... те ме окуражаваха да отида. Погледнах лицата на братята си и бе очевидно, че най-голямата им тревога бе щастието ми. Нищо друго не бе от значение. Избухнах в сълзи, обвивайки ръце около кръста на Матхирас.

— Толкова много ви обичам.

— Ние също те обичаме, малка сестричке — каза най-големият ми брат, стисвайки ме силно, преди да ме пусне, предавайки ме на Каспар. Той ме грабна и ме притисна към себе си, вдигайки ме от земята с голяма меча прегръдка, която почти ми взе дъха, но ме пусна бързо, тиквайки ме към Адирон, който ме бутна под мишницата си и потърка главата ми с кокалчетата на ръката си.

— Най-добре да не ни забравиш — каза ми Адирон.

— Никога! — И отново се разревах, защото щях да замина със Сенторр и да изоставя братята си и бях така щастлива и толкова тъжна едновременно.

— Не е нужно да го правиш — проговори Сенторр, а ръката на Адирон спря да търка главата ми. Измъкнах се изпод хватката му и погледнах към Сенторр. Моят красив, горд, сериозен Сенторр с военната си прическа и изписаните си устни, които се усмихваха само за мен. Сега той не се усмихваше. Всъщност изглеждаше така, сякаш изпитва болка. — Последното нещо на този свят, което искам, е да си нещастна, Зоуи. Ако искаш да останеш с тях...

Хвърлих се към него и го целунах, преди да е казал още една дума.

Исках това.

Исках него.

ГЛАВА 16

СЕНТОРР

Няколко часа по-късно, двигателите на *Джабберуок* измъркаха, когато се плъзна в дълбокия космос далеч от *Малката Сестричка* в посока на следващата си дестинация. Бях със Зоуи и вещите ѝ в торба на края на леглото ми, стоях, докато тя плачеше на рамото ми, свита в обятията ми.

— Никога преди не съм била далеч от тях — каза ми, между риданията. — К-какво, ако из-изгорят всичкото си гориво и останат на средата на нищото?

— Те са пирати, Зоуи. Да се измъкват от заплетени ситуации е тяхната работа. Ако изхабят всичкото си гориво, ще изпратят сигнал за помощ и ще ограбят първите идиоти, които им се притекат на помощ.

Тя подсмъркна, а аз погалих косата ѝ.

— Като онези тъпанари на астероида опитаха да направят с нас.

— Именно.

— По-късно тази вечер трябва да изпратя някои маршрути на Каспар. И вероятно ще трябва да им изпратя програма, с която да координирам курса им от тук. Той е *кефинг* ужасен навигатор, въпреки че според него не е. — Тя потърка мокрото си лице в униформата ми, но нямах нищо против. Тя така или иначе вече бе подгизнала от сълзите ѝ.

— Много добре — казах ѝ. — Ще кажем на Аливос и Айрис, че ще ги сменим по-късно тази вечер.

Тя седна и ми се усмихна разплакано.

— Съжалявам. Знам, че съм голямо бебе, знам. И част от мен знае, че те ще се оправят. Вероятно сега са се насочили към най-близката станция, за да може Адирон да пъкне члена си в някоя проститутка, без малката му сестра да го подиграва за това, но част от мен не иска да спре да се тревожи.

Потърках с ръка гърба ѝ. Опитах да не мисля за обвързване, тъй като Зоуи бе тъжна и уязвима точно сега, но ми бе доста трудно. Особено след като се бе сгушила в мен и гърдите ѝ се притискаха в моите, а краката ѝ бяха обвити около бедрото ми. Беше наистина

трудно да мисля за друго, освен за това как искам да я целуна и вкуся отново.

Но не исках и да я притискам. Чаках толкова дълго да бъда с нея, можех да почакам още няколко дни.

— Естествено е да се тревожиш — казах ѝ. — Ще ги проверяваме постоянно, обещавам. Да не мислиш, че те няма да те проверяват? Да се убедят, че се отнасям добре с теб?

Голяма усмивка измести за миг тъгата ѝ.

— Вероятно са сложили подслушвател в багажа ми, за да ни шпионират.

Усмихнах ѝ се, но в същото време на ум си отбелязах да проверя багажа ѝ за подслушватели. Само за всеки случай. Тъй като те СА ПИРАТИ.

— И ако някога почувстваш, че не си щастлива тук, на мига ще те върна при тях, без възражения. — Вероятно това щеше да ме убие, но бих могъл да преживея всичко, но не ѝ сълзите ѝ. Те сякаш ме разкъсваха на две.

Пръстите ѝ се плъзнаха по предната част на униформата ми, разтваряйки закопчалката на гърлото ми.

— Не. Щастлива съм. Толкова много ми липсваше, че мислех, че ще умра от болка, Сенторр. Постоянно мислех колко голяма грешка съм направила, но не знаех как да я поправам. Но те исках. Никога не съм спирала да те искам.

Потърках с кокалчетата на пръстите си челюстта ѝ, милвайки меката кожа.

— Винаги си ме имала. Чаках те. И ако трябва ще продължа да те чакам.

Зоуи поклати глава.

— Знаеш ли кое ще ме накара да се почувствам добре? — Когато погледът ѝ срещна моя, тя каза — Един силен, разтърсващ оргазъм.

Простенах.

— Зоуи, не е нужно да бързаме...

— Добре. Това значи, че ще имам време да опозная тялото ти. Последния път нямах тази възможност. Вярно ли е, че шипът ти е много чувствителен в долната страна? Твърд ли е на допир? Може ли да го докосна?

Тя щеше да ме убие.

— Сенторр?

Нямах никакви думи. Само изгаряща нужда. С трепереща ръка се пресегнах към яката си и я разкопчах, оставяйки автоматичният цип да се спусне. Моята Зоуи издаде нетърпелив звук и задърпа дрехите ми преди ципа да е свършил работата си и сама разтвори униформата ми, плъзгайки ръце под плата и милвайки гърдите ми.

— Никога не биваше да те докосвам — каза тя, а гласът ѝ бе нисък и дрезгав, докато пръстите ѝ милваха леко зърната ми. — Защото преди това не знаех какво пропускам. След това обаче направи загубата ти още по-непоносима.

— Не си ме изгубила — казах ѝ, дръпвайки я силно до себе си. Тя се изви срещу мен, а аз целунах безрогото ѝ чело. Нима някога съм мислел, че човечите са странни със закръглените си, гладки глави? Харесваше ми да я усещам срещу себе си, знаейки, че не може да разбие лицето ми с рогата си. Тя бе перфектна... изящна, но свирепа, деликатна, но безстрашна. Не исках да променя нищо в нея.

— Толкова се радвам — каза тя и избута униформата ми назад, а аз ѝ помогнах да свали ръкавите от ръцете ми. Тя погледна очаровано бицепсите ми и стисна мускула на едната ми ръка, преди да прокара пръсти по защитните ми плочки. Изражението ѝ бе напрегнато, докато галеше раменете ми, преди да се спусне по гърдите ми, за да стигне до пъпа ми. След това се насочи към панталоните ми и с пакостлива малка усмивка извила розовите и устни, тя започна да ги развързва.

Не можех да я гледам как ме наблюдава с това гладно изражение. Ако продължаваше така, щях да свърша в панталона си и всичко щеше да свърши, преди да е започнало. Изритах ботушите си и повдигнах леко бедра, когато тя задърпа панталона ми надолу по бедрата ми и се опитах да се фокусирам върху каквото и да е, само не върху нея.

— Ах, ами, каютите на новия кораб са много по-големи и самият кораб е голям.

— О да, толкова голям — измърка тя в съгласие и усетих как члена ми подскочи от вибрациите на гласа ѝ.

— На мостика има място за шест станции, вместо за четири и има две допълнителни стаи за екипажа. Има и по-голяма зала за отдих. По-голяма обща зала. По-големи оръжия.

— О, обичам големите оръжия — каза замечтано Зоуи и прокара ръце по бедрата ми, милвайки ги нежно. Тя коленичи на ръба на

леглото, а гърдите ѝ се притиснаха към голите ми крака.

Затворих очи, защото това бе най-сладкото мъчение.

— Има и две каюти за гости. Повече от достатъчно място има братята ти да се чувстват удобно, когато ни посещават.

— Ммм.

— Ако искаш собствена стая, има място и за такава. — Знаех, че човешките половинки на другите мъже в екипажа спят при половинките си, но не исках да притискам Зоуи да прибързва с каквото и да е било. Можех да изчакам докато е готова.

— Искам да съм тук с теб — каза ми тя и тогава ръката ѝ обхвана члена ми. — Толкова си голям.

Простенах, забравяйки всичко за стаи и кораби. Нищо нямаше значение, освен докосването на Зоуи.

— Това харесва ли ти?

— Боже, да! — Пръстите ѝ се плъзнаха по дължината ми, милвайки сгорещената кожа.

— Виж тези неравности. — Можех да почувствам тръпката ѝ, докато ме милваше с ръце. — Това определено не е като при човечите.

— Виждала ли си много човешки членове? — Задъхвах се, опитвайки да остана под контрол.

— Гледала съм някои порнофилми — призна тя. — Исках да зная за какво става въпрос. Те... не бяха много секси. Но поне беше добър урок по анатомия. Мисля, че беше по-добре от нищо. — Тя обхвана с ръка тестисите ми. — Ти си много по-голям и по-красив.

Засмях се насечено.

— Не мисля, че много мъже биха харесали жената, с която са да нарече члена им красив.

— Но той е! — Тя ми се ухили и отново размърда ръка — Имаш голяма, дебела главичка тук. — Тя прокара пръст по горната част, изпращайки вълна от похот през тялото ми. — И е в толкова прекрасен, тъмно син цвят. А ето тази вена тук, в горната част е перфектна. И си толкова грамаден. — Зоуи ме стисна леко. — Не бях сигурна колко голям ще стане размера ти, но ми харесва. И... имаш шип.

И тя леко докосна връхчето му.

Стиснах зъби. Не знаех кое е по-голямо мъчение... думите или докосването ѝ... или интереса, който блестеше в погледа ѝ, докато ме

милваше. Шипът ми не беше толкова чувствителен, колкото останалата част от члена ми, затова, когато ме погледна нетърпеливо кимнах.

— Можеш да го докоснеш.

Тя смръщи гладкото си чело.

— Предполагам, че няма същата функция като клитора ми, тъй като, когато го докосна, на практика щях да изскоча от леглото.

Исках да ѝ кажа, че членът ми е по-чувствителен, но също исках тя да прави това, което ѝ харесва. Ако искаше да гали шипа ми с часове, щях да стоя тихо и да я оставя да ме изследва, колкото желае. Всяко докосване на ръцете ѝ ми доставяше удоволствие.

— И въпреки това, ми харесва.

— Да, но искам да полудееш от желание, както бях аз — заяви Зоуи с пакостлива малка усмивка. Тя потърка шипа ми с палец, след това погали долната му част и си поех рязко дъх, защото усещането бе... различно.

— Ето сега имаме нещо — заяви тя. — Смятам да сложа устата си върху теб. Искаш ли да използвам защитно покритие?

Хигиенното покритие за тяло?

— Само ако ти искаш.

Нослето ѝ се сбърчи чаровно.

— Аз? Не. Ти си този, който идва от Родната планета. Там всички са пощурели от страх от болести.

Засмях се, но смехът ми прозвуча дрезгав, защото тя продължаваше да гали долната част на шипа ми, и бях на две секунди от това да я сграбча за косата и да я метна на матрака, давайки ѝ това, с което ме изкушаваше от толкова време. Докосването ѝ изпращаше вълни от наслада през тялото ми и с всеки изминал миг имах усещането, че членът ми става по-твърд. Предеакулационна течност покриваше главичката и Зоуи също я забеляза. Тя възкликна и ме погледна.

— Ако няма да използваме защитно покритие... смятам да те вкуся.

Едва спрях стона си.

— Тогава ме вкуси — казах ѝ дрезгаво. Отместих ръка към косата ѝ и я погалих, мислейки си, че ще трябва да впрегна цялата си сила, за да не сграбча къдриците и да я завлека към себе си, отдавайки се на най-примитивните си инстинкти.

Тя ми хвърли палав поглед и се наведе, облизвайки течността. Малкият ѝ розов език докосващ члена ми? Леката ласка? Едва не свърших точно тук в този миг. Можех да усетя как челото ми се покрива с пот.

— Харесва ми.

— Наистина? — Думите едва се изтръгнаха от гърлото ми.

— Мммхммм. — Тя обви пръсти около дължината ми и ме близна отново.

Сринах се назад на леглото напълно изгубен. Винаги съм знаел, че Зоуи е една малка мъчителка, но това минаваше границите на всичко, което бях си представял. Не мислех, че нещо може да е похубаво от това. Простенах високо, ръцете ми се стегнаха в меката ѝ коса и се спрях миг преди да я дръпна към мен, насочвайки я. Искях тя да има свободата да направи каквото пожелае и да използва устните си както намери за добре. И тя го направи, ближейки дължината ми нагоре и надолу, проследявайки всяка вена и всяка изпъкналост и издавайки тихи доволни звуци, докато ме вкусваше с език. След агонизиращо дълго време, тя се върна към главичката на члена ми, завъртайки език около него, преди да го засмуче дълбоко в устата си.

Поех рязко дъх и тестисите ми се стегнаха. Можех да усетя как семето ми е готово да изригне и тялото ми се подготвя да свърши, изливайки се дълбоко в гърлото ѝ. Бях толкова близо до ръба, че се наложи да я издърпам от себе си.

— Зоуи — задъхах се. — Това е достатъчно за сега.

Тя вдигна поглед към мен, издавайки леко напред долната си устна, която бе розова и влажна.

— Но аз не съм свършила.

— Аз ще свърша, ако продължиш да ме докосваш — предупредих я и седнах. Дръпнах я към себе си и покорих сексапилната ѝ уста със своята, поглъщайки я жадно. Зоуи простена и единият ѝ крак се преметна през мен, обкрачвайки ме и настанявайки се в скута ми отново. Усещането бе невероятно, но имах нужда да се убедя, че бе гореща и влажна, когато се озова в нея, за да не почувства болка от първото ни обвързване. Продължих да я целувам, хапейки леко тази перфектна, идеална нейна уста и нежно полагайки я на одеялата, докато тя търкаше крака си в бедрото ми.

— Сега е мой ред да те докосвам.

Погледът ѝ бе пълен с нетърпение и тя започна да сваля бързо дрехите си, помагайки ми да я съблека. Този път не бях внимателен... разкъсах плата от тялото ѝ само за няколко мига, разкривайки бледата ѝ кожа и меките ѝ извивки. Тя се задъха, когато изхвърлих дрехите ѝ на пода, а тялото ѝ потрепери развълнувано.

— Сенторр — въздъхна тя и сграбчи с ръце рогата ми, когато наведох глава към хълмчето на влагалището ѝ.

Прокарах език по гънките ѝ и когато тя проплака, стисна здраво рогата ми и залюля ханш, разтваряйки широко бедра и приветствайки ме между тях. Тя бе влажна, възбудена само от това, че ме бе докосвала, но исках да подгизне от нужда. Наведох глава между бедрата ѝ, докосвайки я с език, преди да я разтворя, насочвайки вниманието си към малкото местенце на име клитор.

Зоуи проплака и се изви към устата ми, треперейки сякаш бе отчаяна за докосването ми. Обхванах с една ръка бедрото ѝ, приковавайки я на място и се заех да я изучавам с устни и език. Тя се гърчеше под мен, гореща и влажна, покривайки устата ми със соковете и вкуса си, но бе малка и човек, а аз голям и мессакаш. Трябваше да съм сигурен, че може да поеме члена ми.

Внимателно пъхнах един пръст в нея, докато продължавах да обработвам клитора ѝ с езика си, ближейки и засмуквайки го. Тя издаваше доволни звуци, докато вкарвах бавно пръста си в отвора ѝ. Зоуи бе малка и все пак бе гореща и невероятно влажна. Започнах да тласкам леко пръста си в синхрон с движенията ѝ и скоро добавих втори пръст, за да я изпълня така, както бих искал да го направя с члена си. Тя изви бедра и се вкопчи в мен, бърборейки неразбираемо, докато ѝ доставях удоволствие с пръсти и уста.

В следващия миг тя извица стигнала до върха, а сладките ѝ сокове намокриха езика ми. Продължих да тласкам в нея, искайки всяка капчица от оргазма ѝ, обожавайки как се бе вкопчила в мен, докато трепереше от удоволствие. Сякаш аз бях единственото нещо, на което може да се довери, докато светът се сригваше около нея и това ме изпълни с радост и гордост, правейки глада ми за нея по-силен. Членът ми туптеше болезнено от нужда и се наложи да го притисна към леглото, докато се наслаждавах на освобождението ѝ.

Тя въздъхна доволна, потрепвайки всеки път щом езика ми докоснеше клитора ѝ.

— Ммм, Сенторр, езика ти.

— Харесва ли ти? — попитах шеговито и я засмуках отново.

Тя простена тихо.

— *Кеф* да.

Целунах вътрешната страна на бедрото ѝ и започнах да си проправям път нагоре към корема ѝ. Как бе възможно мессакаш мъжете да продължат да живеят, принудени да откъсват устните си от телата на своите половинки? Беше направо немислимо. Не можех да си представя да мине дори ден, без да използвам устата си с моята Зоуи. Исках да я вкуся навсякъде... от деликатните пръсти на краката ѝ, до извитата мида на ухото ѝ.

Но точно сега? Точно сега исках да потъна дълбоко в нея.

Покрих половинката си с целувки, докато се придвижвах нагоре по тялото ѝ, повдигайки единия ѝ крак, за да го опра на кръста си, нагласяйки члена си между бедрата ѝ. Тя простена в устата ми, когато я целунах, обвивайки здраво крака около кръста ми и ръце около тила ми. Бе толкова красива под мен. Тласнах се към нея, плъзгайки се по влажната ѝ плът. Тя се задъха, а гърдите ѝ подскочиха от движението и бе толкова прекрасна, че останах така само за миг, да ѝ се насладя, галейки клитора ѝ и търкайки члена си в меда ѝ, гледайки как пълните ѝ гърди се надигат срещу мен.

Зоуи се пресегна и обгърна с ръце лицето ми.

— Знаеш, че те обичам, нали?

Простенах.

— Знам. Ти имаш сърцето ми. — хванах едната ѝ ръка и я притиснах към гърдите си, над сърцето ми.

Тя се усмихна срамежливо.

— Значи няма да се разсърдиш, ако ти кажа, че го правиш по грешния начин?

Грешния начин...? Тя погледна надолу.

— Пенисът влиза вътре — прошепна тя, кимайки леко. — Гледала съм няколко видеа и знам, че е така.

Избухнах в смях, а раменете ми се разтресоха. Тя... тя мислеше, че не знам как да се обвържа с нея?

— Моя прекрасна Зоуи — промърморих, навеждайки се, за да целуна лицето ѝ. — Услужливостта ти не познава граници.

— Не че не е приятно — побърза да каже тя. — Усещането е прекрасно, но искам да те усетя в себе си.

Кеф, аз също исках да съм в нея. Цялото ми веселие се изпари, заменено от глада. Обхванах челюстта ѝ, държейки устните ѝ заключени в целувка с моите и обожавах как от игрива, тя стана страстна само за миг. Зоуи простена името ми и захапах леко долната ѝ устна.

— Искаш ли това, което мога да ти дам?

Зоуи потрепери.

— Да! Не ме карай да те моля.

— Някой друг път — казах ѝ. — Ще играем тези игрички, след като те направя изцяло моя. — Раздвижих се между бедрата ѝ, докато членът ми не застана на отвора на тялото ѝ. Тя простена, извивайки се под мен и аз започнах да навлизам в нея. На мига осъзнах точно колко е тясно тялото ѝ, затова се наведох и я целунах силно, пленявайки устата ѝ в една дълбока, чувствена целувка, за да я разсея от проникването на члена ми.

Чувствах колко е деликатна. Исках да се изгубя в удоволствието, но не можех да го направя.

Зоуи обаче, бе ясно, че е на друго мнение. Влагалището ѝ се обви около мен, стискайки ме здраво и аз я зацелувах отново, заглушавайки възбудените ѝ стонове.

— Няма да те нараня, любима моя. Отпусни се. Държа те.

Тя кимна, доверявайки ми се и вдигна пръст към устните ми.

Захапах го леко и тя простена отново.

— Господи, колко си секси.

— Сърце мое — казах ѝ и я целунах отново. Малко по малко тялото ѝ ме пое по-дълбоко и аз извих бедра в контролирани, бавни движения, прониквайки в нея. В един миг изглеждаше невъзможно тясна и започнах да се потя от силната нужда, но не исках да изпита болка. Исках за нея да е толкова хубаво и толкова невероятно, колкото бе за мен. Затова я целувах отново и отново, докато с члена си правих леки тласъци.

В крайна сметка напрежението в тялото ѝ намаля и тя посрещна гладно целувките ми. Когато се тласнах по-силно, тя се задъха и повдигна бедра, за да ме посрещне.

— Кажи ми какво изпитваш — заповядах, отмествайки един кичур коса от прекрасното ѝ лице. — Боли ли те?

— По-различно е, отколкото мислех, че ще бъде — призна тя. — Усещам те толкова... дълбоко. Аз просто... не мога да го опиша — и с тези думи тя скри лице в гърлото ми.

— Искаш ли да спра? — Помислих, че ще ме убие да се отдръпна точно сега, но за нея бях готов да го направя. Плъзнах ръка надолу по рамото ѝ, милвайки тялото ѝ, преди да погала зърното на едната ѝ гърда.

Влагалището ѝ се стена около мен и тя пое дълбоко дъх.

— Не — прошепна тя. — Усещането е хубаво — Зоуи се пресегна и докосна шипа ми. — Знаеш ли къде ще ме докосва той?

— Малката пъпчица между бедрата ти? — попитах.

Тя простена и кимна.

— О, да. Това ще ме... подлуди.

— Искаш ли да проверим? — Извих бедра, правейки първия си истински тласък. Нетърпението ми надделя. Трябваше да изчакам и да ѝ позволя да определи темпото, но изпитвах толкова силна нужда, че имах чувството, че ще се пръсна на парчета, ако скоро не я направя изцяло моя.

Зоуи затвори очи, поемайки рязко дъх. Звукът ме изплаши и се опитах да се отдръпна, но щом тя усети какво правя, впи нокти в раменете ми.

— Не се отдръпвай. Направи го отново.

Изненадан смях се откъсна от гърлото ми.

— С удоволствие. — Отдръпнах се леко и отново се тласнах, обвързвайки се с половинката ми, както копнеех да направя от толкова много време.

Тя проплака задавено, затваряйки очи.

— О, кеф. Не съм и подозирала, че ще е толкова хубаво... неравностите по члена ти... или шипа.

— Да опитаме ли отново, за да решиш, кое от двете харесваш повече? — Без да чакам отговора ѝ се отдръпнах и извих бедра. Опашката ми барабанеше по леглото и когато тя стегна крака около кръста ми, я обвих около единия ѝ глезен, приковавайки я към себе си.

— По-добре ли е?

Зоуи простена, а твърдите ѝ малки зърна се отъркаха в гърдите ми.

Беше *кефинг* прелестна.

— Моята половинка — изръмжах ниско. — Моята Зоуи.

— Моят бог — прошепна тя, когато се тласнах в нея. — Моята половинка.

— Дръж се за мен. — Целунах я и подхванах бавен, равен ритъм. — Само се дръж. — Тласках се в половинката си с равни, внимателни тласъци, опитвайки да поддържам ритъм, който да е задоволителен и за двама ни. Беше трудно обаче, защото с всеки тласък, който правех, тялото ѝ се стягаше около мен, сякаш бе на крачка от това да свърши отново. Всеки мускул в тялото ми се напрегна и движенията ми станаха по-резки, по-диви, докато не започнах да се тласкам мощно в нея и тя извика името ми, телата ни се движиха със синхрон, издавайки шумни звуци на плът блъскаща се в плът, което ме накара да изгубя изцяло контрол. Но имах нужда тя да свърши първа.

Нищо не бе по-важно от удоволствието ѝ.

— Сен...торр — задъха се тя. — Аз не мога... не мога... трябва... — Тя издаде раздразнен звук.

Имаше нужда от повече? Повече от това? Обхванах с длан гърдата ѝ, търкайки зърното и тя се изви срещу мен. Не беше обаче достатъчно и усетих как собственото ми удоволствие е на път да ме залее. Не.

Трябваше да изчакам тя да свърши.

С ръмжене се пресегнах между телата ни и погалих мястото, където шипа ми се опираше в клитора ѝ, стимулирайки чувствителната ѝ плът. Зоуи простена името ми и когато стиснах клитора ѝ между пръстите си, се тласнах напред, добавяйки и натиска на шипа ми.

Тя изплака и тялото ѝ се стегна невъзможно здраво около мен, отново и отново, докато оргазмът разтърси цялото ми тяло. Тласнах се силно и я изпълних със семето си, правейки я изцяло моя, веднъж и завинаги. Тясната ѝ вагина бе влажна от освобождението ми, но все още бях твърд като скала в нея. Движенията ми станаха бавни и най-накрая легнах настрани, повличайки я да се отпусне върху мен.

И все пак не можех да спра да се движа.

Тя въздъхна дрезгаво, прокарвайки ръце по раменете ми, а аз целунах лицето ѝ. Въпреки че бях задоволен, не бях готов все още да я

пусна. Харесваше ми да бъде така с нея прекалено много. Харесваше да виждам руменината по лицето ѝ, потните кичурчета коса полепнали по челото ѝ, начина, по който зениците ѝ се разширяват от удоволствието. Зоуи се пресегна и погали челюстта ми, усмихвайки ми се сладко.

— Аз съм идиот — каза тя.

Пресегнах се и смеейки се целунах дланта ѝ.

— Не това очаквах да чуя, когато се обвързва с половинката си. Защо мислиш, че си идиот, сърце мое?

Зоуи се усмихна.

— Защото не осъзнавах какво губя, решавайки да остана с братята си. Сега ми иде да се наричам, защото можехме да имаме още един месец, за да правим *това*.

Дали всички жени ласкаеха така егото на мъжете си? Нямаше как да не се ухия.

— Лоялна си към семейството си. Няма нищо нередно в това.

Тя плъзна ръка около тила ми и ме дръпна към себе си, сгушвайки се срещу гърлото ми.

— Благодаря ти за разбирането. — Тя си пое дълбоко дъх. — Дори потта ти мирише приятно. Много съм загазила.

Яростна радост изпълни гърдите ми, туптейки с ударите на сърцето ми.

— Ти си моя и аз съм твой. Нищо друго няма значение.

— Да.

— Съжаляваш ли за нещо? — не се стърпях да попитам.

— За изгубения месец — каза тя отново и когато се измъкнах изпод нея, тя издаде протестиращ звук. — Приключихме ли?

— Е... вероятно не искаш да те смачкам.

— Не ми казвай какво искам — намусено заяви тя, удряйки леко върха на опашката ми, когато я плъзнах по тялото ѝ.

Това изправи тръпка през тялото ми, карайки члена ми да се стегне. Пакостница.

— Добре тогава, какво искаш?

— Искам... — Зоуи наклони глава и прокара пръст по едното ми зърно. — Искам да видя къде ще седя.

— Къде ще седиш? — повторих все още замаян от обвързването ни. Зърната ѝ се превръщаха в малки твърди връхчета и бяха опасно

близо до устните ми.

— На мостика, глупчо. — Тя завъртя пръст около зърното ми, което накара тестисите ми да се стегнат. — Нали знаеш, че ще съм втори навигатор на кораба. Имам нужда от собствена станция. За предпочитане близо до твоята.

Засмях се, защото обожавах ентусиазма ѝ.

— Искаш ли сега да видиш?

— Ами — провлачи тя, замисляйки се за миг. — Имам предвид, *това е Уарбурд*. Обаче може да успееш да ме убедиш да остана в леглото. — Погледът ѝ блесна развълнуван.

— Мога, а?

— О, абсолютно да.

Прокарах ръка по корема ѝ.

— Това да не е безсрамна молба отново да оближа влагалището ти?

Тя се задъха, а погледът ѝ потъмня от нужда.

— О, боже, да. Получава ли се?

— Да, да получава се. — Ухилих се към половинката си и целунах корема ѝ.

— Аз цялата съм... и двамата сме малко лепкави — призна тя и бузите ѝ порозовяха, докато ме докосваше.

— Няма да е за дълго — казах ѝ и бях награден с ниския ѝ стон.

Моята красива, нетърпелива, порочна малка половинка. Толкова я обичах.

ЕПИЛОГ СЕНТОРР

— Те са тук! — Щастлива, моята половинка скочи от мястото си на мостика и хукна към товарната рампа, която се издължаваше към дока на станцията. Вървах няколко крачки след нея, без да бързам, но и без да я изпускам от поглед, тъй като не исках Зоуи да стъпва на станцията Хаал Уи, без да съм плътно до нея.

Стигнах там точно на време да видя как Зоуи хуква надолу по рампата, хвърляйки се в обятията на Матхирас, който я прегърна силно, завъртайки я във въздуха. В мига, в който той я пусна, Адирон я сграбчи и знаех, че Каспар чака своя ред, за да я прегърне.

Някой би си помислил, че не са се виждали от години. Бяха минали само две седмици. Но нямах нищо против, защото всичко, което правеха, бе да се прегръщат. Зоуи се хвърли отново към мен, ухилена до уши.

— Ела да кажеш здрасти.

— Предпочитам да остана далеч от лапите на Адирон — заявих, докато се приближавах. — Никакво търкане на глава за мен, благодаря. — Бях си научил урока предишния път.

Адирон само се подсмихна.

— Грижиш ли се за малката ни сестричка? — попита Каспар.

Зоуи въздъхна високо и пресилено.

— О, Боже, да. Отнася се страхотно с мен. Винаги гледа да свърша поне два пъти, преди да се изпразни. Доволен?

Потърках лицето си, напомняйки си, че тази жена бе отгледана от трима мъже с мръсни усти. Разбира се, че ще изтърси нещо толкова шокиращо пред тях. Това не променяше начина, по който я обожавах и когато изръмжах тихо, тя само ми намигна и потърка леко опашката ми, с което ми казваше, че ще ми се реваншира по-късно.

— Значи имаш товар за нас? — попита Матхирас, качвайки се по рампата към вътрешността на *Джабберуок*. — Или това е само семейно събиране?

— И двете — каза Зоуи. Тя ме оципа по задника и тръгна след братята си. Хващайки Каспар под ръка, поведе групата в кораба. — Ще останете за вечеря... имаме пилешка супа. Това е Земно нещо. В... е еквивалент на пилешка супа. Не е точно същото, но Фран доста се доближи до оригинала.

Адирон ми хвърли изплашен поглед, но аз само свих рамене. Всички трябваше да понасяме вечери, в които жените правеха „еквиваленти“ на човешки храни и... определено не галеха вкусовите рецептори на мессакаш. Но ги понасях, защото правеха моята Зоуи щастлива да споделя тези неща с другите човешки жени. И тя не бе голям фен на храната, но много обичаше да я изпробва въпреки това.

— А товара? — Каспар попита сестра си, а аз изостанах назад, внимателно *стойки далеч* от Адирон.

— Никога няма да познаете — каза Зоуи, хвърляйки ми палав поглед през рамо.

Усмихнах се на красивата си половинка. Нямах нищо против посещенията на семейството ѝ. Напоследък умишлено планирах да спираме на станции, на които спираше и *Малката Сестричка*, за да може Зоуи да вечеря с братята си. Това винаги я караше да се усмихва щастливо, затова можех да се насиля да изтърпя непрестанните шеги на Адирон.

Беше удивително как е успяла да го търпи години наред, защото през повечето време аз исках да го набия. Разбира се, подозирах, че Адирон има този ефект върху всички наоколо.

— Без повече *кефинг* червеи, надявам се — каза Каспар.

Зоуи се захили.

Матхирас простена.

— Още инукни червеи?

— Още — съгласих се аз. — Поискаха голяма доставка от Оутер Рим. Изглежда хранителните припаси са почти изчерпани и местните са отчаяни. — Мразех това. Зоуи знаеше, че го мразя... това бе и причината да предложим на братята ѝ да направят доставката, вместо да се заемем лично. Тя знаеше, че не можех да понеса да гледам изгладнелите, изпълнени с надежда лица на фермерите, щом ни видят, че пристигаме. Винаги се надявах, че сме кораб за доставки, а всичко, което им носехме бяха *кефинг* червеи.

Това ми напомняше прекалено много на детството ми.

— Почти ми звучи така, сякаш някой трябва да обере няколко кораба с провизии и да пусне товара им там, където е най-нужен — невинно заяви Каспар.

Погледът на Зоуи светна.

— Само ако познавахме някои екипаж пирати. Или дори два. — Тя ме погледна с надежда.

Шанс да работя с братята й и да нахраним един куп здраво трудещи се хора? *Джабберуок* имаше известно време до следващата контрабандна доставка.

— Заемаме се.

Единственото по-добро нещо от щастливото писукане на половинката ми бе целувката, която ми залепи в следващия миг. Не бях говорил за това с Кивиан и останалите, но бях сигурен, че ще се съгласят. Знаех, че съм готов на всичко за Зоуи.

Бих пресякъл цялата вселена за моята половинка.

ЗВЕЗДНИ ПИРАТИ

Секси сини звездни пирати и човешките жени, които се влюбват лудо в тях!

ПЛЕННИЦАТА НА ПИРАТА

Кивиан, един доста префинен извънземен пират, среща своята половинка в лицето на една устата човешка жена.

В ЛЕГЛОТО НА ПИРАТА

Тарекх е толкова грозен, че никога жена не го иска, и все пак, това не го спира да обича своята Катрин с цялото си сърце.

СЪБЛАЗНЕНА ОТ ПИРАТА

Аливос се чувства доволен само, когато участва в бой, но тогава среща Айрис и осъзнава, че сега има много повече причини да живее... само ако тя може да му се довери.

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Здравейте, отново!

Мисля си, че трябва да започвам всяка бележка с едно ТАДААА! Вижте какво нещо сътворих. Но може би е така, защото съм супер развълнувана от това, което прочетохте току-що.

Обичам да пиша тези книги. Обичам, обичам, обичам. Сенторр бе много по-различен от Зоуи и много ми хареса да ги събера и да гледам как ще реагират. Освен това ми хареса, че отново посетихме екипажа на *Глуака* и ми е малко тъжно, че приключихме с тях.

Е, може би, не сме точно ПРИКЛЮЧИЛИ, тъй като съм убедена, че в един момент братята на Зоуи ще изскочат в главата ми, изисквайки да напиша и техните истории. Засега обаче, ще се фокусирам върху поредиците „Варварите от ледената планета“ и „Огънят на драконите“. Тази година пожонглирах доста с графика си и точно тези две поредици не получиха цялото внимание, което планирах да им отдам и истината е, че ми липсват! Особено моите варвари. Ще се опитам в бъдеще да бъда по-съсредоточена и да няма толкова големи промеждутъци между книгите. Знам, че някои от вас нямат търпение да видят как се развиват историите в поредицата „Леден дом“ и аз също като вас съм нетърпелива да ги подхвана! Ще стигнем и до тях.

Дотогава, надявам се, че ви е харесало да прекарате малко време на борда на *Танцуващият Глулак*. Извинете ме, на *Лудо влюбеният Глулак*... вече *Джабберуок*! Както и да решат да се наричат, обожавам този екипаж. Боже, обожавам всичките си герои, но някои повече от други. Тези определено имат специално местенце в сърцето ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.